

ಮಕ್ಕಳ
ಸಾಹಿತ್ಯ
ಮಾಲೆ

ನಾಟಕಗಳು

ಭಾಗ- ೩

ಸಂಪಾದಕ : ಬೊಳುವಾರು ಮಹಮದ್ ಕುಂಜ್

ಕರ್ನಾಟಕ ಸರ್ಕಾರ

ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ
ಬೆಂಗಳೂರು

ಹನ್ನೆರಡು ಮಕ್ಕಳ ನಾಟಕಗಳು

(ಸಂಪುಟ - ೩)

ಸಂಪಾದಕರು
ಬೊಳುವಾರು ಮಹಮದ್ ಕುಂಜ್

ಕರ್ನಾಟಕ ಸರ್ಕಾರ

ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ
ಬೆಂಗಳೂರು-೫೬೦ ೦೦೨

HANNERADU MAKKALA NATAKAGALU - (Volume - 3) : A Collection of Childrens' Plays,
Edited by Bolwar Mahamad Kunhi, Senior Manager (Publicity), Syndicate Bank, Corporate
Office, Bangalore and Published by Ashok N. Chalawadi, Administrative Officer, Kannada Pustaka
Pradhikara, (Kannada Book Authority), Kannada Bhavan, J.C. Road, Bangalore - 560 002.

First Impression : 2006
Second Impression : 2007

Pages : viii + 150
Price : Rs. 60/-

© : Kannada Pustaka Pradhikara
ISBN : 81-7713-198-2
Copies : 500

ಪ್ರಕಾಶಕರು
ಆರ್ಕೋ ಎನ್. ಚಲವಾದಿ
ಆಡಳಿತಾಧಿಕಾರಿಗಳು
ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ
ಬೆಂಗಳೂರು - 560 002

ಸಂಪಾದಕ ಮಂಡಲಿ

ಪ್ರಧಾನ ಸಂಪಾದಕರು : ಪ್ರೊ. ಎಸ್.ಬಿ. ಸಿದ್ದಲಾಮಯ್ಯ
ಸಂಪಾದಕರು : ಬೊಳವಾರು ಮಹಮದ್ ಕುಂಞಿ
ಸದಸ್ಯರು : ಕಂಚ್ಚಾಣಿ ಶರಣಪ್ಪ
ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ಬಿಳಿಗರೆ
ಶರಣಮ್ಮ ಗೋರಬಾಳ

Cover Page : Pa. Sa. Kumar

Type Setting and Printed at ILA Mudrana, No. 36, 40 Feet Road, Raghava Nagar, Bangalore - 26. © : 26757159

ಹಣತೆ ಹಚ್ಚುತ್ತೇವೆ

ಆಡಿಬಾ ನನ ಕಂದ ಅಂಗಾಲ ತೊಳೆದೇನು
ತೆಂಗಿನಕಾಯಿ ತಿಳಿನೀರ ತಕ್ಕೊಂಡು
ನಿನ್ನ ಬಂಗಾರ ಮೋರೆ ತೊಳೆದೇನು.

ಬಾಲ್ಯವೆಂಬುದು ಮಗುವಿನ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಪವಿತ್ರವಾದ ಹಾಗೂ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಅನುಭವ. ವಿಶೇಷ ಮನೋವಿಜ್ಞಾನಿಗಳ ಪ್ರಕಾರ ಮಕ್ಕಳಲೋಕಗ್ರಹಿಕೆ ಸುಮಾರು ನಾಲ್ಕೈದು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಮೊದಲೊಂಡು ಹದಿನಾಲ್ಕು ಹದಿನೈದು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ತೀಕ್ಷ್ಣ ಹಾಗೂ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಪರಿಸರ ಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಮಾತೃಭಾಷೆ ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಧಾನ ಪಾತ್ರವಹಿಸುತ್ತದೆ.

ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀಡಬೇಕಾದ್ದು ಸಮಾಜದ ಆದ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯ. ಮನುಷ್ಯನ ದುರಾಸೆ ವೈಪೋಟಿ ಹೋಲಿಕೆಗಳ ದಾಳಿಗೆ ಮಕ್ಕಳು ಪ್ರಯೋಗಪಶುಗಳಾಗಬಾರದು. ಒತ್ತಡದ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಒಳಗುಮಾಡಿ ಅವರ ಸೃಜನಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಮುರುಟಿಸಬಾರದು. ಬಾಲ್ಯಾನುಭವದ ಸುಮಧುರತೆ ಹಾಳಾಗಬಾರದು. ಕಲಿಕೆ ಪ್ರಯಾಸದ ಶಿಕ್ಷೆಯಾಗದೆ ನಲಿಯುತ್ತಾ ಗ್ರಹಿಸುವ ವಿಕಾಸಶೀಲ ಗತಿಯಾಗಬೇಕು.

ಕನ್ನಡ ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಬೆಳೆಸುವ ಕೈಂಕರ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾಡಿನ ಹಲವು ಜನ ಪೂಜ್ಯ ಸೂರಿಗಳು ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ಗುಣಾತ್ಮಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ರಚನೆಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಸರಳ ಸುಂದರ ಸುಲಲಿತವಾದ ಆ ರಚನೆಗಳು ಬಾಲ್ಯದ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಮುದನೀಡುವುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಮಾನವೀಯ ಜೀವನ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಕುಸುಮಗಂಧದ ಪರಿಯಲ್ಲಿ ಅರಿವಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸುತ್ತವೆ. ಪೂರ್ವಸೂರಿಗಳ ಈ ಹಾದಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದಂತೆ ಆನಂತರದ ಹಲವು ಕನ್ನಡ ಮನಸ್ಸುಗಳು ತಮ್ಮ ಭಾವನೆ, ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಮಗುಸಹಜ ಭಾವಗತಿಯಲ್ಲಿ ಹರಿಯು ಬಿಟ್ಟಿವೆ. ಕನ್ನಡ ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಆರೋಗ್ಯಕರ ಭಾವದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಸುವ ಇಂಥ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಸಂಕಲಿಸಿ ಕರ್ನಾಟಕದ ಎಲ್ಲ ಭಾಗದ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಸುಲಭವಾಗಿ ತಲುಪುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದು ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಾಧಿಕಾರದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅದರ ಫಲ ಈ ಮಕ್ಕಳ ಪುಸ್ತಕಮಾಲೆ ಈ ಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕವಿತೆ, ನಾಟಕ, ಕಾದಂಬರಿ, ವ್ಯಕ್ತಿಚಿತ್ರ, ಪ್ರವಾಸ ಕಥನಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡ ಹತ್ತು ಪುಸ್ತಕಗಳು ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತಿವೆ.

* * *

ಮಕ್ಕಳ ನಾಟಕಗಳನ್ನು ಮೂರು ಸಂಪುಟಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಪಾದಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ಹನ್ನೆರಡು ನಾಟಕಗಳಿವೆ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಒಂದೇ ಸಂಪುಟದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿ ಪ್ರಕಟಿಸಬಹುದಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಮಕ್ಕಳ ಮನೋಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಬೃಹತ್ತಿನ ಭಾರಕೀತ ಸಣ್ಣದು ಸದಾ ಸುಂದರವೆಂಬ ತತ್ವ ಹೆಚ್ಚು ಹೊಂದುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳ ಕಲ್ಪನೆ ಭಾವನೆ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಈ ಮಾಲೆಯಲ್ಲಿನ ನಾಟಕಗಳ ಕೊಡುಗೆ ಅಪಾರವಾದುದು.

ನಾಟಕಗಳನ್ನು ಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅನುಮತಿ ನೀಡಿದ ನಾಟಕಕಾರರಿಗೂ ವಾರೀಸುದಾರರಿಗೂ ಸುಂದರವಾಗಿ ಮುಖಪುಟ ರಚಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಕಲಾವಿದ ಪ.ಸ. ಕುಮಾರ್ ಅವರಿಗೂ ಆತ್ಮೀಯ ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳು. ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಾಧಿಕಾರವು ಯೋಜಿಸಿದ ಈ ಮಕ್ಕಳ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮಾಲೆಯ ಸಂಪಾದಕತ್ವವನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಂಡು ತುಂಬಾ ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಈ ಕೈಂಕರ್ಯವನ್ನು ಆಗುಮಾಡಿಕೊಟ್ಟ ಬೊಳುವಾರು ಮಹಮದ್ ಕುಂಞಿ ಅವರಿಗೂ ಅವರ ಸಂಗ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ ಸಹಕರಿಸಿದ ಹಿರಿಯರಾದ ಶ್ರೀ ಕಂಚ್ಚಾಣಿ ಶರಣಪ್ಪ, ಡಾ|| ಶರಣಮ್ಮ ಗೊರೆಬಾಳ, ಪ್ರೊ|| ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ಬಿಳಿಗರೆ ಇವರಿಗೂ ಪ್ರಾಧಿಕಾರದ ಆತ್ಮೀಯ ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳು. ಮಕ್ಕಳ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮಾಲೆಯ ಎಲ್ಲ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಕರಡು ತಿದ್ದುವಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಸಕ್ತಿ ವಹಿಸಿ ಸಹಕರಿಸಿದ ಪ್ರೊ|| ಕೆ.ಆರ್. ಗಣೇಶ್ ಅವರಿಗೆ ಸಲಹೆ ಸೂಚನೆಗಳ ಸಹಕಾರ ನೀಡಿದ ಹಿರಿಯರಾದ ಪ್ರೊ|| ಬಿ. ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಜು ಅವರಿಗೆ ಮುದ್ರಿಸಿದ ಇಳಾ ಮುದ್ರಣ - ಇವರಿಗೆ ಈ ಯೋಜನೆಯ ಯಶಸ್ಸಿಗೆ ಸಹಕರಿಸಿದ ಆಗಿನ ಆಡಳಿತಾಧಿಕಾರಿ ಶ್ರೀ ಎನ್. ತಿಪೇಸ್ವಾಮಿ ಮತ್ತು ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಬಳಗದವರಿಗೆ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಾಧಿಕಾರದ ಸರ್ವಸದಸ್ಯ ಮಿತ್ರರಿಗೆ ಆತ್ಮೀಯ ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳು.

ಪ್ರೊ. ಎಸ್.ಜಿ. ಸಿದ್ದರಾಮಯ್ಯ
ಅಧ್ಯಕ್ಷರು
ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ

ಸಂಪಾದಕರ ಮಾತು

ಕನ್ನಡದ ಮಕ್ಕಳ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ವಿಕಾಸ ಹಾಗೂ ಸ್ವಯಂ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಉತ್ತಮ ಗುಣಮಟ್ಟದ 'ಮಕ್ಕಳ ಸಾಹಿತ್ಯ'ವನ್ನು ೧೦-೧೨ ಆಕರ್ಷಕ ಸಂಪುಟಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಬೇಕೆಂಬುದು, ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಾಧಿಕಾರದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿರುವ ಫ್ರೊ. ಎಸ್.ಜಿ. ಸಿದ್ದರಾಮಯ್ಯನವರ ಆಸೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅವರ ಆಸೆಯು ಹೆಚ್ಚುಕಮ್ಮಿ ನನ್ನದೇ ಆಗಿದ್ದುದರಿಂದ, ಕಳೆದೊಂದು ವರ್ಷದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಕತೆ, ಕಾದಂಬರಿ, ಕವನ, ನಾಟಕ, ಪ್ರವಾಸ ಕಥನ, ವ್ಯಕ್ತಿಚಿತ್ರ-ಹೀಗೆ ಮಕ್ಕಳ ಸಾಹಿತ್ಯದ ವಿವಿಧ ಪ್ರಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ನಾನು ಆಯ್ದು, ಸಂಪಾದಿಸಿ ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಿದ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ, ಪ್ರಸ್ತುತ ಪುಸ್ತಕವು 'ಮಕ್ಕಳ ನಾಟಕ'ಗಳ ಮೂರನೆಯ ಸಂಪುಟವಾಗಿದೆ. ಈ ಸಂಪುಟದಲ್ಲಿ ಅಡಕಗೊಂಡಿರುವ ನಾಲ್ಕೂ ನಾಟಕಗಳು, ಇದುವರೆಗೆ ಸಾವಿರಾರು ಮಕ್ಕಳು ಆಡಿ ಅಭಿನಯಿಸಿ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟ ಬಹುಜನಪ್ರಿಯ ಮಕ್ಕಳ ನಾಟಕಗಳೇ ಆಗಿವೆ.

ಮಕ್ಕಳು ದೊಡ್ಡವರಿಗಾಗಿ, ದೊಡ್ಡವರು ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ಅಭಿನಯಿಸಿ ನಕ್ಕು ನಗಿಸಬಲ್ಲ ನಾಟಕ 'ಸಾಯೋ ಆಟ'. ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಪಡೆದ ಕನ್ನಡದ ವರಕವಿ ದ.ರಾ. ಬೇಂದ್ರೆಯರು ಬರೆದ ಈ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ನಾಟಕದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಾತಿಗೂ ಹಾಸ್ಯದ ಹೊಳಪಿದ್ದು, ಅಬಾಲ ವ್ಯಧರಾದಿಯಾಗಿ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಎಲ್ಲ ಕಾಲದಲ್ಲೂ ಸಂತೋಷಪಡಿಸಬಲ್ಲ ಶಕ್ತಿ ಹೊಂದಿದೆ. ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧ ಜನಪದ ವಿದ್ವಾಂಸ, ಹಿರಿಯ ನಾಟಕಕಾರ ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಕಂಬಾರರು ಬರೆದ 'ಅಲೀಬಾಬ' ನಾಟಕವು ಅರೇಬಿಯಾದ ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧ ಕಥೆಯನ್ನಾಧರಿಸಿದ್ದರೂ, ಪಕ್ಕಾ ಕನ್ನಡ ನೆಲದ ಮಕ್ಕಳ ನಾಟಕವಾಗಿಯೇ ಜನಪ್ರಿಯವಾಗಿದೆ. ಈ ನಾಟಕವನ್ನು ಹಾಡು, ಕುಣಿತಗಳೊಂದಿಗೆ ಅಭಿನಯಿಸುವ ಮಕ್ಕಳು ತಾವೂ ಸಂತೋಷ ಪಡುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ನೋಡುಗರನ್ನೂ ನಗಿಸಿ ಕುಣಿಸಬಲ್ಲರು. ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕದ ಆಡುಭಾಷೆಯನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಹಿರಿಯ ಬರಹಗಾರ ಶ್ರೀ ಬಿ.ಟಿ. ದೇಸಾಯಿಯವರು ರಚಿಸಿರುವ 'ಗಿಡ್ಡೂ ಟೀಲರನ ಸಾಹಸಗಳು', ತನ್ನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಾತಿನಲ್ಲೂ ಹಾಸ್ಯವನ್ನು ಸ್ಪೋಟಿಸುತ್ತಾ, ಅಭಿನಯಿಸುವ ಮಕ್ಕಳ ಜೊತೆಗೆ ನೋಡುಗರಿಗೂ ಮಿಷಿ ಕೊಡುವ ಶಕ್ತಿ ರಂಗಕೃತಿ. ಪರಿಸರ ಶ್ರೀತಿಯೊಂದನ್ನೇ ತಮ್ಮ ಬರಹಗಳ ಮೂಲಮಂತ್ರವನ್ನಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿರುವ ಕವಿ ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ಬಿಳಿಗರೆಯವರು ಬರೆದ 'ಮಳೆ ಹುಟ್ಟಿ', ತನ್ನ ಹಾಡು ಕುಣಿತಗಳ ಮೂಲಕವೇ ಪರಿಸರ ಸಂರಕ್ಷಣೆಯ ಅರಿವು ಮೂಡಿಸುವ ಒಳ್ಳೆಯ ಮಕ್ಕಳ ನಾಟಕ.

ಈ ಕೃತಿಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಾಧಿಕಾರದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾದ ಫ್ರೊ. ಎಸ್.ಜಿ. ಸಿದ್ದರಾಮಯ್ಯನವರ ಹಿರಿತನದಲ್ಲಿ ನೇಮಕಗೊಂಡ ಸಂಪಾದಕ ಮಂಡಳಿಯ ಸದಸ್ಯರಾದ ಶ್ರೀ ಕಾಂಚ್ಚಾರಿ ಶರಣಪ್ಪ, ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ಬಿಳಿಗರೆ, ಶ್ರೀಮತಿ ಶರಣಮ್ಮ ಗೊರಬಾಳ ಇವರು ನೀಡಿದ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನಕ್ಕೆ ನಾನು ಋಣಿ. ಈ ನಾಟಕಗಳನ್ನು ಪ್ರಸ್ತುತ ಸಂಪುಟದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿ ಪ್ರಕಟಿಸಲು ಅನುಮತಿ ನೀಡಿದ ಲೇಖಕಿ/ವಾರೀಸುದಾರರಿಗೂ, ಈ ಕೃತಿಯ ಸಂಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ಸಲಹೆ ಸಹಕಾರ ನೀಡಿದ ಸಾಹಿತಿ ಗೆಳೆಯರಿಗೂ ನಾನು ಕೃತಜ್ಞ.

ಬೆಂಗಳೂರು
ಅಕ್ಟೋಬರ್ ೨, ೨೦೦೫

ಬೊಳುವಾರು ಮಹಮದ್ ಕುಂಞಿ

ಪರಿವಿಡಿ

೧. ಸಾಯೋ ಆಟ / ದ.ರಾ. ಬೇಂದ್ರೆ	೧
೨. ಅಲೀಬಾಬ ಮತ್ತು ನಲವತ್ತು ಮಂದಿ ಕಳ್ಳರು / ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಕಂಬಾರ	೨೯
೩. ಗಿಡ್ಡು ಟೀಲರನ ಸಾಹಸಗಳು / ಬಿ.ಟಿ. ದೇಸಾಯಿ	೮೧
೪. ಮಳೆಹುಚ್ಚು / ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ಬಿಳಿಗರೆ	೧೨೩

ಸಾಯೋ ಆಟ
ದ.ರಾ. ಬೇಂದ್ರೆ

ಪಾತ್ರಗಳು

ಸೂತ್ರಧಾರ	-	ನಾಟಕಕಾರ
ಓತ್ತ	-	ಗೆಲೆಯ
ಕಳ್ಳ	-	ಸೂಳೆ
ದೊರೆ	-	ದಿವಾಣ
ಕೊತವಾಲ	-	ಗೃಹಸ್ಥ
ಸಂನ್ಯಾಸಿ	-	ಇಬ್ಬರು ಶಿಷ್ಯರು
ಕೂಲಿ	-	ಪುರನಿವಾಸಿಗಳು

ಸಾಯೋ ಆಟ

ನಾಂದೀ

ಸೂತ್ರಧಾರ : (ಪ್ರವೇಶಿಸಿ)

ಸತ್ತವರು ಕಡೆತನಕ ಸುಖವಾಗಿ ಇರಲಿ |
ಸುಖವಾಗಿ ಸತ್ತವರು ಕಡೆತನಕ ಇರಲಿ |
ಕಡೆತನಕ ಸತ್ತವರು ಇರಲಿ ಸುಖವಾಗಿ |
ಸತ್ತವರು ಸತ್ತವರು ಇರಲಿ ಸುಖವಾಗಿ |
ಸತ್ತವರು ಎಂದಿಗೂ ಸಾಯದಿರಲಿ |
ಯಮನೇ ರುದ್ರನೇ ಸಾಯದಿರಲಿ |
ಸತ್ತವರು ಸಾಯದಿರಲಿ

|| ೧ ||

ಮೃತ್ಯುದೇವತೆಯ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯು ಇಷ್ಟೇ ಸಾಕು. ಇಷ್ಟೇ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಿಂದ ದೇವರು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನೇ ಆದರೆ ಎಂಥಂಥಾ ಮರ್ತ್ಯರೂ ಕೂಡ ಸಾಯಲಾರರು. ಅಂದ ಮೇಲೆ ನಾಟಕದೊಳಗೆ ಸಾಯುವವರ ಪಾಡೇನು? ನಿರ್ಭಯವಾಗಿ ಈ ಆಟವನ್ನು ಆಡಲು ಏನೇನೂ ಅಡ್ಡಿ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಸಭಿಕರೇ, ನಾನು ನಮ್ಮ ಆಟದಾರಂಭದಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ಎರಡೂ ಕೈ ಜೋಡಿಸಿ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವದೇನೆಂದರೆ- ನಮ್ಮ ಆಟ ಸಾಯೋಸಾಗ್ರ ಸಂಗೀತ ಆಟ. ಇದರ ಹೆಸರೇ ಸಾಯೋ ಆಟ. ನಿಮ್ಮಂಥ ಕಲಿತ ಪಂಡಿತರು ಇಂಗ್ಲೀಜಿಯೊಳಗೆ ಯಾತಕ್ಕೆ Tragedy Tragedy ಅಂತಂತೀರೋ ಅದೇ ಇದು, ಸಾಯೋ ಆಟ. ನಾಟಕದ ಅಂತ ನಾಯಕನ ಅಂತ ಅಂತೂ-ಇಂತೂ ಅಂತಕ್ಕೆ ಅಂತ ಕೂಡಿ ನಿಮ್ಮಂಥವರಿಗೆ ಆನಂದವಾದರೆ ಸಾಕು. ಈ ಮೊದಲೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಪಡಿಸಿದಂತೆ ಈ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಮೂರು ಹೆಣ್ಣು ಬೀಳುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳೇ ತಾವೆಲ್ಲರೂ ಸಂತೋಷ ಪಡಬೇಕು; ಇಷ್ಟೇ ನಮ್ಮ ಬಿನ್ನಹ. ಈ ಟ್ರಾಜಿಡೀ ಮುಂದೆ ಶೇಕ್ಸ್ಪಿಯರನ ಟ್ರಾಜಿಡೀ ಕೂಡ. ಝಕ್ಕಿಸಿ ಹೋಯಿತು. ನಾವು ನಮ್ಮ ಆಟ ನಾವೇ ಹೊಗಳಿಕೊಂಡೋದು ಯೋಗ್ಯ ಅಲ್ಲ. ಪೂರ್ವದ ಸೂತ್ರಧಾರರ ಪದ್ಧತಿಗೆ ಅನುಸರಿಸಿ ಹೊಗಳಿಕೊಂಡೇವೆ ಹೊರತು ಹೊಸದಾಗಿ ಏನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ತಪ್ಪು-ದೋಷ. ಏನಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಚೀನರ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸಬೇಕು. ನಾವು ಅವಾಚೀನರು ; ಆ ಮರ್ಯಾದೆಗೆ ತಕ್ಕವರಲ್ಲ, ಎಂದು ನಾವೇ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ.

ಮಿತ್ರ : ಏನಪ್ಪಾ, ಸೂತ್ರಧಾರ ಎಂದು ಸಡಿಲು ಬಿಟ್ಟರೆ, ಉದ್ದುದ್ದ ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಇಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತು ಬಿಟ್ಟೆಯಲ್ಲ, ಸಾಯಲಾಗಿರುವ ಕಳ್ಳನ ಪಾತ್ರವಹಿಸಿದವನು ಒಂದು ಪದಾ ಹೇಳಿ ಪ್ರಾಣ ಬಿಡಬೇಕು ಎಂದು ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಒಳಗೆ ಬಾ! ಆಟ ಆರಂಭವಾಗಲಿ.

ಸೂತ್ರಧಾರ : ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಸಾಯುವವರಿಗೂ ಎಷ್ಟು ಆಶೆ ನೋಡಿರಿ; ಪದಾ ಹೇಳಿ ಸಾಯ ಬೇಕೆನ್ನುವನು. ಇದ್ದ ಪ್ರಾಣ ಕೂಡ ಪದಾ ಹೇಳುವ ಆಯಾಸದಿಂದ ಹೋಗಿಬಿಡ ಬಹುದು. ಮಿತ್ರಾ, ಸೂತ್ರಧಾರರು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ತಿಳಿಸು. ಸಾಯುವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಪ್ರಾಣ ಬಿಡಬೇಕಲ್ಲದೆ, ಪ್ರಾಣಸಂಕಟದಲ್ಲಿ ಹಾಡಿ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರಿಗೆ ತ್ರಾಸಕೊಡುವುದು ಕಳ್ಳರಷ್ಟು ಸಜ್ಜನರಿಗೂ ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲ. ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಈ ನಾಟಕದ ಹೆಸರಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಅಗ್ಗದಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ಹಾಡನ್ನು ಹಾಡಿಬಿಟ್ಟಿರುವೆನು. ಈಗಾಗಲೇ ಸಾಗ್ರಸಂಗೀತವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ, 'ಸಾಯೋ ಆಟ' ಆಡುವುದಷ್ಟೇ ಉಳಿದಿದೆ-

(ಗೆಳೆಯ ಬರುವನು)

ಗೆಳೆಯ : ಅಪ್ಪಾ ಸೂತ್ರಧಾರ, ಕಳ್ಳನ ಹೆಂಡತಿಯು ತಾನು ಯಾವಾಗ್ಗೆ ಅಳಬೇಕು ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾಳೆ.

ಸೂತ್ರಧಾರ : ನೋಡಿದಿರಾ ಸಭಿಕರೇ; ಇಂಥಾ ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ನಾವೇನು ಅಳಬೇಕು? ಗೆಳೆಯಾ, ಆ ಕಳ್ಳನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಕೇಳು-ನೋಡುವವರಿಲ್ಲದಾಗ ಪರದೆಯ ಹಿಂದೆ ಅತ್ತರ ಫಲವೇನು? ಮತ್ತು ಆ ಕಳ್ಳನಿಗೆ ಕೇಳು, ಹೀಗೆ ಕಳ್ಳತನದಿಂದ ಸತ್ತರೂ ಫಲವೇನು, ಎಂದು. ನಾಲ್ಕು ಜನರೆದುರಿಗೆ ಸತ್ತರೂ ಚಂದ ಅತ್ತರೂ ಚಂದ.

ಮಿತ್ರ : ಅಯ್ಯೋ ಇರಲಿ ನಡಿಯಪ್ಪಾ ಸೂತ್ರಧಾರನೇ ಇಷ್ಟೊತ್ತು ಮಾತಾಡಿದರೆ ಪಾತ್ರದವರು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಸಾಯೋ ಆಟ!

ಗೆಳೆಯ : ಅದನ್ನೇ ನಾವು ಆಡಿ ತೋರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆಯಲ್ಲವೆ?

ಸೂತ್ರಧಾರ : ಹಾಗಲ್ಲ, ನಾವು ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ; ಆಡಿ ತೋರಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ.

ಆಡದೇ ಮಾಡುವನು ರೂಢಿಯೊಳಗುತ್ತಮನು ।

ಆಡಿ ಮಾಡುವನು ಮಧ್ಯಮನು ತಾ-।

ನಾಡಿ ಮಾಡಿದವ ಸರ್ವಜ್ಞ ॥

ಲಾಡಿ ಮಾಡಿದವ ನಾಡಿ ಮಾಡಿದವ ।

ಸೂತ್ರ ಮಾಡಿದವ ಧಾರ ಮಾಡಿದವ ಸರ್ವಜ್ಞ ॥

ಅಂತೆಯೇ ಮಿತ್ರಾ, ಗೆಳೆಯಾ! ನೀವು ಸೂತ್ರಧಾರನು ಆಡಿದಂತೆ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ

ಬೇಕು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅವನೇ ಸರ್ವಜ್ಞನು. ಅಂತೆಯೇ ನೀವು ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ಆ ಕಳ್ಳನಿಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಸಾಯಲು ಹೇಳಿರಿ. ಆ ರಂಡೆಮುಂಡೆಗೆ ಮುಂದೆ ನೋಡಿ ಅಳಲು ಹೇಳಿರಿ ; ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಗತಿಯು ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಹೋಗಿರಿ-ನಡಿಯಿರಿ.

ಮಿತ್ರ }
ಗಳೆಯ } ಅಪ್ಪಣೆ

(ಅಳುವ ಧ್ವನಿ)

ಸೂತ್ರಧಾರ : ಅಹಹ ಎಂತಹ ಚಿತ್ತಾಕರ್ಷಕ ಶೋಕವಿದು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ನನ್ನ ಸ್ಥಿತಿ ಹೀಗಾಯಿತು; ಅಂದ ಮೇಲೆ ನೋಡಿದ ಮೇಲಂತೂ ನಿಮ್ಮ ಸ್ಥಿತಿ ಏನಾಗಬಹುದು! ಕಣ್ಣಿಂದ ಸುರಿಯುವ ಶೋಕರಸದ ರುಚಿಗಿಂತ ರುಚಿಕಟ್ಟಾದದ್ದು ಬೇರೆ ಏನಾದರೂ ಉಂಟೆ? ಅದನ್ನು ಕುಡಿದವರೇ ಬಲ್ಲರು. ಆದರೂ ಪಂಡಿತರಾದ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರೇ-ಅಲ್ಲ, ಪ್ರೇಕ್ಷಕರಾದ ಪಂಡಿತರೇ-ಹೆರವರ ದುಃಖವನ್ನು ಕಂಡು ನಗಬೇಡಿರಿ ನೀವು॥

ದೃಶ್ಯ - ೧

(ಕಳ್ಳನು ಸತ್ತುಬಿದ್ದಿದ್ದಾನೆ; ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಅಳುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ)

ಕಳ್ಳಿ : ಅಯ್ಯೋ ಮಹಾರಾಯಾ, ಎಂಥಾ ತಂಪು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ತಣ್ಣಗಾದಿ! ನೀನು ಸತ್ತರೂ ಯಾರೂ ಬರಲೊಲ್ಲರು. ನಾನು ಅತ್ತರೂ ಯಾರೂ ಬರಲೊಲ್ಲರು. ಈ ಮನೆಯೊಳಗಿನವರೂ ಸತ್ತಿರುವರೇ! ನನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಜಗತ್ತೆಲ್ಲ ಸತ್ತಂತೇ ಸೈ. ಅಡವಿಯಲ್ಲಿ ಅಳುವುದು ವ್ಯರ್ಥವೆಂದು ಹಿರಿಯರು ಹೇಳುವುದೇನೂ ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ಜನವಿಲ್ಲದ ಮೇಲೆ ಇದೂ ಅಡವಿಯೇ, ನಾಲ್ಕು ಜನರು ಕೇಳುವವರಿದ್ದರೆ ಅಳುವವರಿಗೂ ಹುರುಪು ಬರುವುದು. ಹುರುಪು ಇಲ್ಲದೆ ನನ್ನಂಥಾ ಬಲವಿಲ್ಲದ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳು ಎಷ್ಟೊತ್ತು ಅಳಬಹುದು? ಅಯ್ಯೋ, ಸಾವೆಂದರೆ ಅದೊಂದು ನಿಂದೆಯೆಂದೇ ಹೇಳುವರಲ್ಲ, ನೀನು ನಿಜವಾಗಿ ನಿಂದೆಯನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತಿರಬಹುದೆ! ಮಹಾರಾಯಾ, ಬೆಳಗಾಗುವ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ನನ್ನೊಬ್ಬಳನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟು ಸತ್ತು ಹೋದೆಯಾ! ಇನ್ನೊಂದೆರಡು ಗಳಿಗೆ ತಡಮಾಡಿ ಸತ್ತಿದ್ದರೆ ನನ್ನದೇನು ಪ್ರಾಣ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತೆ?- ಅಯ್ಯೋ ಸತ್ತವರ ಮುಂದೆ ಅತ್ತರಾದರೂ ಆಗುವದೇನು? ಇನ್ನು ಯಾರದಾದರೂ ಸುಳಿವು ಹತ್ತುವವರೆಗೆ ಸುಮ್ಮನಿರುವುದೇ ಲೇಸು. (ಆತ್ಮ ನೋಡಿ) ಇಗೋ ಈ ಮನೆಯವರು ಯಾರೋ ಪುಣ್ಯವಂತರು ಹೊರಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಕಿವಿಗೆ ನಮ್ಮ ಶೋಕವಷ್ಟು ಬೀಳಲಿ. (ಧ್ವನಿ ತೆಗೆದು ಅಳುತ್ತಾಳೆ.)

ಗೃಹಸ್ಥ : ಇದೇನು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬಂದೆನಪ್ಪಾ ಮುಂಜಾನೆ! ಅಪಶಕುನ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಅಳುತ್ತಿರುವೆಳೋ ಏನೋ?

ಕಳ್ಳಿ : ಅಯ್ಯೋ, ನನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ಕಳಕೊಂಡೆನಲ್ಲ! ತಂದೇ, ತಿರುಗಿ ತಂದು ಕೊಡುವಿರಾ?

ಗೃಹಸ್ಥ : ಏನವ್ವಾ! ಅವನೆಲ್ಲಿ ಹೋಗಿರುವನು!

ಕಳ್ಳಿ : ಅಪ್ಪಾ, ಅದೇನೂ ನನಗೆ ತಿಳಿಯದು, ಈ ಜಗತ್ತನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋದನು. ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋದನೋ ನರಕಕ್ಕೆ ಹೋದನೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಮುತ್ತಿನಂಥ ಗಂಡನು ಸತ್ತು ಹೋದನಲ್ಲ!

ಗೃಹಸ್ಥ : ಅಯ್ಯೋ ಹೀಗೋ? ಮುತ್ತು ಹೋದರೆ ಸಿಗಬಹುದು; ಸತ್ತು ಹೋದರೆ ಹೇಗೆ ಸಿಗಬಹುದು? ಎಷ್ಟು ದಿವಸವಾಯಿತು?

ಕಳ್ಳಿ : ನಮ್ಮಪ್ಪಾ ದಿವಸವಿಲ್ಲಾ ತಾಸಿಲ್ಲಾ. ಪ್ರಾಣಬಿಟ್ಟು ಒಂದೆರಡು ಗಳಿಗೆಯಾಯಿತು. ಇಗೋ ಈ ಮಣ್ಣಿನ ರಾಶಿಯ ಕೆಳಗೆ ಸತ್ತು ಬಿದ್ದಿರುವನು.

ಗೃಹಸ್ಥ : ಹೀಗೆ ಹೇಗಾಯಿತು?

ಕಳ್ಳಿ : ಒಂದು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಇನ್ನೊಂದು ಆಯಿತು; ತನ್ನ ಕುತ್ತಿಗೆ ಒಳಗೆ ಹೋಗುವಷ್ಟು ಗೋಡೆ ತೋಡಹೋಗಿ ಇಡೀ ಗೋಡೆಯೇ ಕೊರಳಿಗೆ ಬಿತ್ತು, ಅಕಸ್ಮಾತ್ ಬಂದ ಈ ಭಾರ ತಡೆಯಲಾರದೆ ಪ್ರಾಣಬಿಟ್ಟನು.

ಗೃಹಸ್ಥ : ಅಂದರೇನು ಕಳವು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದನೆ?

ಕಳ್ಳಿ : ಹೌದು, ಅದೇ ತನ್ನ ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದನು.

ಗೃಹಸ್ಥ : ಹಾಗಾದರೆ ತಡೆ, ಕೊತವಾಲನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಪಾರುಪತ್ಯ ಮಾಡಿಸುತ್ತೇನೆ-(ಹೋಗುತ್ತಾನೆ)

ಕಳ್ಳಿ : ಅಪ್ಪು ಮಾಡಿ ಪುಣ್ಯ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಪ್ಪಾ. ಅಯ್ಯೋ ಮಹಾರಾಯನೇ, ನಿನ್ನ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ದೇಹವಿಟ್ಟ ನೀನೇ ಧನ್ಯ-ನೀನೇ ಧನ್ಯ.

[ಕೊತವಾಲನೂ ಕೈಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡ ಗೃಹಸ್ಥನೂ ಬರುತ್ತಾರೆ]

ಗೃಹಸ್ಥ : ನೋಡಿದಿರಾ ನ್ಯಾಯ? ಮಾಡಿದವನ ಪಾಪ ಆಡಿದವನ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಅನ್ನುವರೆಲ್ಲಾ! ಹಾಗಾಯಿತು. ಹೇಳಹೋದರೆ ನನ್ನನ್ನೇ ಕಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟಿರುವಿರಿ.

ಕೊತವಾಲ : ತಿಳಿಯಿರಿ, ಈ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳು ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಬರುವುದರೊಳಗೆ ಓಡಿ ಹೋಗಿದ್ದಳೆಂದು, ಆಮೇಲೆ ನಾವು ಯಾರನ್ನು ಕಟ್ಟಿಹಾಕುವುದು? ಯಾರವ್ವಾ ನೀನು?

ಕಳ್ಳಿ : ಅನ್ಯಾಯವಾದ ಅನಾಥ ಹೆಂಗಸು.

ಕೊತವಾಲ : ಏನಾಗಿದೆ ಅನ್ಯಾಯ?

ಕಳ್ಳಿ : ಇಗೋ ಗಂಡನಲ್ಲಿ ಸತ್ತಿರುವನು.

ಕೊತವಾಲ : ಅದು ಹೇಗೆ?

ಕಳ್ಳಿ : ಹೊಟ್ಟಿಯ ಹೋರಗಾಗಿ ದುಡಿಯುವಾಗ ಈ ಹಾಳು ಗೋಡೆಯೇ ಮೇಲೆ ಬಂತು.

ಕೊತವಾಲ : ಅದೇನು ಹೊಟ್ಟಿಯ ಹೋರೆ?

ಕಳ್ಳಿ : ದುಡ್ಡುಳ್ಳವರು ಯಾತಕ್ಕೆ ಕಳವೆನ್ನುವರೋ ಅದು.

ಕೊತವಾಲ : ಹೀಗೋ? ಈಗೇನು ನಿನ್ನ ಅಂಬೋಣ?

ಕಳ್ಳಿ : ಗಂಡನಂತೂ ಕೈ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದನು. ಇನ್ನು ನನಗೆ ನ್ಯಾಯ ಬೇಕು. ನ್ಯಾಯ-

ಗೃಹಸ್ಥ : ಹೌದೆಲೆ ಕಳ್ಳೇ, ಇದಂಥಾ ನ್ಯಾಯ; ಅನ್ಯಾಯ?

ಕೊತವಾಲ : ಯಾವ ಬಗೆಯ ನ್ಯಾಯ?

ಕಳ್ಳಿ : ಈ ಮನೆಯವರ್ಯಾರಾದರೂ ನನ್ನನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇಲ್ಲವೇ-
“ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಣ”ವನ್ನುವ ಕಟ್ಟಳೆಯಂತೆ ಈ ಮನೆಯ ಯಜಮಾನನ ಪ್ರಾಣ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಕೊತವಾಲ : ಆಹಾ, ನಿಜವಾಗಿ ವಿಚಾರಣೆಯವಾದ ಮಾತು. ಹಾಗಾದರೆ ಏನು ಮಾಡಲಿ? ಓಹೋ ಸುದೈವ! ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಗುಪ್ತವೇಷದಿಂದ ನಗರ ಸಂಚಾರ ತೀರಿಸಿ ಸಂಸ್ಥಾನಿಕರೂ ದಿವಾಣರೂ ಇತ್ತೇ ಬರುತ್ತಿರುವರು. (ದೊರೆಯೂ ದಿವಾಣರೂ ಬರುವರು)

ಕೊತವಾಲ : (ನಮಸ್ಕರಿಸಿ) ದೊರೆಗಳೇ! ಈ ಅನಾಥಿಯಾಗಿರುವವಳ ಗಂಡನು ತನ್ನ ಕಳವಿನ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುವಾಗ ಈ ಮನೆಯವರ ಗೋಡೆಯು ಅವನ ಮೈಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಪ್ರಾಣ ಬಿಟ್ಟದ್ದಾನೆ. ಇನ್ನು ಈ ಹೆಂಣುಮಗಳ ಅರಿಕೆ ಏನೆಂದರೆ-ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಪ್ರಾಣಪತಿಯಾದರೂ ದೊರೆಯಬೇಕು; ಇಲ್ಲವೆ ಪ್ರಾಣವಾದರೂ ದೊರೆಯಬೇಕು.

ದಿವಾಣ : ಬಹಳೇ ವಿವೇಕಿಯಾಗಿ ತೋರುತ್ತಾಳೆ. ಆಕೆ ಕೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದಾದೀತು. ದೊರೆಗಳು ಹಾಗೆ ಅಪ್ಪಣೆ ದಯಪಾಲಿಸಬೇಕು.

ದೊರೆ : ಹಾಗೆ ಆಗಲಿಕ್ಕೇ ಬೇಕು. ಏನಪ್ಪಾ ನೀನೆನಿಸ್ಸುವಿ?

ಗೃಹಸ್ಥ : (ಸ್ವಗತ) ಕಳ್ಳರಿಗೆ ತಕ್ಕ ಕೊತವಾಲ, ಕೊತವಾಲನಿಗೆ ತಕ್ಕ ದಿವಾಣ, ದಿವಾಣನಿಗೆ

ತಕ್ಕ ದೊರೆ. (ಪ್ರಕಟ) ದೇವರೂ...ಕಳವು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರಿಗೇನೂ ಶಿಕ್ಷೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇನು?

ದೊರೆ : ಎಂಥ ಹುಚ್ಚ ನೀನು, ಕಳ್ಳನಿಗಂತೂ ದೇಹಾಂತ ಶಿಕ್ಷೆಯಾಗಿದೆ. ಆಕೆಯಂತೂ ಅನಾಥಳಾಗಿರುವಳು.

ಗೃಹಸ್ಥ : ಆದದ್ದು ಯೋಗ್ಯವಾಯಿತು.

ದೊರೆ : ಈಗೇ ಹಾಗೆ ಹೇಗಾದೀತು! ಕಳ್ಳನಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆಯಾದದ್ದು ಯೋಗ್ಯವೇ ಆದರೂ ಇವಳ ಗಂಡನ ಖೂನಿಯಾದದ್ದು ಅನ್ಯಾಯವಲ್ಲವೇ? ಇವನ ಖೂನಿಗೆ ಕಾರಣವಿದ್ದವರನ್ನು ದಂಡಿಸುವುದು ಯಥಾ ನ್ಯಾಯವಾಗಿದೆ.

ಗೃಹಸ್ಥ : ದೊರೆಗಳೇ, ಅಪ್ಪಣೆ ಏನು?

ದೊರೆ : ಇನ್ನಾದರೂ ವಿವೇಕದಿಂದ ಮರಣದ ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಸಿದ್ಧನಾಗು.

ಗೃಹಸ್ಥ : ನಾನೇ?

ದೊರೆ : ನೀನೇ ನೀನೆ! ಎಂಥ ಮರುಳನಿವನು! ನಿನ್ನ ತಪ್ಪಿಗೆ ನಾನು ಅಥವಾ ನಮ್ಮ ದಿವಾಣರು ಸಾಯಬೇಕೆ?

ಗೃಹಸ್ಥ : ಛಿ. ಛಿ. ನಾನು ಹಾಗೆ ಹೇಗೆಂದೇನು? ಆಗುವುದು ಆಗಲಿ. ಮಹಾಧುರಂಧರ ಪರಮಪ್ರಶಾಪಿ ಚಾಹು ಮಹಾರಾಜರ ಆಳಿಕೆಯನ್ನು 'ನ ಭೂತೋ ನ ಭವಿಷ್ಯತಿ' ಎಂದು ಹೊಗಳುತ್ತಿರುವಾಗ ನಾನು ಹಾಗೆ ಹೇಗನ್ನಲಿ?

ದೊರೆ : ಹಾಗಾದರೆ ಹೇಳು, ಒಳ್ಳೇ ಮಾತಿಂದ ಹೇಳು. ಈ ಬಡಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು (ಕಳ್ಳನ ಹೆಂಡತಿಯ ಕಡೆಗೆ ಬೊಟ್ಟುಮಾಡಿ) ಮದುವೆಯಾಗುವಿಯಾ?

ಗೃಹಸ್ಥ : ಈ ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲು ನಾನೇನು ಪಶುವೇ?

ದಿವಾಣ : ಅದೇನೋ ನೀನೇ ಬಲ್ಲೆ. ದೊರೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಬೇಡ. ಅಗ್ಗದ ಇಚ್ಛೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸಾಯಲು ಸಿದ್ಧನಾಗು.

ಗೃಹಸ್ಥ : ಇವಳನ್ನು ಲಗ್ನವಾಗುವುದಕ್ಕಿಂತ ಸಾಯುವುದೇನೋ ಲೇಸು. ಸರಿ, ಆದರೆ ಗೋಡೆಯು ಇವನ ಮರಣಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿರಲು ನನಗೇಕೆ ಶಿಕ್ಷೆ? ಅಪ್ಪಣೆ ಯಾಗಬೇಕು.

ದೊರೆ : ದಿವಾಣರೆ, ಈಗ ಮಾತ್ರ ಬಿಗಿ ಬಂತು. ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ಬ್ರಂಹಹತ್ಯೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ನಿಜವಾಗಿ ಈ ಗೋಡೆಗೇ ಶಿಕ್ಷೆಯಾಗಲು ಬೇಕು.

ದಿವಾಣ : ಇದೇ ಸಮಂಜಸವಾಗಿ ತೋರುವುದು.

ಕಳ್ಳ: ಧರ್ಮರಾಜರು ಹೀಗೆ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಬಾರದು. ದೇಹವೇ ಸತ್ತು ಜೀವವೇ ಉಳಿದಿದ್ದರೆ ಮಣ್ಣು-ದೇಹದ-ಕೊಲೆಗಾಗಿ, ಮಣ್ಣು-ಗೋಡೆಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ಮಾಡಬಹುದಾಗಿತ್ತು; ದೇಹವು ಉಳಿದಿದೆ. ಪ್ರಾಣ ಮಾತ್ರ ಹೋಗಿದೆ. ಆದಕಾರಣ ಆ ಪ್ರಾಣಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಪ್ರಾಣವು ಹೋಗುವಂತೆ ದಯಾಳುಗಳಾದ ದೊರೆಗಳು ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ದಿವಾಣ: ದೊರೆಗಳೇ, ಇದೇ ಸಮಂಜಸವಾಗಿ ತೋರುವುದು, ಇದೇ ನ್ಯಾಯ.

ದೊರೆ: ದಿವಾಣರೇ, ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದಂತೆ ಯಾವುದು ನ್ಯಾಯವೋ ಯಾವುದು ಅನ್ಯಾಯವೋ ತಿಳಿಯದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಹೇಗಾದರೂ ಒಮ್ಮೆ ನ್ಯಾಯ ತೀರಿಸಿದಮೇಲೆ ಅದು ಅನ್ಯಾಯವು ಹೇಗಾದೀತು? ಕ್ಷುಲ್ಲಕವಾದ ಒಂದು ಜೀವಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಇಷ್ಟೊತ್ತು ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡಿ ಕಾಲ ಕಳೆದರೆ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದೊಳಗಿನ ಅಸಂಖ್ಯ ಪ್ರಜೆಗಳ ಪಾಡೇನು?

ಗೃಹಸ್ಥ: (ಸ್ವ) ಚರಮಗತಿ!

ದೊರೆ: ಏನೆನ್ನುವಿ?

ಗೃಹಸ್ಥ: ತಾನಾಗಿ ಗೋಡೆಯನ

ದೊರೆ: ಸಾಯಲು ಸಿದ್ಧನಾಗಬೇಕು! ಅಂಥಾ ಗೋಡೆಯನ್ನೇಕೆ ಕಟ್ಟಿಸಿದಿ?

ದಿವಾಣ: ಮತ್ತೂ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ದುಡ್ಡನ್ನೇಕೆ ಜೀನನಂತೆ ಕೂಡಿಸಿಟ್ಟಿ? ನಮ್ಮ ದೊರೆಗಳನ್ನು ನೋಡಬಾರದೇ! ದುಂದುಗಾರರು ಎಂದು ಜನರಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿ-ಆದರೆ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಳವುಮಾಡಲೆಂದು ಕಳ್ಳನು ಬಂದರೆ-ಅವನಿಗೇನಾದರೂ ಸಿಗುವುದೊತ್ತಟ್ಟಿಗಿರಲಿ-ಅವನು ಸಿಕ್ಕದ್ದೇ ಭಾಗ್ಯವೆಂದು ಕಳ್ಳನನ್ನೇ ಜೀತದಾಳೆಂದು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಅಡವಿಟ್ಟು ದುಡ್ಡು ತಂದು ದೊರೆಗಳು ದುಂದು ಮಾಡುವರು. "ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ತನಗೆ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟಿದ್ದು ಪರರಿಗೆ" ಎಂಬುದೇನೂ ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ದುಡ್ಡಿತಂದು ಈ ಬಡವನಿಗೆ ಅದನ್ನೊಯ್ಯುವ ಬುದ್ಧಿಯಾಯಿತು.

ಕಳ್ಳ: ಅಹುದು ಮಹಾರಾಯಾ! ದುಡ್ಡಿಲ್ಲದ್ದಲ್ಲಿ ನಾವೇಕೆ ಹೋದೇವು?

ದೊರೆ: ನಾನಂತೂ ಹೀಗನ್ನುತ್ತೇನೆ-ಯಾರಾದರೂ ಕನ್ನವನ್ನು ಹಾಕಿ ಬೃಂದರೆ ಗೋಡೆ ಬಿದ್ದು ಅವರು ಸಾಯಬೇಕೆಂದೇ ನೀನಿಂಥ ಹೇಡಿಮಣ್ಣಿನ ಗೋಡೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿರುವೆ.

ಗೃಹಸ್ಥ: (ಸ್ವ) ಎತ್ತ ತಪ್ಪಿಸಹೋದರೂ ಕೊರಳಿಗೆ ಅಪ್ಪಬರುತ್ತಿದೆ. ಇನ್ನು ಹೀಗೆ ಮಾಡುವೆ. ಈ ಬೀಡಾಡಿಯ ಬಿಟ್ಟೇ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಹಾದಿ ಹಿಡಿಯದ ಹೊರತು ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದುವ ಹಾದಿಯೇ ಇಲ್ಲ. (ದಿವಾಣರಿಗೆ ಸಂಕ್ಷಮಾಡಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿ) ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ!

ಕಟ್ಟಿಸಿದವನು ನಾನಾದರೂ ಕಟ್ಟಿದವನು ಬೇರೆ. ನಿಜವಾಗಿ ಆ ಉಪ್ಪಾರನಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆಯಾಗಲು ಬೇಕು. ಅನ್ಯಾಯವಾಗಬಾರದೆಂದು ಬಿನ್ನಹ.

ದಿವಾಣ : ಅಹುದು ದೊರೆಗಳೇ! ಇವನನ್ನುವದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿದೆ.

ದೊರೆ : ಅರ್ಥವಿದೆಯೋ! ಹಾಗಾದರೆ ಇವನನ್ನು ಬಿಡಿರಿ. ಆ ಉಪ್ಪಾರನನ್ನೇ ಕರೆತರಲು ಹೇಳಿರಿ. ಇವನೇ ಸಾಯಬೇಕೆಂದು ನಮ್ಮ ಆಗ್ರಹವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಯಾರಾದರೂ ಸತ್ತರಾಯಿತು. ಅದೇ ನ್ಯಾಯ.

ಕಳ್ಳ : ದೊರೆಗಳೇ! ಇವನೇ ಸಾಯ....

ದೊರೆ : ಕಳ್ಳಮುಂಡೇ! ಸುಮ್ಮನಿರು. ಯಾರು ಸತ್ತಭಾಗ್ಯ ನಿನಗೇನು? ನಿನಗೆ ನ್ಯಾಯ ಸಿಕ್ಕರಾಯಿತು. ಸುಮ್ಮನೆ ನಮ್ಮ ಜೀವ ತಿನ್ನಬೇಡ. ಉಪ್ಪಾರನು ಬರಲಿ.

ದಿವಾಣ : (ಕೊತವಾಲನಿಗೆ) ಹೋಗು, ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ.

ಕೊತವಾಲ : ಸ್ವಾಮೀ, ಅವನ ಹೆಸರೇನು?

ದಿವಾಣ : ಅವನ ಹೆಸರು ತೆಗೆಯಬೇಡ, ಸುಮ್ಮನೆ ಹೋಗು. ಯಾರನ್ನೂ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಾ. ಅವನು ಉಪ್ಪಾರನಿದ್ದರೆ ಸಾಕು.

(ಕೊತವಾಲನು ಹೋಗಿ ಒಬ್ಬ ಕೂಲಿಕಾರನೊಡನೆ ಬರುವನು. ಕೂಲಿಕಾರನು ಮೂರ್ಛ ಹೋಗುವನು.)

ಗೃಹಸ್ಥ : ಇವನಾವ ದುದೈವಿಯು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕನೋ!

ದಿವಾಣ : ನೋಡಿದಿರಾ ಒಂದೊಂದು ಸೋಗು! ಜನರಿಗನಿಸಿರಬೇಕು: "ಅಯ್ಯೋ ಪಾಪ! ಒಳ್ಳೆಯ ಮನುಷ್ಯ ಇಲ್ಲದ ಆರೋಪ ಮೈಮೇಲೆ ಹೊರಿಸಿದರೆ ಮಾನಗೇಡು ಆಗುವದಕ್ಕಿಂತ ಮರಣ ಬಂದದ್ದು ಲೇಸು, ಎಂದು ಸತ್ತನು" ಎಂದು. ಕೊತವಾಲನೇ! ನೋಡುತ್ತೇನು ನಿಂತಿ, ಪೆದ್ದನಂತೆ! ಮೈ ಹುಳಿಯೆ ಜಡಿ, ಅಂದರೆ ಎಚ್ಚರಾಗುತ್ತಾನೆ. ಇಂಥಾ ಸೋಗಿಗೆ ಅದೇ ಮದ್ದು.

ಕೊತವಾಲ : ದೇವರು! ಜಡಿಯುವ ಕಾರಣವೇ ಇಲ್ಲ. ದೇವರು ತಾನೇ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ ಕೊಟ್ಟನು. ತಾನು ಎದ್ದರೆ ತನಗೆ ಸಾವು ಬಂತೆಂಬ ಎಚ್ಚರ ಇವನಿಗಿದ್ದರೆ, ಇವನಿಗೆ ಸಾಯಬೇಕು *ಕೂಡದರೂ ಇವನೇಕೆ ಎಚ್ಚರಿಯುತ್ತಾನೆ? ಇವನು ಸಾಯುವುದೇ ಸೈ.

ದೊರೆ : ಛೇ! ಹೀಗೆ ಅನ್ಯಾಯದಿಂದ ಇವನಿಗೆ ಮರಣ ಬರಕೂಡದು.

ದಿವಾಣ : ಹಾಗಾದರೆ ದೊರೆಗಳ ಅಪ್ಪಣೆ ಏನು?

ದೊರೆ : ಮೊದಲು ಇವನನ್ನು ಯಾವುದೇ ಉಪಾಯದಿಂದ ಎಚ್ಚರಿಸಿರಿ. ಆ ಮೇಲೆ, ಈ ಮುಂಡೆಯ ಗಂಡನಾಗಲು ಇವನು ಒಪ್ಪುವನೋ, ಕೇಳೋಣ.

ಕಳ್ಳಿ : (ಸ್ವಗತ) ಇವನು ಒಪ್ಪಿದರೆ ನನ್ನ ಮರಣ.

ದೊರೆ : ಒಪ್ಪದಿದ್ದರೆ, ಇವನಿಗೆ ಆಮೇಲೆ ನ್ಯಾಯದಿಂದ ಮರಣ ಬರಲಿ. ಸತ್ತರೂ ಅನ್ಯಾಯ ಬೇಡ!

ದಿವಾಣ : ದೊರೆಗಳು ಹೇಳುವುದೂ ನ್ಯಾಯವೇ! (ಕೂತವಾಲನಿಗೆ) ಎಬ್ಬಿಸವನನ್ನು.
(ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕೂಲಿಕಾರನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಗುವುದು)

ಕೂತವಾಲ : ಲಗ್ನದ ಕಾರರು ಕೇಳಿ ಎಚ್ಚರವಾದಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಹೆಣ್ಣು ಎಂದರೆ ಹೆಣ್ಣು ಕೂಡ ಕಣ್ಣು ತೆರೆಯುವುದು. (ಕೂಲಿಕಾರನಿಗೆ) ಎಲೋ, ರಾವಣನಂತೇನು ಬಿದ್ದಿ! ದೊರೆಗಳಿಗೆ ಹಾಗೆ ಹೊರಳಿ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡು.
(ಕೂಲಿಕಾರನು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿ ನಡಗುತ್ತ ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲುವನು)

ದೊರೆ : ದಿವಾಣರ, ಕೇಳಿರಿ, ಲಗ್ನಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧನಿರುವನೇನು?

ದಿವಾಣ : ಎಂಥದಿದ್ದರೂ ಅದು ಹೆಣ್ಣು! ಒಲ್ಲೆನೆಂದೇಕೆನ್ನುವೆನು? ದಿಂಡುರುಳಿಕೆ ಹಾಕುತ್ತಾನೆ- ದಿಂಡುರುಳಿಕೆ. ಎಲೋ ಈಕೆಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವಿಯಾ?

ಕೂಲಿ : (ಆ ಕಳ್ಳಿಯನ್ನು ನೋಡಿ*ಹದರಿ) ನಾನು ಅಂಥದೇನು ಅಪರಾಧ ಮಾಡಿರುವೆನು?
(ಮತ್ತೆ ಮೂರ್ಛಬಂದು ಬೀಳುತ್ತಾನೆ)

ಗೃಹಸ್ಥ : ಹಾಕಿದನು ನೋಡಿರಿ ದಿಂಡುರುಳಿಕೆ.

ಕಳ್ಳಿ : ಅಯ್ಯೋ, ಮಾತು ಮಾತಿಗೆ ಮೂರ್ಛ ಹೋಗುವ ಈ ಮಲರೋಗಿಯನ್ನೇಕೆ ನನ್ನ ಕೊರಳಿಗೆ ಕಟ್ಟುವಿರಿ?

ದಿವಾಣ : ಅದರ ಗೊಡವೆ ನಿನಗೇಕೆ? ಶಾಸ್ತ್ರಕೊಬ್ಬ ಗಂಡನು ನಿನಗೆ ಸಿಕ್ಕರಾಯಿತು.

ದೊರೆ : ಏನಯ್ಯಾ ದಿವಾಣರೇ! ಇವನು ಬಿದ್ದುಕೊಂಡು ಇಷ್ಟೊತ್ತು ಏನು ವಿಚಾರಮಾಡುತ್ತಾನೆ?

ದಿವಾಣ : ಎಲ್ಲಿಯ ವಿಚಾರ! ವಿಚಾರವಿದ್ದರೆ ಇವನ ಗತಿ ಹೀಗೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು? ವಿಚಾರ ಹರಿಯದೆ ಮೂರ್ಛ ಬಂದು ಬಿದ್ದಿದ್ದಾನೆ-ಮಲರೋಗಿಯಿರಬಹುದು.

ದೊರೆ : ಎಲ್ಲವೂ ವಿಚಿತ್ರ! ಕರೆದು ಹೆಣ್ಣು ಕೊಟ್ಟರೆ ಇವನಿಗೆ ಮಲರೋಗ ಬಂತೇ? ಇನ್ನು ಸಾಮೋಪಾಯ ಸಾಕು. ಇಂಥವರಿಗೆ ದಂಡವೇ ಬೇಕು. ದಿವಾಣರ! ನೋಡುತ್ತೀರೇನು?

ದಿವಾಣ : ಕೂತವಾಲ! ನೋಡುತ್ತೀಯೇನು?

ಕೊತವಾಲ : (ಚಿಟ್ಟು) ಏನೂ ಇಲ್ಲ ದೇವರು! ಸಾಯುವನೋ ಬದುಕುವನೋ ನೋಡುತ್ತೇನೆ.

ದಿವಾಣ : ಸಾಯಲಿಕ್ಕೆ ಅವನಿಗೇನಾಗಿದೆ?

ದೊರೆ : ಮತ್ತು ರಾಜಾಜ್ಞೆ ಇಲ್ಲದೆ ಯಮನಾಜ್ಞೆಯಾದರೂ ಅವನಿಗೆ ಹೇಗೆ ಆದೀತು? ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ರಾಜನೇ ಯಮನು!

ಗೃಹಸ್ಥ : ಹೌದು ಪ್ರಭುಗಳೆ! ತಮ್ಮ ಈ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ತಾವೇ ನಮಗೆ ಯಮ. ತಾವೇ ನಮಗೆ ಮೃತ್ಯು. ತಾವೇ ನಮಗೆ ಸಾವು. ಸರ್ವವೂ ತಾವೇ!

(ಕೂಲಿಕಾರನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಗುತ್ತದೆ)

ದಿವಾಣ : ಎಲೋ ಉಪ್ಪಾರನೇ, (ಉತ್ತರವಿಲ್ಲ) ಮೈಯೊಳಗಿನ ಸೊಕ್ಕೇನು? ಉತ್ತರ ಕೊಡುವು ದಿಲ್ಲವೇನು?

ಕೂಲಿ : ದೇವರು! ನನಗೆ ಕರೆದಿರಾ? (ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲುವನು)

ದಿವಾಣ : ನಿನಗೆ! ಈ ಕೆಟ್ಟ ಮನೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿ, ನೀನು ಈ ಬಡ ಮನುಷ್ಯನ ಮರಣಕ್ಕೆ ಕಾರಣನಾದೆ. ನೀನು ಇವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲು ಒಪ್ಪಲೊಲ್ಲೆ. ಆದಕಾರಣ, ಎಲೋ ಉಪ್ಪಾರನೇ, ನೀನು ದೇಹಾಂತ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧನಾಗು.

ಕೂಲಿ : (ಸ್ವಲ್ಪ ಧೈರ್ಯದಿಂದ) ದೇವರು! ನಾನು ಉಪ್ಪಾರನಲ್ಲ; ಒಬ್ಬ ಬಡ ಕೂಲಿಕಾರ!

ದಿವಾಣ : ಉಪ್ಪಾರನಿರದಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲಿಗೇಕೆ ಬಂದೆ?

ಕೂಲಿ : ಕೊತವಾಲ ಸಾಹೇಬರು ಜಗ್ಗಿಕೊಂಡು ಬಂದರು.

ದಿವಾಣ : ಅವನು ಬೇಕಾದ್ದು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ನೀನು ಯಾಕೆ ಬಂದೆ?

ಕೂಲಿ : ನಾನು ಕೂಲಿ ಎಲ್ಲಿ ದೊರಕಬಹುದು, ಎಷ್ಟು ದೊರಕಬಹುದು, ಎಂದು ವಿಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ, ದಿನದಂತೆ ನನ್ನ ಹಾದಿಯ ಹಿಡಿದು ನನ್ನ ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಈ ಸಾಹೇಬರು, ತಪ್ಪಿಲ್ಲದ ನನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಜಗ್ಗಿಕೊಂಡು ಇಲ್ಲಿ ತಂದರು, ನಾನು ಕೂಲಿಕಾರ! ಉಪ್ಪಾರನಲ್ಲ.

ಕೊತವಾಲ : ದೇವರು! ಉಪ್ಪಾರಕಾರ ಹಚ್ಚಿ ಇವನು ಹೇಳುವುದನ್ನು ನೋಡಿದಿರಾ?

ದೊರೆ : ಇದರ ಮೇಲಿಂದಲೇ ಇವನು ಉಪ್ಪಾರನೆಂದು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ.

ಗೃಹಸ್ಥ : (ಸ್ವಗತ) ಕೂಲಿಕಾರನೆಂದೇಕೆಲ್ಲವೋ?

ಕೂಲಿ : ದೇವರೂ! ನನ್ನ ತಂದೆ! ಎಲ್ಲಿಯ ಉಪ್ಪು ಎಲ್ಲಿಯ ಉಪ್ಪಾರ! ಕೂಲಿಯವನಿಗೆ ಖೊನಿಯವನನ್ನು ಎರಲಾ?

ದಿವಾಣ : ಕೂಲಿಕಾರಾ-ಉಪ್ಪಾರಾ! ಹೊಲೆ ಹದಿನೆಂಟು ಜಾತಿಯ ಹೆಸರುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಾವು

ನೆನಪಿಡೋಣವೇ? ಶೂಲಕೈರಿಸಬೇಕಾದರೆ ಕೂಲಿಕಾರನೇನು, ಉಪ್ಪಾರನೇನು? ಕೂಲಿಕಾರನೆಂದರೆ ಉಪ್ಪಾರನ ಸಹಾಯಕ! ಖೂನಿಯವನಿದ್ದಂತೆಯೇ!

ದೊರೆ : ಎಲೇ ನ್ಯಾಯದೇವತೆಯೇ, ಇದೇನು ಅನ್ಯಾಯ! ನಾವು ರಾಜಧರ್ಮವನ್ನೇರಿ ಸಿ ಶಿಕ್ಷೆ ಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧರಿದ್ದೂ, ಸಾಯಲು ಯಾರೂ ಸಿದ್ಧರಾಗಿಬಾರದೇ! ಸಾಯಲು ನಾ ಮುಂದೆ ನೀ ಮುಂದೆ ಎಂದು. ತಾವಾಗಿ ಬರುವದೊತ್ತಟ್ಟಿಗೆ ಉಳಿಯಲಿ; ಎಲ್ಲರೂ ಕೊರಳು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಜೀವಗಳರಾಗಬೇಕೆ? ಹೀಗೆ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಧರ್ಮವಾದ ಮೇಲೆ ರಾಜ್ಯವುಳಿಯುವ ಆಶೆಯೇ ಇಲ್ಲ.

ಗೃಹಸ್ಥ : ಅದು ನಿಜ.

ದೊರೆ : ದಿವಾಣರೇ, ಕೊಂದು ಬಿಡಿರಿ ಆ ಎಬಡನನ್ನು. ಅಂದರೆ ಮುಂಜಾವಿನಿಂದ ನಡೆದ ಕೆಲಸವು ಮುಗಿದು ನಿರಂಬಳವಾದೀತು. ಈ ಹೆಂಗಸು ಚಿಕ್ಕ ಪ್ರಾಯದವಳೇ ಇದ್ದಾಳೆ. ಇವಳಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಹಾಕುವರಾರಾದರೂ ದೊರೆಯುವವರೆಗೆ, ಕೊತವಾಲರ ವಶದಲ್ಲಿರಲಿ. ಈಕೆಗೆ ಜಗತ್ತಿನ ಅನುಭವವಿಲ್ಲ.

(ಕೊತವಾಲನು ಆಶೆ ನಿರಾಶೆಗಳಿಂದ ಕಳ್ಳಿಯನ್ನು ನೋಡುವನು)

ಕಳ್ಳಿ : (ಸ್ವಗತ) ಕಂಡವರ ಮನೆಗಟ್ಟಲಿಕ್ಕೆ, ನಾನೇನೆಂದು ತಿಳಿದಿರುವರೋ ಇವರು?

ದಿವಾಣ : (ಗೃಹಸ್ಥನಿಗೆ) ನೀವೇನಾದರೂ ಈ ವಿಚಾರಗಳೆಡೆಗೆ ತಿಳಿಹೇಳಿರಿ. ಸುಮ್ಮನೆ ವಿಚಾರಣೆಯಲ್ಲದೆ ಸಾಯಬೇಡೆಂದು ಹೇಳಿರಿ.

ಗೃಹಸ್ಥ : (ಕೂಲಿಕಾರನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ಹೇಳಿ) ಹುಚ್ಚಾ! ಅಷ್ಟು ಮಾಡು.

ಕೂಲಿ : ದೇವರು! ನಿಮ್ಮ ಕೈಮೇಲೆ ಕೈ ಹಾಕಿ ಆಣೆ ಮಾಡಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ-ನಾನು ಈ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದವನಲ್ಲ.

ದಿವಾಣ : (ಲಕ್ಷಣ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು) ಹಾಕು ಕೈ ಮೇಲೆ ಕೈ! (ಕೈಮುಂದೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ)

ಕೂಲಿ : (ಟೂಂಕದ ಹಣದಿಂದ ಕೈ ಬೆಚ್ಚಗೆ ಮಾಡುತ್ತ) ಇಕೊಳ್ಳಿರಿ!

ದಿವಾಣ : ದೊರೆಗಳೇ! ಇವನ ಕೈ ಬೆಚ್ಚಗಿದೆ. ಇವನು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ್ದರೆ-ಇವನು ಹೆದರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲವೇ? ಮತ್ತು ಹೆದರಿದ್ದರೆ ಇವನ ಕೈ ಹೇಗೆ ಬೆಚ್ಚಗಿರುತ್ತಿತ್ತು?

ದೊರೆ : ಇವನ ಕೈ ಬೆಚ್ಚಗಿದೆಯೋ? ಹಾಗಾದರೆ ತಣ್ಣಗಾಯಿತು. ಇವನು ಅಪರಾಧಿಯಲ್ಲ ವೆಂದಾಯಿತು.

ಕೊತವಾಲ : ಇವನನ್ನು ಬಿಡಲಿಯಾ ದೇವರು?

(ದಿವಾಣನು ದೊರೆಗಳ ಮೇಲೆ ನೋಡುವನು)

ದೊರೆ : ಛೇ! ಹಾಗೆ ಬಿಡಲು ಬರದು. ಬೇರೆ ಅಪರಾಧಿಯು ಸಿಗುವವರೆಗಂತೂ ಇವನನ್ನು ಬಿಡಲೇ ಬರುವದಿಲ್ಲ. ಬೇರೆ ಅಪರಾಧಿಯು ಸಿಗದಿದ್ದರೆ ಇವನನ್ನು ಬಿಡುವದು ಹೇಗೆ?

ಕೂಲಿ : ಪಾಶ್ರವ ಸಡಿಲಾದರೂ ಯಮನವರು ಬಿಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲೊಲ್ಲರು. ಏನು ಮಾಡಲಿ, ನನ್ನ ತಂದೆ?

ದಿವಾಣ : ಅಗೋ, ಅಲ್ಲಿ ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತ ಜನರಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಮಾಡಿರಬಹುದೆಂದೆ ನಿಸುವದೋ?

ಕೂಲಿ : (ಸ್ವಲ್ಪ ಜೀವ ಬಂದಂತಾಗಿ ಒಬ್ಬ ವೇಶ್ಯೆಯನ್ನು ನೋಡಿ) ದೇವರು! ಆ ಸೂಳೆಯು ಇವನನ್ನು ಕೊಂದಿರಬೇಕು.

ಗೃಹಸ್ಥ : (ಸ್ವಗತ) ಅಕೆಗೂ ಈ ಕಳ್ಳನ ಮರಣಕ್ಕೂ ಯಾವ ಬಾದರಾಯಣ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಜೋಡಿಸುವನೋ ಈ ಅರಣ್ಯ ಪಂಡಿತನು! ಕಳ್ಳಿಗೂ-ಸೂಳೆಯಿಗೂ ರಾತ್ರಿಗೂ-ಮರಣಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧವಿರುವುದೇನೋ ನಿಜ.

ದಿವಾಣ : ಕೊತವಾಲ! ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಾ ಆ ಸೂಳೆಯನ್ನು!

ಕೊತವಾಲ : ಈ ಕೈಯು ಇಂದು ಯಾರಾರನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ಪವಿತ್ರವಾಗುವುದೋ! (ಹೋಗುವನು)

ದೊರೆ : ದಿವಾಣರೆ! ಹೊತ್ತೇರಿತು. ಅವಳನ್ನು ಅರಮನೆಗೇ ತರಲು ಹೇಳಿರಿ. ನಮ್ಮ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಊಟವಾಗಿ, ವಾಮಕುಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಎದ್ದಮೇಲೆ-ಅವಳ ನ್ಯಾಯ ವಿಚಾರಣೆಯಾಗಲಿ. ಅವಳು ವೇಶ್ಯೆಯಿದ್ದರೂ ಕುಲವಂತರ ಕೂಡ ಅವಳ ಸಂಬಂಧ ಬರುವದರಿಂದ, ಅವಳು ಕುಲೀನಳೆಂದೇ ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಏನಾದರೂ ಹೆಂಗಸೇ ! ನಾಲ್ಕು ಜನರು ಕೂಡಿದಲ್ಲಿ ಅವಳ ನ್ಯಾಯ ವಿಚಾರಣೆ ಬೇಡ.

ಗೃಹಸ್ಥ : (ಸ್ವಗತ) ಇನ್ನೇನು? ವಿಚಾರತದಲ್ಲಿ ಇವಳ ನ್ಯಾಯ ವಿಚಾರಣೆಯಾಗುವುದೇನು? ಒಳ್ಳೆಯ ನ್ಯಾಯ! ಒಳ್ಳೆಯ ವಿಚಾರಣೆ-

ದಿವಾಣ : ಈ ಊರಬಸವಿಗೇಕೆ ಇಷ್ಟು ಮಾನ!

ದೊರೆ : ವೇಶ್ಯೆಯರು, ಕುಲೀನರು, ಎಂದು ಭೇದ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ನ್ಯಾಯವೇನು ನಾಟಕವೇ? ಸ್ತ್ರೀಯರಲ್ಲಿ ಭೇದವೇನಿರಬಹುದು. ಎಲ್ಲ ಹೆಂಗಸರೂ ನಮಗೆ ಅಷ್ಟೆ?

ಗೃಹಸ್ಥ : (ಸ್ವಗತ) ವಿಶ್ವಕುಟುಂಬಿಯೆನ್ನಬೇಕು, ಇಂಥ ನಮ್ಮ ಮಹಾರಾಯರಿಗೆ!

ದೊರೆ : ನಾನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ಕೊತವಾಲನಿಗೆ ಹೇಳಿರಿ. ನಡೆಯಿರಿ.

(ಎಲ್ಲರೂ ಹೋಗುವರು.)

ದೃಶ್ಯ - ೨

ದೊರೆ : ಯಾಕೆ ದಿವಾಣರೇ ಏನೆನ್ನುತ್ತಾಳೆ ಅಪರಾಧಿ?

ದಿವಾಣ : ಹತ್ತಿರ ಹಾಯುವದೇ ಬಿಗಿಯಾಗಿದೆ.

ದೊರೆ : ಹತ್ತಿರ ಹೋದರೆ ಗಂಟಲು ಹಿಚಕುವಳೋ ಕಡಿಯುವಳೋ?

ದಿವಾಣ : ಹಾಗೆ ಮಾಡಬಂದರೆ ಖೂನಿ ಜನರ ಲಕ್ಷಣಗಳವು ಎಂದು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಸಿದ್ಧಮಾಡಿ ಹಾಗೇ ಶೂಲಕ್ಕೆರಿಸಬಹುದಾಗಿತ್ತು ಅವಳನ್ನು.

ದೊರೆ : ಮತ್ತೇನು ಮಾಡುತ್ತಾಳೆ?

ದಿವಾಣ : ಕಂಡವರಿಗೆ ತೆಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ಅಳಲಾರಂಭಿಸುತ್ತಾಳೆ.

ಕೊತವಾಲ : ಹೌದು ದೊರೆಗಳೆ, ಇದೇ ಬಿಗಿ, ಬರೀ ತೆಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದರೆ ಕೈ ಬಿಡಿಸಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಬರಿ ಅತ್ತರೆ ಕಣ್ಣೊರಿಸಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಆಕೆಯ ಈ ಹಿಡಿತ ತಪ್ಪಿಸಲು ಎರಡು ಕೈಗಳೇನು ಸಾಲುಪುದಿಲ್ಲ.

ದೊರೆ : ಒಳ್ಳೆ ಶೂಲ ಸಿಪಾಯಿಗಳು ನೀವು. ದಿವಾಣರೇ, ಅವಳು ಅಳುವದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಎರಡು ಪದ ಹೇಳಿದ್ದರೆ ಏನೋ ಕರುಣೆ ಹುಟ್ಟಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಅವಳಿಗೆ ಅರಮನೆಯೊಳಗಿನ ಸೆರೆಮನೆಗೆ ತಾನು ಬಂದಿರಬೇಕೆಂಬ ಅರಿವು ಇರುವಂತೆ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ; ಅಂತಃಪುರ ಹೊಕ್ಕಿರಬೇಕೆಂದು ಭ್ರಮೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವಳೋ ಏನೋ! ಈ ಆಸಾಮಿಯನ್ನು ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಹೀಗೆ ಇಟ್ಟು ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲ. ಏನಾದರೂ ನ್ಯಾಯಮಾಡಿ ಅವಳನ್ನೊಮ್ಮೆ ಶೂಲಕ್ಕೆರಿಸಿ ಬಿಡೋಣ.

ದಿವಾಣ : ಏ ಕೊತವಾಲನೆ! ಆ ಗೃಹಸ್ಥ, ಉಪ್ಪಾರ, ಕಳ್ಳ, ಸೂಳೆ ಎಲ್ಲರೂ ಬರಲಿ. (ಕೊತವಾಲನು ಹೋಗುವನು)

ದೊರೆ : ದಿವಾಣರೇ! ಜನರು ಸಾವಿಗೇಕಿಷ್ಟು ಹೆದರುವರೋ ತಿಳಿಯದು. ಎಲ್ಲರೂ ಜೀವಗಳ್ಳರು. ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ಯುದ್ಧಗಳಾಗುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಸಾಯುವದೊಂದು ಆಟವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಮತ್ತೆ ರಣಾಂಗಣದಲಿ ಅಲ್ಲಿಯ ನ್ಯಾಯ, ಎಲ್ಲಿಯ ಅನ್ಯಾಯ? ಸತ್ತವರು ಸತ್ತರು, ಉಳಿದವರು ಉಳಿದರು. ಇತ್ತೀಚೆ ಯುದ್ಧಗಳು ನಿಂತು, ನ್ಯಾಯ ವಿಚಾರಣೆ ಎಂಬ ಬಂಡು ಹುರಿಯಿರಲಿ ನಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರು ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದರೆ ಸಾಯಬಾರದು ಎಂದು ಹವಣಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಈ ಹೇಡಿತನಕ್ಕೆ ನ್ಯಾಯ ಎಂದು ಹೆಸರು! ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ಏನೇನು ಚಮತ್ಕಾರಗಳು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳಲಿವೆಯೋ?

ದಿವಾಣ : ದೊರೆಗಳು ಖಿನ್ನರಾಗಬಾರದು. ತಾವು ಇದ್ದೂ ಸತ್ತಹಾಗೆ ಇರುವುದರಿಂದ

ಜನರಾರೂ ತಾವು ಸಾವಿಗೆ ಹೆದರುವಿರೆಂದೆನ್ನಲಾರರು. ಯುದ್ಧಗಳಾಗದಿರುವುದು ತಮ್ಮ ತಪ್ಪಲ್ಲ. ನಾಳೆಯೇ ತಮಗೆ ಸಾವು ಬಂದರೆ ನಾಲ್ಕು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ, ತಾವು ಸಾವನ್ನಪ್ಪುವಿರಿ.

(ಕೊತವಾಲನು ಗೃಹಸ್ಥ, ಉಪ್ಪಾರ, ಕಳ್ಳ, ಸೂಳೆ ಮೊದಲಾದವರೊಡನೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುವನು)

ಸೂಳೆ : (ಬಂದವಳು) ದೊರೆಗಳೆ, ಪಾದಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದೆ. (ನೆಲಕ್ಕೊಗ್ಗುವಳು.)

ದೊರೆ : ನೀನು ನನ್ನ ಕೊರಳಿಗೆ ಬಿದ್ದರೂ ಸಾವು ಖಂಡಿತ.

ಸೂಳೆ : (ಎದ್ದು) ಒಂದಿಷ್ಟೂ ಕರುಣೆ ಬರಬಾರದೇ? (ಅಳುವಳು.)

ದೊರೆ : ಅಳುವದೆಂದರೆ ತನ್ನ ಕೈಫಿಯತ್ತೆಂದು ತಿಳಿದಿರುವಳೋ ಈ ಹುಚ್ಚು ಮುಂಡೆ? ದಿವಾಣರೇ, ನ್ಯಾಯ ತೀರಿಬಿಡಲಿ, ಇವಳೂ ತೀರಿಕೊಳ್ಳಲಿ. ಹೇಳಿರಿ ಅವಳಿಗೆ ಇದ್ದ ಸಂಗತಿ.

ದಿವಾಣ : ಏ ಹೆಂಗಸೇ, ಸುಮ್ಮನೇಕೆ ಅಳುವಿ? ನಮ್ಮ ದೊರೆಗಳ ಕರುಣೆಯ ರೀತಿ ನಿನಗೆ ತಿಳಿಯದು. ನಿನ್ನ ಈ ದುಃಖ ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ತಡೆಯದು. (ಅಳು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಸೂಳೆ ಕಿವಿಗೊಟ್ಟು ಕೇಳುವಳು) ಸಂಜೆಯೊಳಗಾಗಿ ನೀನು ಸತ್ತುಹೋಗುವೆ,

ಸೂಳೆ : ಅಯ್ಯೋ ಇದೇನಿದು ರೀತಿ? ಮುಂಜಾನೆಯಿಂದ ನನಗೆ ಕೂಳಿಲ್ಲ, ನೀರಿಲ್ಲ, ಅದೇ ಅಪೇಕ್ಷೆ ತಮ್ಮದಿದ್ದರೆ ಸಂಜೆಗೆ ಸಾವು ಕಟ್ಟಿಟ್ಟದ್ದು. ಈ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಈಗಾಗಲೇ ಕೊಂದಾದರೂ ಬಿಡಿ. ಅಯ್ಯೋ ದೇವರೇ? ತಪ್ಪಲ್ಲದೇ ಕೊಲ್ಲುವ ರಾಜ್ಯವೆಲ್ಲಾದರೂ ಇದ್ದೀತೇ?

ಗೃಹಸ್ಥ : ಊಟಕ್ಕಾಗಿ ಮನೆಗಾದರೂ ಬಿಡಿರಿ.

ಕಳ್ಳ : ಅದೇಕೆ? ಇಲ್ಲಿಯೇ ಹೊಟ್ಟಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ತಮ್ಮ ಕಣ್ಣೆದಿರೇ ಉಣ್ಣುವೆವು-ಊಟಕ್ಕೂ ಕಳವೇ?

ದೊರೆ : ದಿವಾಣರೇ, ಇವರಿಗೆ ಬ್ರಾಂಹಣ-ಮುತ್ಯೈದೆಯರೆಂದು ಊಟಕ್ಕೆ ಕರೆದಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಹೇಳಿರಿ. ಸಾವಿನ ಸಮಸ್ಯೆ ಬಿಡಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಊಟದ ಚಿಂತೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿದ್ದಾರೆ-ಹೇಳಿರಿ ಇದ್ದ ಸಂಗತಿ, ದಿವಾಣರೇ.

ದಿವಾಣ : ಏ ಹೆಂಗಸೇ, ಈ ಕಳ್ಳಿಯ ಗಂಡನನ್ನು ನೀನು ಕೊಂದಿರುವೆ.

ಸೂಳೆ : ಅದ್ಯಾವಾಗ? ಏ ನನ್ನ ಸವತೀ?

ದೊರೆ : ಇಲ್ಲಿ ಸವತಿ ಮತ್ತರ ಬೇಡ. ಕಳ್ಳನು ಸತ್ತು ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ.

ಸೂಳೆ : ಉಳ್ಳವರ ಮೋರೆ ನೋಡುವ ನಮಗೆ ಕಳ್ಳರ ಸಂಬಂಧವೆಲ್ಲೆಂದೆ? ನಾನು ಆ ಕಳ್ಳನ ಮೋರೆಯನ್ನು ನೋಡಿಲ್ಲ. ಭಟ್ಟಿಯಾಗಿಲ್ಲ; ಕೊಂದೆನೆಂದರೇನು?

ದಿವಾಣ : ಕೊಲ್ಲುವವರಿಗೆ ಭೆಟ್ಟಿಯೇಕೆ ಬೇಕು? ನ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದದ್ದು ಸಾಕ್ಷಿ ಮಾತ್ರ ; ಸಂಗತಿಯಾಗಲಿ, ಆಗದಿರಲಿ; ಅದನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದು ಹೇಗೆ?

ಸೂಳೆ : ನಾನು ಕೊಂದೆನೆಂದು ಈ ಕಳ್ಳ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆಯೇ?

ಕಳ್ಳೆ : ಅಯ್ಯ ನಮ್ಮವ್ವ! ನನಗೇಕೆ ಹೆಣೆನ ಮರುಗು?

ದೊರೆ : ಏ ಕಳ್ಳೆ, ಅವ್ವ ಗಿವ್ವ ಎಂದು ಇಲ್ಲದ ಸಂಬಂಧ ಜೋಡಿಸಬೇಡ-

ಸೂಳೆ : ಯಾವ ಗಂಡಸು ನಾನು ಕೊಂದೆನೆಂದು ಹೇಳುವವ? ಇಲ್ಲಿ ನಿಂತವರಲ್ಲಿ ಈ ಗೃಹಸ್ಥರಂತೂ ಸಭ್ಯರಾಗಿ ತೋರುತ್ತಾರೆ.

ದಿವಾಣ : ಏ ಉಪ್ಪಾರನೇ, ಏಕೆ ಬೆಪ್ಪಾಗಿ ನಿಂತೆ; ಬಾಯಿಬಿಚ್ಚಿ ಹೇಳು.

ಸೂಳೆ : ಏನು? ಸುಳ್ಳು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಈ ಕಳ್ಳನು ಸಾಕ್ಷಿಯೇ?

ದೊರೆ : ಏ ಸೂಳೆ ಮುಂಡೆ, ಕಂಡವರಿಗೆ ಕಂಡಂತೆ ಮಾತಾಡಿದರೆ ಘಾಸಿಯ ಮುಂಚೆ ಬೇರೆ ಒಂದೆರಡು ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಡಬೇಕಾದೀತು.

ಸೂಳೆ : ಹಾಗಲ್ಲ ದೊರೆಗಳೆ, ಸಾಕ್ಷಿಯಿಂದ ಕೂಡಲೆ ಸತ್ಯವೆಂದು ತಿಳಿದರೆ ಹೇಗೆ?

ದೊರೆ : ಅದೂ ಸುಳ್ಳನ್ನೇಬೇಕಾದರೂ ಸಾಕ್ಷಿಯೇ ಬೇಕು. ಇಷ್ಟಾಗಿ ಈ ಉಪ್ಪಾರನೇಕೆ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿಯಾನು? ನಿನ್ನ ಕೆಲಸ ಬೇರೆ, ಅವನ ಕೆಲಸ ಬೇರೆ. ಅವನದು ಹಗಲುಗಲಸ ನಿನ್ನದು ಇರುಳುಗಲಸ. ಅವನದು ಮನೆ ಕಟ್ಟುವುದು; ನಿನ್ನದು ಮನೆ ಮುರಿಯುವುದು; "ಕಂಡದ್ದನ್ನಾಡಿದರೆ ಕಂಡದಂತಹ ಸಿಟ್ಟು". ಅವನು ಕಂಡದ್ದನ್ನು ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದಲೇ ನೀನು ಕಂಡದಂತೆ ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದಿರುವೆ. ನೀನು ಅಪರಾಧಿ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಈ ಪ್ರಮಾಣವೂ ಸಾಕು.

ಸೂಳೆ : ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆನ್ನುವವರಿಗೆ ಕಂಡದ್ದೂ ಕಾಣದ್ದೂ ಎರಡೂ ಪ್ರಮಾಣವೇ? ಅದಿರಲಿ ಇವನು ಹೇಳುವುದಾದರೂ ಏನು?

ದಿವಾಣ : (ಕೂಲಿಕಾರನಿಗೆ) ಹೂಂ ಹೇಳು.

ಕೂಲಿ : ಬೇರೆ ಏನು ಹೇಳುವುದು? ಆ ಕಳ್ಳನ ಮರಣಕ್ಕೆ ನೀನೇ ಕಾರಣಕರಬೇಕು-

ದೊರೆ : ಆಯಿತೋ ಇಲ್ಲವೋ?

ಸೂಳೆ : ದೊರೆಗಳೆ, ಇಷ್ಟರಿಂದಲೇ ನಾನು ಅಪರಾಧಿನಿ ಎಂದು ಸಿದ್ಧವೇ?

ದೊರೆ : ದಿವಾಣರೇ, ಮೊದಲೇ ಹೆಂಗಸಿನ ನಾಲಿಗೆ ಚುರುಕು. ಅದರಲ್ಲೂ ಸೂಳೆಯರದು; ಕೇಳುವುದೇನು? ಅಪರಾಧಿಯಿದ್ದದ್ದರಿಂದಲೇ ತಪ್ಪಿಸಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲಿದ್ದಾಳೆ. ತಪ್ಪಲ್ಲ ದಿದ್ದರೆ ದೆಂಗು ಬಡೆದು ಸತ್ತಂತಿರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಎರಡರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತು ಕೇಳಿರಿ. ದಿವಾಣರೇ!

ದಿವಾಣ : ಇಗೋ ಕೇಳು, ಏನು ಸಾಯುವಿಯೋ, ಆ ಕಳ್ಳಿಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವಿಯೋ?

(ಕಳ್ಳಿ-ಸೂಳೆಯೊಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ನೋಡುವರು)

ಗೃಹಸ್ಥ : ಒಳ್ಳೆಯ ನ್ಯಾಯ!

ದೊರೆ : ಏನು?

ಗೃಹಸ್ಥ : (ತಗ್ಗಿದ ದನಿಯಲ್ಲಿ) ಒಳ್ಳೇ ನ್ಯಾಯ ಅಂದೆ.

ದೊರೆ : ನಾನೂ ಅದೇ ಅಂದೆ.

ಕಳ್ಳಿ-ಸೂಳೆ : ನಾವು ಹಾಗೆನ್ನಲಾರೆವು

ದಿವಾಣ : ಹಾಗಾದರೆ ಕಳ್ಳಿ ಉಪವಾಸ ಸಾಯಲಿ, ನೀನು ಶೂಲಕೈರಿ ಸತ್ತು ಹೋಗು; ಆಯಿತು. ನಮಗೆ ಇದ್ದ ನ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಕೊತವಾಲ್, ಗೃಹಸ್ಥ, ಉಪ್ಪಾರನನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕಳುಹಿ ಬಾ.

ಗೃಹಸ್ಥ : ದಿವಾಣರೆ ನನ್ನ ಗೋಡೆಯ ಗತಿಯೇನು?

ದೊರೆ : ಆ ಸೂಳೆ ಸತ್ತು ಮಣ್ಣಾದಳೆಂದರೆ ಅದೇ ಮಣ್ಣಿನಿಂದ ಈ ಕಳ್ಳಿ ಗೋಡೆ ಕಟ್ಟಿ ಕೊಡುವಳು. ಇಲ್ಲವೆ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿ ಬಾಳುವೆ ಮಾಡುವುದಿದ್ದರೆ ಅವರು ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡುವರು. ಹೋಗು. ಮನೆಗೆ, ಹೆಚ್ಚು ಕೇಳಬೇಡ.

ಕೂಲಿ : ದೇವರೂ, ನನ್ನ ಮುಂಜಾವಿನ ಕೂಲಿ ಕುಂಬಳಿ?

ದಿವಾಣ : ಪ್ರಾಣ ಸಂಕಟದಿಂದ ಪಾರಾದೆ, ಸತ್ಯನಾರಾಯಣ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿಸಿ, ಅರಮನೆಗೆ ಪ್ರಸಾದ ಕಳಿಸು ಹೋಗು. ಕೊತವಾಲ್ ಇವನನ್ನು ದಬ್ಬಿಕೊಂಡು ನಡೆ. (ಅವರು ಹೋಗುವರು.)

ಕಳ್ಳಿ-ಸೂಳೆ : ಹೇಣು ಮಕ್ಕಳಿಬ್ಬರೇ ಸಿಕ್ಕಿವು, ಇನ್ನೇನೇನು ನ್ಯಾಯವೋ? ಅನ್ಯಾಯವೋ?

ಸೂಳೆ : (ಕಳ್ಳಿಗೆ) ಏ ಮಹರಾಯತಿ, ನನಗೇಕೆ ತೆಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದಿರುವೆ, ನನ್ನನ್ನೂ ಬದುಕಿಸು, ನೀನೂ ಬದುಕು. (ಕಳ್ಳಿ ಸೂಳೆಗೆ ಏನೋ ಹೇಳುವಳು)

ದೊರೆ : ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕಿವಿ ಕಚ್ಚಾಡ ಹತ್ತಿದೀನು?

ದಿವಾಣ : ಒಳ್ಳೇ ಮಾತಿನಿಂದ ಮದುವೆಯಾಗುವಿರೋ ಇಲ್ಲವೋ?

ಸೂಳೆ : ಇದು ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಹೊರತಾಯಿತಲ್ಲ?

ದೊರೆ : ಈ ಪಂಟು ಹಚ್ಚಬೇಡ; ಮದುವೆ, ಮರಣ, ಎರಡರಲ್ಲಿ ಯಾವದು ಬೇಕಾದದ್ದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು!

ಕಳ್ಳಿ : ಯಜಮಾನನನ್ನು ಬೇಡಿದರೆ ಯಜಮಾನಿಯನ್ನು ಗಂಟು ಹಾಕುವಿರಲ್ಲ ದೊರೆಗಳೇ!

ಸೂಳೆ : ಸತ್ತವನು ಗಂಡಸು; ಅವನಿಗಾಗಿ ಸಾಯುವವಳು ಹೆಂಗಸು. ಇದೆಲ್ಲಿಯ ನ್ಯಾಯವೋ! ಈ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಾಯುವ ಗಂಡಸರು ಸಿಗಬಾರದೇ! ಏನು ರಾಜ್ಯವಿದು!

ದೊರೆ : ರಾಜ್ಯದ ಟೀಕೆ ಮಾಡಬೇಡ. ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದರೆ ನಾನೂ ಪ್ರಾಣ ಕೊಡಬಹುದು.

ದಿವಾಣ : ನಾನೂ ಕೊಡಬಹುದು.

ಸೂಳೆ : ಹಾಗಾದರೆ ಹಾಗೇಕೆ ಮಾಡಬಾರದು? ರಾಜನು ಪ್ರಜೆಗಳ ಪ್ರಾಣ. ಪ್ರಜೆಯ ಪ್ರಾಣ ಹೋದರೆ ರಾಜನ ಪ್ರಾಣ ಬಿಡಬೇಕು.

ದೊರೆ : ಹೀಗಾದರೆ ಗಳಿಗೆಗೊಮ್ಮೆ ಸಾಯಬೇಕಾದೀತು. ಆದರೆ ಅದಿರಲಿ ದಿವಾಣರೇ. ಗಂಡಿಗಾಗಿ ಹೆಣ್ಣು ಸಾಯುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಸೂಳೆಯ ಬಾಯಿಂದ ಬಂದದ್ದೆಲ್ಲ ಸುಳ್ಳಾಗಲಾರದು. ನಮ್ಮ ಈ ದೊಡ್ಡ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಗಂಡಸರೂ ಸಾಯಲೂ ದೊರೆಯಲಾರರೇ? ಇದ್ದ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಸುಳ್ಳೇ ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟಿವು.

ದಿವಾಣ : ಸತ್ತರೆ ನಿರಂಬಳವಾದೀತು ಎಂದು ಗಳಿಗೆಗೊಮ್ಮೆ ಎನ್ನುವ ಜಾತಿಗೆ ಸೇರಿದ ಈ ಹೆಂಗಸು ತಾನೇ ಬಂದ ಸಾವಿಗೆ ಹಿಂಜರಿಯುವಳು ಎನಿಸಿರಲಿಲ್ಲ.

ದೊರೆ : ಮುಂದೆ ಗತಿಯೇನು?

(ಕೊತವಾಲನು ಒಬ್ಬ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯೊಡನೆ ಬರುವನು)

ದಿವಾಣ : ಏ ಕಳ್ಳಿ, ನಿನ್ನ ಅನ್ನೋಣವಾದರೂ ಏನಿನ್ನು?

ಕಳ್ಳಿ : ನನ್ನನ್ನು ಜೀವದಿಂದ ಬಿಡಿರಿ. ಯಜಮಾನ ಬೇಡ, ಗಿಜಮಾನ ಬೇಡ. ಈ ಸೂಳೆಯ ಜೋಡಿಗೆ ಸುಖದಿಂದ ಇರುವೆ.

ದೊರೆ : ಧನ್ಯ ಧನ್ಯ ನನ್ನ ರಾಜ್ಯ! ಏನು ವಿವೇಕ?

ಸೂಳೆ : ಅವಳಿಗಲ್ಲ ಸುಖ. ನಾನು ಅವಳನ್ನೆಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರಲಿ? ಒಬ್ಬ ಗಂಡಸಿನ ಸಲುವಾಗಿ ಪ್ರಾಣ ಕೊಡುವ ಹೊಣೆ ಹೆಂಗಸಿಗೇಕೆ? ಈ ನ್ಯಾಯ ವಿಚಾರಣೆಯಾಗಿಲಿ ಮೊದಲು.

ದೊರೆ : ಒಳ್ಳೇ ಪೇಚು ಬಂತು.

ಸೂಳೆ : ಪೇಚೇನು? ನಿಮಗೆ ಗಂಡಸಿಗಾಗಿ ಸಾಯಲು ಗಂಡಸೊಬ್ಬ ಬೇಕು. ಅಗೋ ಅಲ್ಲಿ ಕೊತವಾಲರು ಆ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯನ್ನು ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಕೊನೆಯ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಬಂದ ಅವರೇ ಮರಣಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯರು.

ಸಂನ್ಯಾಸಿ : ಹೌದು.

ದಿವಾಣ : ಏನು ಹೌದು? ಸೂಳೆ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳ ಮಾತು ಕೇಳಿದರೆ ರಾಜ್ಯ ಹಾಳಾದೀತು. ಇವನನ್ನೇಕೆ ಇಲ್ಲಿ ತಂದೆ?

ಕೊತವಾಲ : ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ಹೋಗಲೊಲ್ಲ. ಏನು ಕೇಳಿದರೂ ಹೇಳಲೊಲ್ಲ. ಸತ್ತೀ ಎಂದರೂ ಹಾಗೇ ಅಗಲಿ ಎಂದು ಒಳಗೆ ಬಂದ.

ದೊರೆ : ಸಾಯುವುದೆಂದರೆ ಆಟವೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದಾನೋ ಹುಚ್ಚ? ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡಿರಿ. ಆ ಸೂಳೆಯನ್ನು, ಆ ಕಳ್ಳಿಯನ್ನು; ನಮ್ಮ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಕ್ಕಲುಗಿತ್ತಿಯರಾಗಿರಲಿ. ಕೊತವಾಲ ಅಟ್ಟು ಮನೆಗೆ. ಈ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗೆ ಮರಣ ರುಚಿ ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಸೂಳೆ-ಕಳ್ಳಿ : ಇದೇನನ್ನಾಯಿ?

ದೊರೆ : ಮಾತನಾಡಬೇಡಿರಿ.

ಕಳ್ಳಿ : ಗಂಡ....

ಸೂಳೆ : ಮನೆ....

ದಿವಾಣ : ಗಂಡ, ಮನೆ, ಎಲ್ಲ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಕೊತವಾಲ. ಕೊತವಾಲ ಒಯ್ಯಿ ಇವರನ್ನು ಹೊರಗೆ.

(ಕೊತವಾಲನು ಅವರಬರನ್ನೂ ಹೊರಗೊಯ್ಯುವನು)

ದೊರೆ : ಏನಯ್ಯಾ, ಸಂನ್ಯಾಸಿ, ಸಾಯಲು ಸಿದ್ಧನಿರುವೆಯಾ?

ಸಂನ್ಯಾಸಿ : ಹೌದು.

ದಿವಾಣ : ನಿನಗೇನು ಹೆದರಿಕೆ ಇಲ್ಲವೋ

ಸಂನ್ಯಾಸಿ : ಇಲ್ಲ.

ದಿವಾಣ : ನೀನು ಜೀವ ಬೇಡಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದೀಯೋ?

ಸಂನ್ಯಾಸಿ : ಹೌದು.

ದಿವಾಣ : ನಿನಗೇನಾದರೂ ಇಚ್ಛೆ ಇದೆಯೋ?

ಸಂನ್ಯಾಸಿ : ಇಲ್ಲ.

ದೊರೆ : ಈ ಶುಂಭನಿಗೆ ಬೇರೆ ಶಬ್ದಗಳೇ ಬರುವುದಿಲ್ಲೆಂದು ತೋರುವುದು. ಎಲ್ಲ ಮಾತಿಗೂ "ಹೌದು ಇಲ್ಲ". ಎಲೋ ಸಂನ್ಯಾಸಿ, ನಿನಗೆ ಬೇರೆ ಮಾತುಗಳೇನಾದರೂ ಬರುವವೋ?

ಸಂನ್ಯಾಸಿ : ಇಲ್ಲ,

ದಿವಾಣ : ಹೌದು ಇಲ್ಲ ಇವರಡೇ ಬರುವವೇ?

ಸಂನ್ಯಾಸಿ : ಹೌದು-

ದೊರೆ : ಇಂಥಾ ಹುಂಬನನ್ನು ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ. ಇವನಿಗೆ ಜೀವ ಬೇಸರವಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಇಂಥಾ ಈ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳ ಇಚ್ಛೆ ತೀರಿಸಲು ನಾವು ದೊರೆಗಳಾಗಿ ಕುಳಿತಿಲ್ಲ. ನಾವು ಇದ್ದದ್ದು ಶಿಕ್ಷೆ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ. ಇವನು ಬಂದಿದ್ದಾನೆ ತನ್ನ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ. ಏನೂ ಇಲ್ಲದ ದಿವಾಣರೇ, ಕೊತವಾಲನನ್ನು ಕರೆದು ಇವನನ್ನು ಹೊರಗೆ ದಬ್ಬಿ ಬಿಡಿರಿ.

ದಿವಾಣ : ಕೊತವಾಲ!

ಕೊತವಾಲ : ಬಂದೆ ದೊರೆಗಳೆ. (ಬರುವನು)

ದಿವಾಣ : ಬಂದೆ. ಒಳ್ಳೇದಾಯಿತು. ಆದರೆ-ಆದರೆ-ದೊರೆಗಳೆ, ಸಂನ್ಯಾಸಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಗಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವವರಾರ್ಯಾ? ಆ ಕಳ್ಳನ ಆತ್ಮವು ನ್ಯಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಕುದಿಯುತ್ತಿರಬಹುದಲ್ಲ!

ದೊರೆ : ಅದೂ ನ್ಯಾಯವೇ! ಕೊತವಾಲ, ಹೋಗು ಊರಲ್ಲಿ ಹೋಗು. "ಈ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ದಕ್ಕಿಂತ ಸಾಯುವುದು ಲೇಸು" ಎಂದು ಆಗೀಗ ಕೂಗುವ ನರಿಗಳನ್ನು ನಾವು ನೋಡಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯನ್ನು ಬಿಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಧರ್ಮಾರ್ಥ ಸಾಯಲು ಬರುವರೋ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬಾ. (ಕೊತವಾಲನು ಹೋಗುವನು)

ದಿವಾಣ : ಅಲ್ಲಾ ದೊರೆಗಳೇ, ಕಯ್ಯಲ್ಲಿ ಬಂದ ಆಸಾಮಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಕನ್ನಡಿಯೊಳಗಿನ ನೆರಳಿಗೇಕೆ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಬೇಕು?

ದೊರೆ : ದಿವಾಣರೇ, ನಿಮಗೆ ನ್ಯಾಯಾನ್ಯಾಯದ ಬುದ್ಧಿಯಿಲ್ಲ. ಸನ್ಯಾಸಿ ಎಂದರೆ ಹೇವಿದ್ದಂತೆ. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಸನ್ಯಾಸಿ ವೇಷವನ್ನು ಹಾಕಿ ಅಡ್ಡಾಡುವ ಜೀವಂತ ಜನರನ್ನು ಗಲ್ಲಿಗೆ ಹಾಕಿದರೆ ಏನೋ ನ್ಯಾಯ ಎನ್ನಬಹುದು. ಹೇವನ್ನು ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸಿ ಮಾಡುವದೇನು?

ದಿವಾಣ : ಇಲ್ಲ, ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಬೇಸತ್ತು ಸತ್ತವರನ್ನಾದರೂ ಗಲ್ಲಿಗೆ ಹಾಕಿ ಫಲವೇನು? ಅವರಿಗೆ ಅಪಕಾರಕ್ಕೆ ಸುಳ್ಳೇ ಉಪಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಿದಂತಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೇ?

ದೊರೆ : ದಿವಾಣರೇ, ನಿಮಗೆ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದಿದೆ. ಯಾರೂ ಧರ್ಮಾರ್ಥ ಸಾಯಲು ಮುಂದೆ ಬರುವದಿಲ್ಲ, ನೋಡಿರಿ ಬೇಕಾದರೆ. ಯಾರೂ ಬರದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಸುಖವಾಗಿರುವದೆಂದೂ ತಾನೇ ಸಹಜವಾಗಿ ಸಿದ್ಧವಾಗುವದು.

(ಕೊತವಾಲ ಬರುವನು)

ಕೊತವಾಲ : ದೊರೆಗಳೇ, ಅರಮನೆಯ ಸುತ್ತು ಕೇರಿಗಳಲ್ಲಂತೂ ಯಾರೂ ಸಾಯಲು ಸಿದ್ಧರಿಲ್ಲವಂತೆ. ಊರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಹುಡುಕಿ ಬರೋಣವೆ?

ದಿವಾಣ : ಅಗಳನ ಮೇಲಿಂದ ಅನ್ನದ ಪರೀಕ್ಷೆಯಾಯಿತು. ಹೆಚ್ಚು ಹಿಚಕುವದರಲ್ಲಿ ಫಲವಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೇನು ಮಾಡುವ? ಸಂನ್ಯಾಸಿಯ ಮೇಲೆ ಕೆಲಸ ತೀರಿಸೋಣ. ಯಾಕೆ, ದೊರೆಗಳೇ?

ದೊರೆ : ಆಗಲಿ ಆಗಲಿ, ಸಂನ್ಯಾಸಿಯ ಆತ್ಮವಾದರೂ ತೃಪ್ತವಾಗಲಿ. ಎಲೋ ಸಂನ್ಯಾಸಿ ನಿನಗೆ ಶೂಲಕ್ಕೆರಿಸಬೇಕೋ, ಗಲ್ಲಿಗೆ ಹಾಕೋಣವೋ? ಹೇಳು. ಇದರಲ್ಲಾದರೂ ನಿನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯಾಗಲಿ ಹೇಳು.

ಸಂನ್ಯಾಸಿ : ಹೌದು.

ದಿವಾಣ : ಹೌದೇನು?

ಸಂನ್ಯಾಸಿ : ಇಲ್ಲ.

ದೊರೆ : ದಿವಾಣರೇ, ಹೌದು ಇಲ್ಲವು ಕಾಣುತ್ತಾನೆವನು. ಇವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವದರಿಂದ ನಿಮಗೆ ತಿರುಗಿ ಪುಣ್ಯವೇ ಹತ್ತಬಹುದು. ಹೌದು ಇಲ್ಲ, ಈ ಎರಡೇ ಮಾತು ಗೊತ್ತಿದ್ದ ಇಂಥ ನಿರುಪದ್ರವ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿದ್ದೇನು? ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಕಾಟ, ಕೂಳಿಗೆ ದಂಡ, ಭೂಮಿಗೆ ಭಾರ. ದಿವಾಣರೇ, ರಾಜ್ಯ ನಡೆಸುವ ಕೆಲಸ ಸುಸೂತ್ರವಲ್ಲ. ಈ ಒಂದು ನ್ಯಾಯವನ್ನು ಮುಗಿಸಲು ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟವಾಯಿತು ನೋಡಿದಿರಾ? ಮುಕುಟ ಹೊತ್ತ ತಲೆಗೆ ನಿಡ್ಡೆಯಿಲ್ಲ ಎಂಬುವದು ತೀರ ನಿಜ.

ದಿವಾಣ : ಹೌದು ದೊರೆಗಳೇ, ತಾವು ಇನ್ನು ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಹೊಂದಬೇಕು. ನಾಳೆ ಈ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯ ಇಚ್ಛಾಪೂರ್ತಿಯನ್ನು ಮಾಡೋಣ.

ದೃಶ್ಯ - ೩

(ಜನರು ಹಿಂಡು ಹಿಂಡಾಗಿ ಬರಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ)

೧ನೆಯವ : ಏನು ಬೇಬಂದಶಾಹೀ ರಾಜ್ಯವಿದು?

೨ನೆಯವ : ಸೂಳೆಯ ಪಾಪ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗನ್ನುವರಲ್ಲ. ಆ ಕಥೆಯಾಯಿತು.

೩ನೆಯವ : ಇರಲಿ, ಆ ಸೂಳೆ ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪೇನು?

೧ನೆಯವ : ಆ ಕೂಲಿಯವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಳಂತಲ್ಲ?

೨ನೆಯವ : ಅದೇನು ಯಮದೃಷ್ಟಿಯೋ?

೩ನೆಯವ : ಅಲ್ಲ ಆ ಕೂಲಿಯವನಾದರೂ ಪಾಪ, ದಿಗ್ಭ್ರಾಂತನಾಗಿ ಏನೋ ಮಾಡಿರಬೇಕು.

೧ನೆಯವ : ಅಂತು ಏನು? ಎಲ್ಲ ತಿರುವು ಮುರುವು. ಕಳ್ಳ ಕಳವಿಗೆ ಬಂದನೇನು? ತಾನೇ ಸತ್ತನೇನು? ಕಳ್ಳ ನ್ಯಾಯ ಬೇಡುವದೇನು? ಇವರೂ ಕೊಡುವದೇನು?

೨ನೆಯವ : ಈ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯ-ಅನ್ಯಾಯಕ್ಕೆ ಭೇದವಿದ್ದರೆ ಸರಿ.

೩ನೆಯವ : ಏನು, ಕಾಲುಕೆದರಿ ತೆಗೆಯುವ ನ್ಯಾಯವೇ ನ್ಯಾಯವೆಂದು ತಿಳಿದಿರುವರೋ?

೧ನೆಯವ : ಆ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯೇಕೆ ಸಾವಿನ ಗವಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಕ್ಕನೋ?

೨ನೆಯವ : ಪುಣ್ಯಾತ್ಮ! ಹೆರವರಿಗಾಗಿ ದೇಹ ಕೊಟ್ಟ,

೩ನೆಯವ : ತಲೆ ಬೋಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರಿಂದ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯೆನ್ನಬೇಕು, ಇಷ್ಟೇ. ಅವನಿಗೆ ಹೌದು, ಇಲ್ಲ, ಎರಡೇ ಶಬ್ದ ಬರುವದಂತೆ,

೧ನೆಯವ : ಕೃತಕೃತ್ಯರಾದವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಶಬ್ದಗಳೇಕೆ ಬೇಕು?

೩ನೆಯವ : ಅಲ್ಲವೋ.. ನೀನೂ ಕೃತಕೃತ್ಯನೇ ಕಾಣುತ್ತೀ? ಜೀವ ಯಾರಿಗೆ ಬೇಡಾಗಿದೆ?

೧ನೆಯವ : ಅಗೋ, ಅಲ್ಲಿ ವಧಗೃಹದ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದವು.

(ತೆರೆ ಏಳುವದು. ವಧಸ್ತಂಭಗಳವೆ. ಅದರ ಹತ್ತಿರ ಸಂನ್ಯಾಸಿ, ದಿವಾಣ, ದೊರೆ, ಕೊತವಾಲ, ಕೊಲೆಗಾರ, ಹೊಲೆಯ ಮೊದಲಾದವರು.)

ದಿವಾಣ : ಕೊತವಾಲ, ಎಲ್ಲ ಜನರಿಗೂ ತಿಳಿಸಿ ಹೇಳು, ಈ ಧರ್ಮಸಿಂಹಾಸನದಿಂದ ಏನು ಅನ್ಯಾಯ ನಡೆದಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು.

ಕೊತವಾಲ : ಕೇಳಿರಿ ಕೇಳಿರಿ, ಗೋಡೆ ಬಿದ್ದು ಕಳ್ಳ ಸತ್ತ. ಕಳ್ಳನ ಕೊಲೆಗಾಗಿ ಮನೆಯವನನ್ನು ಹಿಡಿದದ್ದಾಯಿತು, ಮನೆಯವನು ಹೇಳಿದನು, ಉಪ್ಪಾರನ ತಪ್ಪು ಎಂದು; ಉಪ್ಪಾರ ಸಿಗದೆ ಕೂಲಿಗಾರನೇ ಸಿಕ್ಕ. ಅವನ ಸಹಾಯಕನೆಂದು ಇವನನ್ನು ಹಿಡಿದವು. ಇವನು ಹೇಳಿದ "ಅದು ಸೂಳಿಯ ತಪ್ಪು". ಸೂಳಿಯೆಂದಳು. "ಗಂಡಸಿನ ಕೊಲೆಗಾಗಿ ಹೆಂಗಸು ಸಾಯುವುದು ತಪ್ಪು." ಈ ಸಂನ್ಯಾಸಿ ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಸಾವಿನ ಹತ್ತಿರ ತಾನೇ ಬಂದನು. ದೊರೆಗಳು ಅನ್ಯಾಯವಾಗ ಬಾರದೆಂದು ಊರಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಜನರನ್ನು ಹುಡುಕಿಸಿದರು. ಈ ಧರ್ಮರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಸಾಯಲು ಸಿದ್ಧರಿರಲಿಲ್ಲ. ಜೀವಕ್ಕೆ ಜೀವವಂತೂ ಕೊಡಲೇಬೇಕು. ಸಂನ್ಯಾಸಿಯು, ಅದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧನೇ ಇದ್ದಾನೆ. ಈಗವನಿಗೆ ಧರ್ಮಕ್ಕಾಗಿ ನ್ಯಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಗಲ್ಲಾಗುವುದು.

ದೊರೆ : ಇನ್ನೂ ಒಮ್ಮೆ ನಾನು ಸಾರಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಕೂಡಿದ ಜನರಿಗೆ. ಈ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯ ಬದಲು ಯಾರಾದರೂ ಸಾಯಲು ಬರುವವರೆದ್ದರೆ ಮುಂದೆ ಬಲ್ಲಿ.

ದಿವಾಣ : ಮೂರು ಸಲ ಕೇಳುತ್ತೇನೆ: ಯಾರಾದರೂ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಾಗಿ ಸಾಯಲು ಸಿದ್ಧರೇ? ಯಾರಾದರೂ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಾಗಿ ಸಾಯಲಿ ಸಿದ್ಧರೇ? ಯಾರಾದರೂ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಾಗಿ ಸಾಯಲು ಸಿದ್ಧರೇ?

(ಜನರ ಸಂದಣಿಯೊಳಗಿಂದ ಇಬ್ಬರು ತರುಣರು ಮುಂದೆ ಬಂದು)

೧ನೆಯವ : ದೊರೆಗಳೇ, ನನಗೆ ಗಲ್ಲಿಗೆ ಹಾಕಬೇಕು.

೨ನೆಯವ : ಇವನಲ್ಲಿಯವ? ನನಗೆ ಗಲ್ಲಿಗೆ ಹಾಕಿರಿ. ನಾನು ಅವರ ಹಿರಿಯ ಶಿಷ್ಯ-

೧ನೆಯವ : ಹಿರಿಯ-ಕಿರಿಯ ಸಾಯುವದರಲ್ಲೇನು? ನಾನು ಮೊದಲು ಮುಂದೆ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ.

೨ನೆಯವ : ಬರದೇ ಏನು ಮಾಡಿ ಗುಟ್ಟು ತಿಳಿದ ಮೇಲೆ? ದೊರೆಗಳೇ ನನ್ನನ್ನು ಮೊದಲು ಗಲ್ಲಿಗೆರಿಸಿ. ಆಮೇಲೆ ಅವನನ್ನು ಬೇಕಾದರೆ ಗಲ್ಲಿಗೆ ಹಾಕಿರಿ.

೧ನೆಯವ : ಆ ಹಾ ಹಾ! ದೊಡ್ಡ ಪಂಡಿತ; ನಾನು ಮೊದಲು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ನನಗೆ ಮೊದಲು ಗಲ್ಲಾಗಲಿ. ಆಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ಪಾಳಿ ಬರಲಿ.

ದೊರೆ : ಸಾಯುವುದಕ್ಕೆ ನಾನು ಮುಂದೆ ನೀನು ಮುಂದೆ ಎಂದು ಜಗಳಾಡಬೇಡಿರಿ. ನನ್ನ ಈ ಶೂರ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಮೂರು ಜನರಾದರೂ ಮರಣಕ್ಕಂಜದ ಬಂಟರಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ಏರಾಟದ ಗುಟ್ಟು ತಿಳಿಯದೆ ನಾನು ಯಾರನ್ನೂ ಗಲ್ಲಿಗೆರಿಸಲಾರೆ.

೨ನೆಯವ : ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ನನಗೆ ಮೊದಲು ಗಲ್ಲಾಗಲಿ, ಹಾಗೆ ವಚನ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡಿರಿ.

೧ನೆಯವ : ಯಾಕೆ, ವಚನ ಕೊಟ್ಟರೆ ನಾನು ಗುಟ್ಟು ಹೇಳಲಾರೆನೇ?

ಕೂಡಿದ ಜನರು : ಒಳ್ಳೇ ಮೋಜು; ರಣಾಂಗಣ ಬಿಟ್ಟ ಮೇಲೆ ಈ ಮರಣಕ್ಕಾಗಿ ಮುಂದಾಗುವ ದೃಶ್ಯ ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ಕಂಡು ಬರಲಾರದು.

ದಿವಾಣ : ವಚನ ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ನಾವು ಯಾವಾಗಲೂ ಸಿದ್ಧರಿದ್ದೇವೆ.

(ಮುಂದೆ ಕೈ ಮಾಡುವನು. ಇಬ್ಬರೂ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಕೈ ಹಾಕುವರು)

ದೊರೆ : ಹೀಗೆ ಗದ್ದಲ ಮಾಡಿದರೆ ನಾನು ಯಾರನ್ನೂ ಗಲ್ಲಿಗೆ ಹಾಕಲಾರೆ.

೧ನೆಯವ | ಛಿ, ಛಿ , ಹಾಗೆ ಮಾತ್ರ ಮಾಡಬೇಡಿರಿ; ನಿಮಗೆ ತಿಳಿದಂತೆ ಕ್ರಮ ಕೊಡಿರಿ.

೨ನೆಯವ | ಆದರೆ, ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಇಂದು ಗಲ್ಲಾಗಲಿ.

ದಿವಾಣ : ಒಳ್ಳೇ ವಿಲಕ್ಷಣ! ಗುಟ್ಟು ಹೇಳದೆ ಗಲ್ಲು ಇಲ್ಲ.

೧ನೆಯವ : ಹಾಗೆ ಆಗಲಿ, ದೊರೆಗಳು ಹುಟ್ಟಾ ಉದಾರಿಗಳು; ವಚನ ಮುರಿದವರಲ್ಲ. ಗುಟ್ಟು ಹೇಳುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಇಂದು ಗಲ್ಲು ತಪ್ಪಬಾರದು.

ದೊರೆ : ಆಗಲಿ. ಏನದು ಗುಟ್ಟು?

೨ನೆಯವ : ಈ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳು ಪಾದತಾಕಿದ ರುದ್ರಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಯಾರು ಮೊದಲು ಸಾಯುವರೋ ಅವರಿಗೆ ಸುತ್ತಲಿನ ರಾಜ್ಯದ ಪದವಿ, ಆಮೇಲೆ ಸಾಯುವವರಿಗೆ ಮಂತ್ರಿ ಪದವಿಯೆಂದು ಅವರಿಗೆ ರುದ್ರನ ವರವಿದೆ. ಇದುವರೆಗೂ ಅವರು ಯಾವ ರುದ್ರಭೂಮಿಯನ್ನೂ ತುಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಇಂದು ನಮ್ಮ ಭಾಗ್ಯದಿಂದ ತುಳಿದರು. ನಾವು ಪ್ರಾಯದಿಂದಲೇ ಇವರನ್ನು ಸೇವಿಸುತ್ತಾ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಅವರು ರುದ್ರಭೂಮಿಗೆ ಬರಲೆಂದು ನಿನ್ನಿನಿಂದ ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡಿದ್ದೆವು. ದೊರೆಗಳು ಈಗಲಾದರೂ ನಮ್ಮನ್ನು ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸಿ ಪುಣ್ಯ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ದೊರೆ : ದಿವಾಣರೇ, ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳ ಒಳಸಂಚು ನೋಡಿದಿರಾ? ಕೊತವಾಲ, ಈ ಸಂನ್ಯಾಸಿ ಹಾಗೂ ಅವನ ಈ ತುಂಟ ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ಒದ್ದು ಹೊರಗೆ ಹಾಕು. ಯಾರ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಯಾರು ಭಾಧ್ಯಸ್ಥರೋ? ನನಗೆ ಮೊದಲೇ ಅನಿಸಿತ್ತು, ಇದರಲ್ಲಿ ಏನೋ ರಹಸ್ಯವಿರಬೇಕೆಂದು. ಬ್ರಿ ದಿವಾಣಜೀ ನಾವೂ ನೀವೂ ಈ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ನಿಜವಾದ ಬಾಧ್ಯಸ್ಥರು. ನಾವೇ ಈ ರುದ್ರಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣ ಕೊಟ್ಟು ರಾಜ್ಯ ಪದವಿ, ಮಂತ್ರಿ ಪದವಿಯನ್ನು ಮತ್ತೆ ದೊರಕಿಸೋಣ.

(ಜನರು, ಚಾಹು ಮಹಾರಾಜಕೀ ಜೈ ಎನ್ನುವರು)

ದಿವಾಣ : ಈ ರಾಜನ ಮಂತ್ರಿಯಾದದ್ದಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೇ ಖೇಕಲಾಟ ಬಂತು.

(ಇಬ್ಬರೂ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಪಾಶ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ನಿಲ್ಲುವರು)

ಜನರು : ಇದಕ್ಕೆನ್ನಬೇಕು ನ್ಯಾಯ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ.

(ಚಾಹು ಮಹಾರಾಜಕೀ ಜೈ ಎಂಬ ಘೋಷ)

ದೃಶ್ಯ - ೪

ಸೂತ್ರಧಾರ : ಬೀಳಲಿ ಪರದೆ, ಸಾಕಾಯಿತು ಹುಚ್ಚಾಟ.

(ಒಳಗೆ "ಚಾಹು ಮಹಾರಾಜಕೀ ಜೈ" ಎಂಬ ಕೂಗಾಟ)

ನಾಟಕಕಾರ : ಏಕೆ ಮಿತ್ರಾ, ಹೇಗಾಯಿತು ನಾಟಕ?

ಸೂತ್ರಧಾರ : ನೀನು ಅಡುವವರ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಕೊಳ್ಳದೆ, ನೋಡುವವರ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರೆ ತಿಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು.

ನಾಟಕಕಾರ : ನೀನು ಹೇಳು. ಆಯಿತೇನು?

ಸೂತ್ರಧಾರ : Tragedy (ಟ್ರಾಜೆಡಿ) ಆಯ್ತು ಎಂದು.

ನಾಟಕಕಾರ : ಹಾಗಾದರೆ ನಾನು ಗೆದ್ದೆ.

ಸೂತ್ರಧಾರ : ಕತ್ತೆ, ನೀನು ಬಿದ್ದೆ.

ನಾಟಕಕಾರ : ಅದೇಕೆ ಸಿಟ್ಟೋ?

ಸೂತ್ರಧಾರ : Tragedy ಆಯ್ತು ಎಂದು.

ನಾಟಕಕಾರ : ನಾನು ಬರೆದದ್ದು ಅದು.

ಸೂತ್ರಧಾರ : ನೀನು ಬರೆದದ್ದು "ಸಾಯೋ ಆಟ," ಅದದ್ದು ಟ್ರಾಜೆಡಿ.

ನಾಟಕಕಾರ : ಸಾಯೋ ಆಟ ಇದ್ದದ್ದೇ ಟ್ರಾಜೆಡಿ. ಅದೇನು ಹುಚ್ಚಾಟ ಎಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದೆಯಾ?

ಸೂತ್ರಧಾರ : ಹುಚ್ಚಾಟವಲ್ಲ ಮಂಗಾಟ.

ನಾಟಕಕಾರ : ಅಲ್ಲಾ ಮೊದಲಿಗೊಂದು ಹಣ. ಕೊನೆಗರೆಡು ಅಪಮೃತ್ಯು. ನಡುವೆಲ್ಲಾ ಸಾವಿನ ಮಾತು ಇದ್ದದ್ದು, ಟ್ರಾಜೆಡಿ ಅಲ್ಲದೆ ಏನು?

ಸೂತ್ರಧಾರ : ಅದು ಹೌದು : ಇಂಥ ನಾಟಕ ನೋಡಿ ಮಂದಿ ನಗಬಹುದೋ ಅಳಬಹುದೋ?

ನಾಟಕಕಾರ : ನಿನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ನಾನೇನು ಮಾಡಲಿ, ಹೇಳು ಮೊದಲು.

ಸೂತ್ರಧಾರ : ನಿನ್ನ ಮಾತಿಗೆ ಮೊದಲು ಉತ್ತರ ಕೊಡು.

ನಾಟಕಕಾರ : ಸಾಯೋ ಆಟ ನೋಡಿ ಕಣ್ಣೀರೊಳಗಿಂದ ಕೆನ್ನೀರು ಚಿಮ್ಮಬೇಕು. ಪ್ರೇಕ್ಷಕರೇನು ಮಾಡಿದರು?

ಸೂತ್ರಧಾರ : ಬರೀ ನಕ್ಕರು ಮೊದಲಿಂದ ಕೊನೆಯವರೆಗೆ. ಟ್ರಾಜೆಡಿ ಬೇಡಪ್ಪ, ಅದು ನಮ್ಮ ರಂಗಭೂಮಿಗೆ ಹೊಸದು ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ; ನೀನು ಕೇಳಲಿಲ್ಲ.

ನಾಟಕಕಾರ : ಆಗೋ, ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಈ ಮಾತು ಆಡಬೇಡ! ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಚೀನ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿರುವುದು ಬರೀ ಟ್ರಾಜೆಡಿ. ರಾಮಾಯಣ. ಮಹಾಭಾರತ. ಭಾಗವತ, ಭಗವದ್ಗೀತೆ, ಶಾಕುಂತಲ, ದಶಾವತಾರ; ಟ್ರಾಜೆಡಿ ಮೇಲೆ ಟ್ರಾಜೆಡಿ.

ಸೂತ್ರಧಾರ : ಅಬ್ಬ!

ನಾಟಕಕಾರ : ಅಬ್ಬ ಏನು? ಸೀತೆ ನೆಲದ ಹೊಟ್ಟೆ ಹೊಕ್ಕಳು. ಲಕ್ಷ್ಮಣ ಉಪವಾಸ ಸತ್ತ, ರಾಮಚಂದ್ರ ಅಯೋಧ್ಯೆಯ ಎಲ್ಲ ಜನರೊಡನೆ ವೈಭವದಿಂದ ಸರಯೂನದಿಯಲ್ಲಿ ಜಲಸಮಾಧಿ ಹೊಂದಿದ, ಇದು ರಾಮರಾಜ್ಯದ ಟ್ರಾಜೆಡಿ; ಸದೇಹ, ಸರಾಜ್ಯ,

ಸ್ವರ್ಗದ ಸಂಭ್ರಮ. ಶಂತನುವಿನ ಕಾಲದಿಂದ ಸಂತತಿಗಾಗಿ ಸತ್ತು-ಕೆಟ್ಟು ಹುಟ್ಟಿದ ಹೆಣ್ಣು ಜೀವಕಳೆ ತುಂಬಿಸಿ ಪಟ್ಟಕ್ಕೊಂದು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು, ಹೊರುವವರೂ ಗತಿಯಿಲ್ಲದೆ. ತಮ್ಮ ಕಾಲಿಂದಲೇ ಸ್ವಶಾನಕ್ಕೆ ಹೊರಟಂತೆ ಹಾದಿಗೊಬ್ಬರು ಬೀದಿಗೊಬ್ಬರು ಪಾಂಡವರು ಸತ್ತುಬಿದ್ದು, ನಾಯಿಯ ಬೆನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ ಧರ್ಮರಾಜನು, ದುರ್ಯೋಧನನು ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿದ್ದದ್ದು ಕೇಳಿ ನರಕದ ವಾಸನೆ ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಹೊರಟದ್ದು ಧರ್ಮರಾಜ್ಯದ ಟ್ರಾಜೆಡಿ. ಹದಿನಾರು ಸಾವಿರ ಹೆಂಡಿರನ್ನು ಆಳಿ, ಅರವತ್ತು ಸಾವಿರ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹಡೆದ ಗಂಡಸನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡ ಗೋಕುಲದ ಯಾದವರು ಕೊನೆಗೆ ಒನಿಕೆ-ಒನಿಕೆಯಿಂದ ಬಡಿದಾಡಿ ಸತ್ತದ್ದು ಕೃಷ್ಣರಾಜ್ಯದ ಟ್ರಾಜೆಡಿ.

ಸೂತ್ರಧಾರ : ಒಪ್ಪಿದೆ ಒಪ್ಪಿದೆ. ಇತ್ತೀಚಿನ ದಶಾವತಾರ ಇಡೀ ನೋಡಲಾರದೆ ನಿಂದೆ ಕಟ್ಟಲು ಟ್ರಾಜೆಡಿ ಆದದ್ದೂ ಉಂಟು.

ನಾಟಕಕಾರ : ಇನ್ನೂ ನಾನೂ ಬರೆಯುವವನಿದ್ದೇನೆ. ವಿಜಯನಗರ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಒಂದು ಟ್ರಾಜೆಡಿ. ಮೊಗಲ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಇನ್ನೊಂದು. ಪೇಶವಾಯಿ ಮತ್ತೊಂದು, ಕರ್ನಾಟಕದ ಧರ್ಮಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಟ್ರಾಜೆಡಿ.

ಸೂತ್ರಧಾರ : ಬಡಾಯಿ ಬಹಳಾಯಿತು. ಆದರೆ ಸಾಯೋ ಆಟಕ್ಕೆ ನಕ್ಕರು, ಇದೂ ಟ್ರಾಜೆಡಿಯೇ ಅಲ್ಲವೆ?

ನಾಟಕಕಾರ : ಅಲ್ಲದೆ ಏನು? ಒಂದು ಮೋರೆಯ ಚಿತ್ರ ನೋಡಿರಬಹುದಲ್ಲ. ಇಗೋ (ಚಿತ್ರ ತೋರಿಸುವನು) ಹೀಗೆ ನೋಡಿದರೆ ನಗುವಂತೆ, ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಅಳುವಂತೆ. ಹೀಗಿದೆ. ಸಾಯೋ ಆಟ.

ಸೂತ್ರಧಾರ : ಹೌದಪ್ಪಾ, ಹೀಗೆ ಇರಕಿನಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ತುರುಕುವುದು ಹೆಚ್ಚಿನ 'ಸಾಯೋ ಆಟ'.

(ಪರದ ಬೀಳುವುದು)

ಅಲೀಬಾಬ ಮತ್ತು
ನಲವತ್ತು ಮಂದಿ ಕಳ್ಳರು

ಡಾ. ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಕಂಬಾರ

ಪಾತ್ರಗಳು

ಹುಡುಗ

ಮೇಳ

ಸೂತ್ರಧಾರ

ಹುಡುಗಿ

ಮರ್ಜೀನಾ

ನಾಲ್ಕು ಜನ ಕಳ್ಳರು

ಹಸನ್

ಗಣೇಶ

ಅಲೀಬಾಬಾ

ಸಲೀಂ

ಬೇಗಂ

ಫಾತಿಮಾ

ಖಾಸೀಂ

ಮೇಳದ ನಾಯಕ

ಹಕೀಂ

ಐಜೀಕೆ

ಅಲೀಬಾಬ ಮತ್ತು ನಲವತ್ತು ಮಂದಿ ಕಳ್ಳರು

ಪೂವಾರ್ಥ

ಪೂರ್ವರಂಗ

(ಪಾಲಿ ರಂಗದ ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗ ಉಡಿ ತುಂಬ ಲಾಡು, ಎಡಗೈಯಲ್ಲಿ ಗಣೇಶನ ಮುಖವಾಡ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡುತ್ತ ಓಡಿ ಬರುತ್ತಾಳೆ: ಗಣೇಶನಿಗೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದ ಆಸನದ ಮೇಲೆ ಮುಖವಾಡ ಇಟ್ಟು ಒಂದೊಂದೇ ಲಾಡು ತಿನ್ನುತ್ತೊಡಗುತ್ತಾನೆ.)

ಹುಡುಗ : ಅಬ್ಬಾ! ಏನು ರುಚಿಯಾಗಿದೆಯಂತೆ! ಈ ಮೇಷ್ಟ್ರಿಗೆ ಬುದ್ಧೀನೇ ಇಲ್ಲ, ಗಣೇಶನಾಗಬೇಕಾದ್ರೆ ದೊಡ್ಡ ಹೊಟ್ಟೆ ಬೇಡವಾ? ಹೊಟ್ಟೆ ದೊಡ್ಡದಾಗಬೇಕಾದ್ರೆ ಒಂದರಡು ಕೇಜಿ ಲಾಡು ಮೊದಲೇ ತಿನ್ನಿಸಿರಬಾರದಾ? ಹೊಟ್ಟೆ ಹಸಿದು ಚಡ್ಡಿ ಕೆಳಗಿಳಿತಾ ಇದೆ, ಗಣೇಶನಾಗಬೇಕಂತೆ! ಮೇಳದವರು ನನ್ನ ಎದುರಿಗೆ ಲಾಡು ಇಡ್ತಾರಂತೆ, ನಾನು ಸುಮ್ಮನೇ ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಬೇಕಂತೆ. ನಾಟಕ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲರೂ ಹಂಚಿ ತಿನ್ನೋಣ ಅಂತ ಹೇಳ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಾ, ನನಗೆ ನೈವೇದ್ಯ ಇಟ್ಟಿದ್ದನ್ನ ಎಲ್ಲರೂ ಯಾಕೆ ತಿನ್ನಬೇಕು? ಇದೇನಪ್ಪ, ಯಾರೋ ಬರ್ರಿರೋ ಹಾಗಿದೆ!

(ಒಬ್ಬಕ್ಕನ ಲಾಡುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅಂಗಿಯೊಳಗಿಂದ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಸೇರಿಸಿ, ಇನಾಶರ್ತ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೊಟ್ಟೆ ಉಬ್ಬಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಅವಸರದಿಂದ ಮುಖವಾಡ ಧರಿಸಿ ಗಣೇಶನ ಧಂಗಿಯಲ್ಲಿ ಕೂರುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಉಬ್ಬಿದ ಹೊಟ್ಟೆಯಿಂದಾಗಿ ಕೂರಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮಲಗುತ್ತಾನೆ. ಮೇಳದವರು ಹಾಡುತ್ತ ಕುಣಿಯುತ್ತ ಬರುತ್ತಾರೆ.)

ಮೇಳ : ಶ್ರೀ ಗಜವದನಾ

ಗಿರಿಜಾನಂದನ

ಸ್ವೀಕರಿಸಯ್ಯಾ ಸಾವಿರ ನಮನ ||

ಗೋನೆ ಮುರಿದ ಬಾಳೇಹಣ್ಣು

ಫಲಾವರಿ ಹೂವಾ ಹಣ್ಣು

ಸ್ವೀಕರಿಸಯ್ಯಾ ಸಾವಿರ ನಮನ ||

ಭದ್ರಾಕೃತಿಯವನೆ

ಜೋಕಿಲಿ ಕೂತವನೆ

ಜೋಕೆ ತಪ್ಪದ ಮಾತು ದಯಪಾಲಿಸಣ್ಣಾ ||

ಕಲಿಸಿದ ಗುರುವರ್ಯ
ಭೂಸನೂರ ಮಠದಯ್ಯ
ಸಾವಳಿಗಿ ಶಿವನಿಂಗ

ಘೋಡಗೇರಿ ಗಜನಿಂಗ ||

ಇಂತಿಂಥಾ ಸಂತರ ಮಾತಾಗಿ ಬಂದವನೆ
ತಪ್ಪಿದ ಪದ ಒಪ್ಪಿ ಅಪ್ಪಿಕೊಂಬಂಧವನೆ ||
ಮತಿವಂತ ಮಂದಿಯಿ ಎದ್ಯೆಗೆ ಅಧಿಕಾರಿ
ಹಂಕಾರ ಪಡುವಂಥ ಹುಂಬರ ಕಡುವೈರಿ
ಸ್ವೀಕರಿಸಯ್ಯಾ ಸಾವಿರ ನಮನ ||

ಸೂತ್ರಧಾರ : ಬಾಲಕ ಬಾಲಕಿಯರೇ, ಮತ್ತು ಪಾಲಕರೇ, ನಾವು ಓದೋ ಮಕ್ಕಳು ನಾಟಕಾ ಆಡತೀವಿ. ನಾಟಕದ ಹೆಸರು 'ಅಲೀಬಾಬ ಮತ್ತು ನಲವತ್ತು ಮಂದಿ ಕಳ್ಳರು' ಅಂತ. ನಾಟಕದ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಗಣೇಶನ ಪೂಜೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದೇನಪ್ಪಾ, ಅಲ್ಲಾನೂರಲ್ಲಿ ಕಲ್ಲಯ್ಯಂದೇನು? ಅಂದಂತೆ ಮುಸ್ಲಿಮರ ಕಥೆಲಿ ಗಣೇಶನ ಪೂಜೆ ಯಾಕೆ ಅಂತ ಗಲಾಟೆ ಮಾಡಬೇಡಿ. ನಿಮ್ಮ ಗಲಾಟೆ ಎಂಬ ವಿಷ್ಣು ದೂರ ಮಾಡೋದಕ್ಕೇ ನಾವು ಗಣೇಶನ ಪೂಜೆ ಮಾಡ್ತಾ ಇರೋದು, ಇದು ಹೇಳಿ ಕೇಳಿ ಕಳ್ಳರ ಕಥೆ. ನಮ್ಮ ಗಣೇಶ ಶಿಷ್ಯಪಾಲಕ, ದುಷ್ಕರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಕ ಅಂದರೆ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಪಾಲಕ ಅಂದರೆ ಪೇರಂಟನೋಪಾದಿಯಲ್ಲೂ ದುಷ್ಕರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಕ ಅಂದರೆ ಟೀಚರೋಪಾದಿಯಲ್ಲೂ ಇರತಕ್ಕಂಥವನು. ಅದಕ್ಕೇ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಅವನ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿ ನಾಟಕ ಸುರು ಮಾಡ್ತೀವಿ.

(ಮೇಳದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನಿಗೆ)

ಏ ಮಗು ಹೋಗಿ ನೈವೇದ್ಯ ತಗೊಂಬಾ, ಗಣೇಶನ ಅನುಗ್ರಹ ಕೇಳೋಣ.

(ಉ ಹುಡುಗ ಹೋಗುವನು. ಮಲಗಿರುವ ಗಣೇಶನನ್ನು ಗಮನಿಸಿ)

ಇದೇನಪ್ಪಾ, ನಮ್ಮ ನಾಟಕದ ಕಂಟಕಹರನಾದ ಬೆನಕೇಶ್ವರನು ಮಲಗೇ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ!
ಇವನನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸೋದು ಹ್ಯಾಗೆ? ಹಾ! ತಿಳಿಯತು. ನಮ್ಮ ನಾಟಕದ ನಾಯಕಿ
ನಟಿಯ ನೃತ್ಯ ತೋರಿಸ್ತೇನೆ.

(ಉಷ್ಕರಲ್ಲಿ ಮೇಳದ ಹುಡುಗ ಎರಡೇ ಲಾಡುಗಳಿರುವ ತಟ್ಟೆ ತರುತ್ತಾನೆ.)

ಸೂತ್ರಧಾರ : ಯಾಕಯ್ಯಾ ಎರಡೇ ಲಾಡು ತಂದಿದೀಯಾ? ಬಾಕೀದೇಲ್ಲಾ ಎಲ್ಲಿ!

ಹುಡುಗ : ತಟ್ಟೆಲಿ ಎರಡೇ ಇತ್ತು.

ಸೂತ್ರಧಾರ : ತಟ್ಟೆ ತುಂಬಾ ಇತ್ತಲ್ಲೋ. ನೀ ತಿನ್ನಲಿಲ್ಲ ತಾನೆ?

ಹುಡುಗ : ಗಣೇಶನಾಣೆಗೂ ಇಲ್ಲ.

ಸೂತ್ರಧಾರ : ಕಳ್ಳರೇನಾದರೂ ಬಂದಿದ್ದರಾ?

ಹುಡುಗ : ಅವರು ಆ ಕಡೆ ಮೇಕಪ್ ಮಾಡ್ಕೊಂಡಿದಾರೆ.

ಸೂತ್ರಧಾರ : ನಾಟಕದ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲೇ ಕಂಟಕ ಸುರುವಾಯ್ತಲ್ಲವಾ!

ಹುಡುಗ : ಲಾಡು ಎರಡೇ ಇದೆ. ನಾಟಕಾ ಮಾಡೋದಾ? ಬ್ಯಾಡವಾ?

ಸೂತ್ರಧಾರ : ಯಾಕೆ?

ಹುಡುಗ : ನಾಟಕ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಹಂಚಿಕೊಂಡು ತಿನ್ನೋದಕ್ಕೆ ಲಾಡೂನೇ ಇಲ್ಲ!

ಸೂತ್ರಧಾರ : ಥೂ ಹೊಟ್ಟೆಬಾಕ.

(ಗಣೇಶನಿಗೆ ಕೈಮುಗಿದು)

ಪ್ರಥಮ ಬೆನಕೇಶ್ವರಾ, ಇಷ್ಟರಿಂದಲೇ ಈ ದಿನ ತೃಪ್ತನಾಗಿ ನಮ್ಮ ನಾಟಕದ ಕಂಟಕಗಳನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಿ ಈ ಅಜ್ಞಾನಿ ಬಾಲಕರಿಗೆ ಅನುಗ್ರಹಿಸುವಂಥವನಾಗು.

(ಎಲ್ಲರೂ ಎರಡು ಸಾಲಾಗಿ ಕೈಮುಗಿಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗಿ "ಕಳ್ಳ ಕಳ್ಳ" ಎಂದು ಹೆದರಿ ಓಡಿ ಬಂದು ಮೇಳದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಕೈಮುಗಿಯುತ್ತಾಳೆ. ಸೂತ್ರಧಾರ ಅವಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿ.)

ಸೂತ್ರಧಾರ : ಯಾರಮ್ಮ ನೀನು?

ಒಬ್ಬ : ಓಹೋ ಲಾಡು ಕದ್ದವಳೂ ಇವಳೇ ಇರಬೇಕು.

ಹುಡುಗಿ : ನಾನಲ್ಲ, ಒಬ್ಬ ಕಳ್ಳ ನನ್ನ ಹಿಡೀಬೇಕಂತ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿ ಬಂದಿದಾನೆ. ದಯವಿಟ್ಟು ಕಾಪಾಡಿ.

ಸೂತ್ರಧಾರ : ಏನಮ್ಮಾ ಸಮಾಚಾರ? ನೀನೆಲ್ಲಿ? ಕಳ್ಳ ಎಲ್ಲಿ? ಸಮಾಧಾನದಿಂದ ಸವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಕಥನ ಮಾಡಿ ಹೇಳು. ಯಾರು ನೀನು? ನಿನ್ನ ಹೆಸರೇನು?

ಹುಡುಗಿ : ನನ್ನ ಹೆಸರು ಮರ್ಜೀನಾ. ಮುಲ್ಲಾಪುರದ ಮಂತ್ರಿ ಮಗಳು. ಇಂದಿಗೆ ಆರು ತಿಂಗಳ ಹಿಂದೆ ನಾನು ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಜೊತೆ ಪ್ರವಾಸ ಹೊರಟಿದ್ದೆ. ದಾರೀಲಿ ಈ ಕಳ್ಳ ನಮ್ಮನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ನಮ್ಮ ತಂದೆನ ಕೊಂದಾಕಿ ಬಿಟ್ಟ ನಾನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಓಡಿ ಬಂದೆ.

ಸೂತ್ರಧಾರ : ಇಂದಿಗೆ ಆರು ತಿಂಗಳಿಂದ ಹೀಗೇ ಓಡಾ ಇದ್ದೀಯಾಮ್ಮಾ?

ಮರ್ಜೀನಾ : ಇಲ್ಲ. ಆಗಲೇ ಓಡಿ ಬಂದು ಈ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರ ಮನೇಲಿ ಕೆಲಸಕ್ಕಿರಿಸಿ. ಈ ಹೊತ್ತು ನಮ್ಮ ಯಜಮಾನರ ಕುದುರೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿತ್ತು. ನೋಡಿ

ಬರೋಣ ಅಂತ ಹೋದರೆ ಈ ಕಳ್ಳ ನನ್ನನ್ನೋಡಿ ಬೆನ್ನತ್ತಿ ಬಂದ. ದೇವಸ್ಥಾನ ಕಂಡಿತು. ಓಡಿ ಬಂದೆ. ಅಕೋ ಬಂದಾನೆ. ದಯವಿಟ್ಟು ರಕ್ಷಣೆ ಕೊಡಿ- ಇವರೆ.

ಸೂತ್ರಧಾರ : ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡು; ಆ ಕಳ್ಳ ಬರಲಿ, ನೀನು ನಿನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ಶೃಂಗಾರ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಹಾವ ಭಾವ ವಿಲಾಸ ವಿಭ್ರಮಗಳಿಂದ ನಮ್ಮ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರ ನಯನಗಳಿಗೆ ಮನೋಹರವಾಗಿರುವಂತೆ ನೃತ್ಯ ಮಾಡು. ಇತ್ತ ಕಳ್ಳನ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಮಣ್ಣೆರಚಿದ ಹಾಗೂ ಆಯ್ತು. ನಿನ್ನ ರಕ್ಷಣೆಯೂ ಆಯ್ತು. ಇತ್ತ ಮಲಗಿದ ನಮ್ಮ ದೇವರನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿದ ಹಾಗೂ ಆಯ್ತು. ಏನಂತಿ?

(ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ದೂರದಿಂದ ಕುದುರೆ ಸಪ್ಪಳ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿದೆ.)

ಮರ್ಜೀನಾ : ಆಗಲಿ,
ನಾಝಝ
ಮರ್ಜೀನಾ ||

(ಹಾಡು ಸುರುವಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕಳ್ಳ ಗಹಗಹಿಸಿ ನಗುತ್ತ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಮರ್ಜೀನಾ ತಕ್ಷಣ ತಲೆಯ ಪರದೆ ಇಳಿಬಿಟ್ಟು ಅರ್ಧಮುಖ ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಕಳ್ಳ ಮರ್ಜೀನಾಳನ್ನೇ ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಮೇಳದ ಹುಡುಗರು ಹೆದರಿ ಹಿಂದೆ ಸರಿಯುತ್ತಾರೆ.)

ಸೂತ್ರಧಾರ : ಭೋ ಸ್ವಾಮೀ, ಹೊನ್ನಿನ ಚೂರಿ ಧಾರಣ ಮಾಡಿ, ಉನ್ನತನಂತೆ ಕಾಣುವ ಧೀರ ವೀರ ಗಂಭೀರನೇ, ನಿನ್ನ ನಾಮಾಂಕಿತವೇನು?

ಕಳ್ಳ : ಎಲವೋ ಸೂತ್ರಧಾರ, ಭಪ್ಪನ್ನೈವತ್ತಾರು ದೇಶದ ರಾಜರನ್ನು ಗಪ್ಪನೆ ಮಣ್ಣು ಮುಕ್ಕಿಸಿ, ಅವರ ಅಷ್ಟೈಶ್ವರ್ಯವನ್ನು ಒಪ್ಪಾಗಿ ಚಪ್ಪರಿಸುವ ಕಳ್ಳರ ಕಳ್ಳ, ಸುಳ್ಳರ ಸುಳ್ಳ, ಶ್ರೀಮನ್ನಹಾ ಚೋರೇಂದ್ರ ಯಾರೆಂದು ಬಲ್ಲೆ?

ಸೂತ್ರಧಾರ : ಚಾಲೀಸ್ ಚೋರೋಂಕಾ ರಾಜಾ, ಹಸನ್!

ಹಸನ್ : ಅವನೇ ನಾನೆಂದು ಭಾವಿಸ್ಸೆ ಸೂತ್ರಧಾರಾ ಜೋಕೆ ನಿನ್ನ ಉಡುದಾರ!

ಸೂತ್ರಧಾರ : ಸ್ವಾಮೀ, ತಮ್ಮ ದರ್ಶನದಿಂದ ಈ ಹತಭಾಗ್ಯನು ಮೆತ್ತಗಾದನು. ತಾವು ಈ ಸಭಾಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಬಂದ ಕಾರಣವೇನು?

ಹಸನ್ : ಸೂತ್ರಧಾರ, ಈ ಹುಡುಗಿ ಯಾರು?

ಸೂತ್ರಧಾರ : ಛೇ ಛೇ! ಇವಳು ನಮ್ಮ ಮೇಳದವಳು; ದೇವರಿಗೆ ನಾಟ್ಯಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದಾಳೆ.

ಹಸನ್ : ನಿಜ ತಾನೆ?

ಸೂತ್ರಧಾರ : ಸುಳ್ಳಾಕೆ ಹೇಳ್ಲಿ ಸ್ವಾಮಿ?

ಹಸನ್ : ನಾನು ಹುಡುಕೋ ಹುಡುಗಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಹುಡುಗಿ ಅನ್ನಬೇಡ. ಈಗ ಆರು ತಿಂಗಳ ಹಿಂದೆ ಮುಲ್ಲಾಪುರದ ಮಂತ್ರಿ, ಮಗಳ ಜೊತೆ ಪ್ರವಾಸ ಹೊರಟಿದ್ದ ದಾರೀಲಿ ನಾವು ಅವನ ಐಶ್ವರ್ಯ ದೋಚಿ ಅವನ್ನ ಕೊಂದಿವಿ. ಆದರೆ ಅವನ ಮಗಳು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಓಡಿಬಿಟ್ಟು. ದಿನಾ ಸಾವಿರಾರು ಕಳ್ಳತನ, ಮೋಸ, ದಗಲ್ಪಾಜಿ ಮಾಡಿದೀನಿ. ಸುತ್ತ ಭ್ರಷ್ಟವೃತ್ತಾರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ಗುರುತು ಹಿಡಿಯೋ ಒಂದು ನರಪಿಳ್ಳೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆ ಹುಡುಗಿ, ಬೆರಿಕೇದು, ನಾನು ವೇಷದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಗುರುತು ಹಿಡೀಬಲ್ಲಳು. ಅವಳನ್ನ ಈ ದಿನ ನೋಡಿದೆ. ಮುಗಿಸಿಬಿಡೋಣ ಅಂತ ಬಂದಿದ್ದೇನಯ್ಯಾ ಸೂತ್ರಧಾರ, ತಿಳೀತಿಲ್ಲೋ ಮಜಕೂರಾ?

ಸೂತ್ರಧಾರ : ತಿಳೀತು ಸ್ವಾಮಿ, ಒಳ್ಳೇ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಿರಿ. ಆದರೆ ಅವಳು ಇಲ್ಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ.

ಹಸನ್ : ಅಡ್ಡೀಯಿಲ್ಲ. ಸೂತ್ರಧಾರ ನನಗೊಬ್ಬ ಕಳ್ಳ ಬೇಕು.

(ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡು ಗಣೇಶ ಎದ್ದು ಮತ್ತೆ ಮಲಗುವನು)

ಸೂತ್ರಧಾರ : ಕಳ್ಳರಿಗೇನು ಕೊರತೆ?

ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗ : ಆಗಲೇ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಲಾಡು ಕದ್ದಿದಾರೆ....

ಹಸನ್ : ಸೂತ್ರಧಾರ, ನನ್ನ ಬಿರುದೇನು ಹೇಳು ನೋಡೋಣ.

ಸೂತ್ರಧಾರ : ಚಾಲೀಸ್ ಚೋರೋಂಕಾ ರಾಜಾ

ಹಸನ್ : ಆದರೆ ನನ್ನಲ್ಲಿರೋದು ಈಗ ಮೂವತ್ತೊಂಬತ್ತೇ ಜನ ಕಳ್ಳರು. ಆ ಬಿರುದು ಉಳೀಬೇಕಾದರೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಕಳ್ಳ ಬೇಕಲ್ಲ.

ಸೂತ್ರಧಾರ : ಆದರೆ ಇದು ದೇವಸ್ಥಾನ. ಇಲ್ಲಿಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳರು?

ಹಸನ್ : ಎಲೈ ಸೂತ್ರಧಾರ, ಕಳ್ಳರಿಗೂ ಸುಳ್ಳರಿಗೂ ಸುರಕ್ಷಿತ ಸ್ಥಳ ದೇವಸ್ಥಾನ ಅಂತ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೋ? ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಲಾಡು ಕದ್ದಿದಾರೆ ಅಂದ. ಯಾರವನು?

ಸೂತ್ರಧಾರ : ಅವನನ್ನೂ ಪತ್ತೆ ಆಗಿಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ.

ಹಸನ್ : ನಾ ಹೇಳಲೋ ಕಳ್ಳ ಯಾರಂತ?

(ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡುತ್ತ ಹಸನ್ ಗಣೇಶನ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ನಿಲ್ಲುವನು. ಗಣೇಶ ಎರಡೂ ಕೈಯಿಂದ ಹೊಟ್ಟೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಕಳ್ಳ ಅವನನ್ನು ಅನಾಮತ್ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೊರಡುವನು. ಗಣೇಶ ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ ಎಂದು ಅಳುತ್ತಿರುವನು.)

ಸೂತ್ರಧಾರ : ಸ್ವಾಮೀ ಚೋರೋಂಕಾ ರಾಜರೆ, ಇವನು ನಮ್ಮ ದೇವರು ಗಣೇಶ ಸ್ವಾಮಿ.

(ಕಳ್ಳರಸ ಅವನನ್ನಿಳಿಸಿ)

ಹಸನ್ : ಏ ನಿಜ ಹೇಳೋ. ಲಾಡು ಕದ್ದವನು ನೀನೇ ತಾನೆ?

ಗಣೇಶ : ನಾನಲ್ಲ.

ಹಸನ್ : ಸುಳ್ಳು ಹೇಳ್ತೀಯಾ? ಹೊಟ್ಟೆ ಮೇಲಿನ ಕೈ ತಗಿ, ತಗಿ ಮೊದಲು.

(ಗಣೇಶ ಹೊಟ್ಟೆ ಮೇಲಿನ ಕೈ ತೆಗೆಯುವನು. ಲಾಡು ಬೀಳುತ್ತವೆ)

ನೋಡಿದಿಯಾ ಸೂತ್ರಧಾರ?

ಗಣೇಶ : ಅಲ್ಲಲ್ಲ, ಗಣೇಶನಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಹೊಟ್ಟೆ ಇರಬೇಕಂತ ಅವನ್ನ ಅಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೆ.

ಹಸನ್ : ಆಹಾ! ಇವನು ಕಳ್ಳನೂ ಹೌದು, ಸುಳ್ಳನೂ ಹೌದು. ನನಗೆ ಇವನೇ ಸರಿ.

ಹಹಹಹಾ!

ನಾನೀಗ ಚಾಲೀಸ್ ಚೋರೋಂಕಾ ರಾಜಾ ಆದೆ!

(ಎನ್ನುತ್ತಾ ಗಣೇಶನನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೊರಡುತ್ತಾನೆ. ಗಣೇಶ ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ ಎಂದು ಅಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಮೇಳದವರು ಅವಾಕ್ಕಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದಾರೆ. ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಯದ ಸೂತ್ರಧಾರ ಓಡುತ್ತಿರುವ ಗಣೇಶನಿಗೆ ಕೈಮುಗಿಯುತ್ತಾನೆ.)

* * *

ಹಾ ಖುದಾ ಧನ್ಯರು ಧನ್ಯನೋ ನಾನಾ!

ಮೇಳ : ಇಸ್ಲಾಂಪುರವೆಂಬ ಮುಸ್ಲೀಮರೂರು

ಅಲ್ಲಾನ್ ಧಕ್ಕರು ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರು

ಎದ್ದರೆ ಬಿದ್ದರೆ ಅಲ್ಲಾ ಎನ್ನುವರು

ಎದ್ದಾಗ ಶ್ರೀಮಂತರಾದರು ಕೆಲರು

ಆ ಊರಿನಲ್ಲೊಬ್ಬ ಅಲ್ಲಿಬಾಬಾ

ಅಂತಿದ್ದ ಅಲ್ಲಾಗೆ ತೋಬಾ ತೋಬಾ

ಆತನ ಕಂಡರೆ ಅಲ್ಲಾನಿಗಿಷ್ಟ

ಹಾಗಂತ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಬಡತನ ಕಷ್ಟ

ಬಡತನ ತೊಲಗಿಸೊ ದೇವರೆ ಅಲ್ಲಾ

ಅಲಾನೆ ಖುದ್ದಾಗಿ ಅಂತಿದ್ದ ಇಲ್ಲಾ

ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡನು ದೌಲತ್ತು ಬೇಡಿ

ಅಲ್ಲಾ ಕೊಟ್ಟನು ಮಗನ, ಅವನೊಬ್ಬ ಖೋಡಿ.

ದಿನ ದಿನ ಅಲೀಬಾಬಾ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ

ಒಣಸೌದೆ ಕಲೆಹಾಕಿ ಹೊರೆಗಳ ಕಟ್ಟಿ

ಅಬ್ಬಾ ಎನ್ನುತ ಕತ್ತೆ ಡುಬ್ಬಿಗೆ ಹೇರಿ
 ಉಬ್ಬಿ ಮಾರುತಲಿದ್ದ ಊರೂರು ಕೇರಿ.
 ಕತ್ತೆಗಳೆಂದರೆ ಕತ್ತೆಗಳಣ್ಣ
 ಸಂಗೀತವೆಂದರೆ ಅವುಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಣ
 ಅವುಗಳ ಸಂಗೀತ ಸಭೆಗಳ ಮುಂದೆ
 ನಾವೇನು ಹಾಡೇವು ಕುರಿಗಳ ಮಂದೆ.

(ಹಾಡು ಸಾಗಿದ್ದಂತೆ ಅಲೀಬಾಬಾ ಕತ್ತೆಗಳ ಸಮೇತ ಬರುತ್ತಾನೆ. ದೊಡ್ಡ ಕಾಡು ಅಲ್ಲೇ ದೊಡ್ಡ ಬಂಡೆಯಿದೆ. ಅಲೀಬಾಬಾ ಸೌದೆ ಸಂಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾನೆ. ಕತ್ತೆಗಳು ಸಂಗೀತಗಾರರ ಠೀವಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಪರಸ್ಪರ ಸ್ಪರ್ಧಿಸುತ್ತ ಬರುತ್ತವೆ. ಮೇಳದ ಹಾಡು ಮುಗಿದಾಗ ಅವುಗಳ ಸ್ಪರ್ಧೆ ಇನ್ನೂ ಜೋರಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲೀಬಾಬಾ ಗದರುತ್ತಾನೆ, ಸುಮ್ಮನಾಗುತ್ತವೆ.)

ಅಲೀಬಾಬಾ : ನನ್ನ ಹೆಸರು ಅಲೀಬಾಬಾ ಅಂತ, ಅಲ್ಲಾನ ಹೆಸರು ಹೇಳಿ ಎಷ್ಟೋ ಜನ ಶ್ರೀಮಂತರಾದರು. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಾನ ದೃಷ್ಟಿ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಬೀಳಲೇ ಇಲ್ಲ. ಮನೇ ಮುಂದೆ ಭಿಕ್ಷುಕರು ಬರ್ತಾರೆ; “ಅವರಿಗೆ ಭಿಕ್ಷೆ ನೀಡುವಷ್ಟಾದರೂ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ ಕೊಡೋ ದೇವರೇ” ಅಂದೆ. “ಮಗನೇ ನೀನು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ. ಆದ್ದರಿಂದ ಬಡವನಾಗೇ ಇರು” ಅಂತಾನೆ! ಅಲ್ಲಾನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಾ ಹೀಗೇ ಸೌದೆ ಮಾರುತ್ತಾನೇ ಸಾಯಬೇಕಂತ ಇದೆಯೋ ಏನೋ! ಅಲ್ಲಾ, ಎರಡು ಸಂಗೀತ ಘರಾಣಾದ ಕತ್ತೆಗಳು ಕೂಡಿ ಇರಬೇಕಾದರೆ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ ಎರಡೂ ಒಂದೇ ಕಡೆ ಯಾಕಿರಬಾರದು? ಇದಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲಾ ಉತ್ತರಾ ಕೊಡೋದೇ ಇಲ್ಲ.

ಹೋಗಲಿ ಆ ನನ್ನ ಮಗ ಸಲೀಮ, ಅವನಾದರೂ ದುಡಿದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಅನುಕೂಲ ಆಗಬಹುದು. ಆದರೆ ಅವನೋ ಸೋಮಾರಿ. “ದೊಡ್ಡವನಾಗಿದೀಯಾ, ಉದ್ಯೋಗ ಮಾಡೋ ಬೇಕೂಫಾ” ಅಂದರೆ “ಮೊಹಬ್ಬತ್ ಮಾಡತೇನೆ ಬಾಬಾ” ಅಂತಾನೆ! ಈ ಧರ ಬಾಯ್ಬಿಟ್ಟು ಹೇಳಿ ಯಾರಾದರೂ ಪ್ಯಾರ್ ಮಾಡತಾರಾ? ನನ್ನ ಕತ್ತೆಯಂಥಾ ಕತ್ತೆಗಳಿಗೆ ಎಂಥಾ ಮರ್ಯಾದೆ ಇದೆ ಅಂತೀರಿ? ಎರಡೂ ಕಣ್ಣಲ್ಲೇ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹಾಳುಗೋಡೆ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ, ಯಾರಿಲ್ಲ ಅಂತ ಖಾತ್ರಿ ಆದ ಮೇಲೇ ಮೂತಿ ಮೂತಿ ತಿಕ್ಕುತ್ತವೆ. ಇದಷ್ಟಾ ಮರ್ಯಾದೆ ಅಂದರೆ! ಈ ನನ್ನ ಮಗ ನನ್ನ ಮುಂದೇ ಪ್ಯಾರ್ ಮಾಡತೀನಂತ ಹೇಳೋದೆ? ಅದ್ಯಾರೋ ಮರ್ಜೀನಾ ಅಂತ. ಹುಡುಗಿ ಒಳ್ಳೇದೇ. ಪ್ಯಾರ್ ಮಾಡೋದು ಒಳ್ಳೇದೇ; ಆರೋಗ್ಯದ ಲಕ್ಷಣ. ಆದರೆ ಮದುವೆ ಆದ ಮೇಲೆ ಬರೇ ಪ್ಯಾರ್ ಪ್ಯಾರಂದರ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬುತ್ತಾ? ಈಗಿನ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಇದು ತಿಳಿಯೋದೇ ಇಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಸದ್ಭದ್ರಿ ಕೊಡೋ ಬುದ್ಧಿ ಅಲ್ಲಾಗೂ ಇಲ್ಲ.

(ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣುಕತ್ತೆ ಭೈರವಿ ಸಣ್ಣಾಗಿ ಹಾಡತೊಡಗುತ್ತದೆ.)

ಅಮ್ಮ ಭೈರವಿ ನಿಲ್ಲಿಸೀಯಾಮಾ?

(ಅದು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ರಾಕೆನ್ನರೋಲು ಹಾಡತೊಡಗುತ್ತದೆ)

ನಿಲ್ಲಿಸೋ ಏ ಮುಠಾಳ. ಭೈರವಿಗೆ ನಿಲ್ಲಿಸು ಅಂದರೆ ನೀನು ಹಾಡು ಅಂತಲೋ ಅದರರ್ಥ?

(ಅದೂ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಮರಿಕತ್ತೆ ಸುರು ಮಾಡುತ್ತದೆ)

ತಗೊಳ್ಳಪ್ಪಾ, ಏ ಚಿಲ್ಲರೆ ನಿಲ್ಲಿಸೋ.

(ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತದೆ)

ಪಾಪ ಇವುಗಳ ಸಂಗೀತ ಯಾರು ಕೇಳಬೇಕು? ಇಲ್ಲಾ ನಾನು ಕೇಳಬೇಕು, ಇಲ್ಲಾ ಅಲ್ಲಾ ಕೇಳಬೇಕು. ನನಗೋ ಕೈತುಂಬ ಕೆಲಸ. ಅಲ್ಲಾಗೋ ಕಣ್ಣುಂಬ ನಿದ್ದೆ. ಒಂದಿನ ಬಿಡುವು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕೇಳಬೇಕು. ಏನೇನು ಹೊಸ ಹಾಡು ಕಲಿತಿವೆಯೋ!

(ಮೂರು ಸೇರಿ ಒದರಲಾರಂಭಿಸುತ್ತವೆ)

ಏ ಏ ನಿಲ್ಲಿಸೋ ಏ ಕತ್ತೆಗಳಾ-

(ನಿಲ್ಲಿಸುವುದಿಲ್ಲ)

ಯಾಕೆವತ್ತು ಹೀಗೆ?

(ಕುದುರೆ ಗೊರಸಿನ ಸಪ್ಪಳ ಕೇಳುತ್ತದೆ)

ಅರೆ! ಯಾರೋ ಬರ್ತೀರೋ ಹಾಗಿದೆ! ಕುದುರೆ ಕಾಲಿನ ಸಪ್ಪಳ!

(ಗಾಬರಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ, ಭೈರವಿ, ರಾಕೆನ್ನರೋಲು, ಮರಿಕತ್ತೆ - ಎಂದು ಹೆಸರುಗೊಂಡು ಕತ್ತೆಗಳನ್ನು ಕರೆದು ಮರದ ಪೊದೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಗುತ್ತಾನೆ. ಕುದುರೆಗಳ ಕಾಲ ಸಪ್ಪಳ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಾದ ಬಳಿಕ ಪೂರ್ವಾಂಗದಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದ ಕಳ್ಳರಸ ಹಾಗೂ ಅವನ ಳಿಂ ಜನ ಕಳ್ಳರು ತುಂಬಿದ ಚೀಲ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಬರುವರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಗಣೇಶನೂ ಇದ್ದಾನೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಬಂದದ್ದು ಪಾತ್ರಿಯಾದ ಮೇಲೆ ಕಳ್ಳರಸ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ದೊಡ್ಡ ಬಂಡೆಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಜೋರಾಗಿ)

“ಖುದಾ ಕಾ ಕಸಂ

ಹಸನ್ ಕಾ ಹುಕುಂ

ಖುಲ್ ಜಾ ಸೇಸೆಮಿ”

(ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಬಂಡೆ ಭಯಂಕರ ಸಪ್ಪಳ ಮಾಡುತ್ತಾ ತೆರದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಹಸನ್ ಉಳಿದವರಿಗಿಲ್ಲ ಒಳನುಗ್ಗಲು ಸನ್ನೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಒಳಹೋದ ಮೇಲೆ ಸುತ್ತ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ, ತಾನೂ ಒಳಹೋಗಿ)

“ಬಂಡ್ ಹೋ ಜಾ ಸೇಸೆಮಿ”

(ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಬಂಡೆ ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಅಲೀಬಾಬಾ ಕಂಠಪಾಠ ಮಾಡುವಂತೆ “ಖುದಾ ಕಾ ಕಸಂ ಹಸನ್ ಕಾ ಹುಕುಂ...ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅದನ್ನೇ ಒಟಗುಟ್ಟುತ್ತಾನೆ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮರಿಕತ್ತೆ ಹೆದರಿ ಕಿರಚಬೇಕೆಂಬಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಲೀಬಾಬಾ ಅದರ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚುತ್ತಾನೆ. ತುಸು ಹೊತ್ತಾದ

ಮೇಲೆ ಬಂಡೆ ಮತ್ತೆ ತೆರೆಯುತ್ತದೆ. ಒಳಗಡೆಯಿಂದ ಕಳ್ಳರಸ ಹಸನ್ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಕಳ್ಳರು ಅವನನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹಸನ್ ಮತ್ತೆ "ಬಂದ ಹೋ ಜಾ ಸೇಸಮಿ" ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಬಂಡೆ ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಹಸನ್ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಗಹಗಹಿಸಿ ನಗುತ್ತ ಹೊರಡುತ್ತಾನೆ. ಉಳಿದವರು-)

ಒಳ್ಳೆ ಸಮಯ ಒಳ್ಳೆ ಸಮಯ

ಒಳ್ಳೆ ಸಮಯವು!

ಕಳ್ಳತನವ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ

ಒಳ್ಳೆ ಸಮಯವು ||

ಎಂದು ಹಾಡುತ್ತ ಮರೆಯಾಗುತ್ತಾರೆ. ಕುದುರೆಗಳ ಸವಳ ಕೇಳಿಸಿ ಮಾಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲೀಬಾಬಾ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಹೊರಬರುತ್ತಾನೆ

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಹಾಯಲ್ಲಾ ನಿನ್ನಂಥೋರಿನ್ನೊಬ್ಬರಿಲ್ಲಾ
ಅಲ್ಲಾ ಹೊ ಅಕಬರ ನೀ ಹೌದು ಮೌಲಾ||
(ಮೇಳ ಇದನ್ನು ರಿಪೀಟ್ ಮಾಡುತ್ತದೆ.)

ದಡಿಯರು ಇವಲ್ಯಾರೋ ಏನೆಂಥ ಮಂದಿ
ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಒಂದೊಂದು ಕೊಬ್ಬಿದ ಹಂದಿ
ಕಳ್ಳರು ಬಂದರು ಸುಳ್ಳರು ಬಂದರು
ಕದ್ದು ಕೊಂಬಂದರು ಏನೇನೂ ತಂದರು
ಕತ್ತೆಯೇನಾದರು ಅಂದಿದ್ದರೆ ಕಿಮಕ್
ನನ್ನ ಜೀವಾ ಅಲ್ಲೆ ಕಚಕ್ ಕಚಕ್!
ನನ್ನ ಕತ್ತೇನ್ನ ಬಿಸಮಿಲ್ಲಾ ಮಾಡಿ
ಪಾಪ ಮರಿ ಕತ್ತೇನ್ನ ಬಿಸಮಿಲ್ಲಾ ಮಾಡಿ
ತಿಂತಿದ್ದರಲ್ಲಾ ದೊಡ್ಡವನೊ ದೇವಾ
ಉಳಿಸಿದೆಯಲ್ಲಾ ನಾಲ್ವರ ಜೀವಾ ||

ಮೇಳ : ಹಾಯಲ್ಲಾ ನಿನ್ನಂಥೋರಿನ್ನೊಬ್ಬರಿಲ್ಲಾ
ಅಲ್ಲಾ ಹೊ ಅಕಬರ ನೀ ಹೌದು ಮೌಲಾ||

ಅಲೀಬಾಬಾ : ತಲಿನೋಡು ಕಸಬರಿಗೆ ಹುಲ್ಲೇನ ಹುಬ್ಬು
ಕಾಗೆ ಕೂತಂಗಿತ್ತು ಆ ಮೂಗಿನುಬ್ಬು
ಹಲ್ಲೆಂಬೊ ಕರಗಸ ಮತ್ತೆರಡು ಕೋರೆ
ಕಣ್ಣೊಳಗೊಂದೊಂದು ಹದನಾದ ಚೂರಿ
ಹೊತ್ತು ತಂದದ್ದನ್ನ ಎತ್ತಿ ಇಟ್ಟರು ಒಳಗೆ
ಏನು ಇದ್ದಿರಬಹುದು ಈ ಗವಿಯ ಒಳಗೆ?

ಅಲ್ಲಾನ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ಒಳಗೆ ಹೋದರೆ ಹೇಗೆ
ಭಯ ಬರುವುದೇನೋ ನಿಜ ಕಳ್ಳರ ನೆನೆದರೆ-
(ಸುತ್ತ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದ್ದನ್ನು ಖಾತಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು)
ಹ್ಯಾಗೂ ಚೋರರು ಬೇಗ ಹಿಂದಿರುಗಲಾರರು
ಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಾ ಉಂಟು ಕೆಳಗೆ ಕತ್ತೆಗಳುಂಟು
(ಬಂಡೆಯ ಬಳಿಗೆ ಅನುಮಾನಿಸುತ್ತಾ ಹೋಗಿ, ನಿರ್ಧರಿಸಿ)
ಖುದಾಕಾ ಕಸಂ
ಹಸನ್ ಕಾ ಹುಕುಂ
ಖುಲ್ ಜಾ ಸೇಸೆಮಿ

ಮೇಳ : ಖುಲ್ ಜಾ ಸೇಸೆಮಿ

(ಬಂಡೆ ತೆರೆಯುತ್ತದೆ. ಭಯದಲ್ಲೇ ಒಳಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಕತ್ತೆಗಳೂ ಬೆನ್ನುಹತ್ತಿ ಹೋಗುತ್ತವೆ.
ಈಗ ದೃಶ್ಯ ಬದಲಾಗುತ್ತದೆ. ದೊಡ್ಡ ಗವಿ. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳರು ಕದ್ದಿಟ್ಟ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ ಯದ್ವಾತದ್ವಾ
ಹರಡಿಕೊಂಡು ಬಿದ್ದಿದೆ)

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಹಾಯಲ್ಲಾ ಚಿನ್ನ! ಹೇರಳ ರನ್ನ!
ಅಸಲಿ ಆಭರಣ ಹಿಗ್ಗಾವು ಕಣ್ಣು
ಹೊಳೆಯುವ ಮುತ್ತ ರಾಶಿ ದೌಲತ್ತು
ಕತ್ತೀನ ಹಾರ ರತ್ನದ ಹಾರ ||

ಮೇಳ : ಹಾಯಲ್ಲಾ ನಿನ್ನಂಥೋರಿನ್ನೊಬ್ಬರಿಲ್ಲಾ
ಅಲ್ಲಾ ಹೊ ಅಕಬರ ನೀ ಹೌದು ಮೌಲಾ||

ಅಲೀಬಾಬಾ : ನೂರಾರು ಮೂಟೆಯ ನಾಣ್ಯ ಬಂಗಾರ
ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲದ ಬೆಳ್ಳಿ ಎತ್ತದ ಭಾರ ||
ಏನ ನೋಡಲಿ ಕಣ್ಣು ಸಾಲುವು ಮತ್ತೆ
ಎಷ್ಟಂತ ಒಯ್ಯಲಿ ಬರಿ ಮೂರೆ ಕತ್ತೆ ||
ಕುಸಿದು ಬಿತ್ತೊ ನಿನ್ನ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕರುಣಾ
ಹಾ ಖುದಾ ಧನ್ಯನು ಧನ್ಯನೋ ನಾನಾ||

ಮೇಳ : ಹಾಯಲ್ಲಾ ನಿನ್ನಂಥೋರಿನ್ನೊಬ್ಬರಿಲ್ಲಾ
ಅಲ್ಲಾ ಹೊ ಅಕಬರ ನೀ ಹೌದು ಮೌಲಾ||

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಬಾರಮ್ಮಾ ಭೈರವಿ, ಬಾರೊ ರಾಕಣ್ಣಾ
ಬಾ ನನ್ನ ಮರಿಕತ್ತೆ ಬಾ ನನ್ನ ಚಿನ್ನ
ಬೆಳ್ಳಿ ಬೇಡ, ಚಿಲ್ಲರೇನೂ ಬೇಡ, ಭಾರವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆಭರಣ ಬೇಡ,

ಯಾರ್ಯಾರದ್ದಿದೆಯೋ! ಆದರೂ ಒಂದೆರಡರಲ್ಲಿ, ಬೇಗಮ್‌ಗೆ ಭೈರವಿಗೆ. ಈ
ಹಾರ ಮಾತ್ರ ಮರಿಕತ್ತೆಗೆ, ಸಾಕು, ಉಳಿದದ್ದೆಲ್ಲ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯದ ಮೂಟೆ!
(ಕತ್ತೆಗಳ ಮೇಲೆ ಅವಸರದಿಂದ ಬಂಗಾರದ ನಾಣ್ಯದ ಮೂಟೆ ಹೇರುವನು)
ಭೈರವಿಗೆ ಎರಡು ಮೂಟೆ, ರಾಕಣ್ಣಂಗರಡು, ಮರಿಗೊಂದು, ನನಗೊಂದು
ಸಾಕು. ಅತಿಯಾಸೆ ಗತಿಗೇಡು. ಬನ್ನಿ ಬನ್ನಿ.....
(ನಾಣ್ಯದ ಮೂಟೆಯ ಮೇಲೆ ಸೌದೆ ಹೇರಿ,
ಖುದಾ ಕಾ ಕಸಂ
ಹಸನ್ ಕಾ ಹುಕುಂ
ಖುಲ್ ಜಾ ಸೇಸೆಮಿ")
(ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಾನೆ. ಬಂಡೆ ತೆರೆದೊಡನೆ ಹೊರಡುತ್ತಾನೆ.)

* * *

ಹಾ ನಾನೆ ಮದುವಾಳೆಗ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ

(ಊಟದ ತಟ್ಟೆಯ ಮುಂದೆ ಕೂತು ಸಲೀಂ ಗೋಣಗುತ್ತ ಒಂದು ಕವಿತೆ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.
ತಾಯಿ ಅಂದರೆ ಅಲೀಬಾಬಾನ ಬೇಗಂ ಮುಂದೆ ಕೂತಿದ್ದಾಳೆ)

ಸಲೀಂ : ಮರ್ಜೀನಾ ನಿನ್ನ ಮರೆಯಲಾರೆ ನಾ

ನೀ ಎನ್ನ ಹೃದಯ ಕವನಾ ಹೇಳಬೇಡ ನನನಾ
ಮುಗುಳು ನಗು ನೀನಾ ಧನ್ಯನು ನಾನಾ....

ಬೇಗಂ : ಲೋ ಬಾಯ್ಕುಚ್ಚೊ

ಸಲೀಂ : ಅಪ್ಪನ ಕತ್ತೆ ಕಿರಿಚಿದರೆ ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ; ನಾ ಹಾಡಿದರೆ ಬಾಯ್ಕುಚ್ಚು ಅಂತೀ
ಯಲ್ಲಮ್ಮಾ.....

ಬೇಗಂ : ಕತ್ತೆ ದುಡಿಯುತ್ತದೆ. ದುಡಿಯೋರು ಏನು ಹಾಡಿದರೂ ಚಂದ. ನೀನಿದ್ದೀ
ನೋಡು, ಬೆಳ್ಳಿಗೆ ಊಟ ಮಾಡಿದವನೇ ಫರಾರಿ. ಮತ್ತೆ ಊಟಕ್ಕೇ ಹಾಜರಿ.
ಎಲ್ಲೋ ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದೆ ಅಂದರೆ....

ಸಲೀಂ : ಕೆಲಸ ಹುಡುಕಲಿಕ್ಕೆ.

ಬೇಗಂ : ಅಂತಿ. ಯಾಕೋ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳ್ತೆ? ಆ ಗುಲಾಮಳು ಅಡ್ಡಾಡೋ ರಸ್ತೆಲಿ
ಬಾಯಿ ತೆರಕೊಂಡು ನಿಂತಿದ್ದೇ - ಅನ್ನು.

ಸಲೀಂ : ಬಾಯಿ ತೆರಕೊಂಡು ನಿಂತಿದ್ದೆ.

ಬೇಗಂ : ಪಾಪ, ನಿನ್ನ ತಂದೆ ಬೆಳ್ಳಿಗೆ ಹೋದವರು ಇನ್ನೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ನಿನಗೇನಾದರೂ
ಕಾಳಜಿ ಇದೆಯಾ? ಒಂದಿಷ್ಟಾದರೂ ಮನೇ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಇದೆಯೇನೋ ನಿನಗೆ?

ಸಲೀಂ : ಇದೆ.

ಬೇಗಂ : ಏನಿದೆಯೋ?

ಸಲೀಂ : ನಿನಗೆ ವಯಸ್ಸಾಯ್ತು. ದುಡಿದು ದುಡಿದೂ ಹಣ್ಣಾದೆ. ನಿನಗೆ ಒಬ್ಬ ಸೊಸೆ ಬೇಕು. ಸೊಸೇನ ತರೋದಕ್ಕೆ ಪ್ಯಾರ್ ಮಾಡ್ತಾ ಇದೀನಮ್ಮ. ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಇಲ್ಲದೇ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಮಾಡ್ತೀನಾ?

ಬೇಗಂ : ಆಹಾಹಾ ಮಗರಾಯಾ! ಪ್ಯಾರ್ ಪ್ಯಾರಂದರೆ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬುತ್ತೇನೋ?

ಸಲೀಂ : ಅವಳನ್ನ ನೋಡ್ತಾ ಇದ್ದರೆ ಹಸಿವೇ ಆಗೋದಿಲ್ಲವಮ್ಮ!

ಬೇಗಂ : ಮತ್ತಾಕೋ ಊಟಾ ಮಾಡ್ತಿ?

ಸಲೀಂ : ಈಗವಳು ಎದುರಿಗಿಲ್ಲವಲ್ಲ, ಹಸಿವಾಯ್ತು.

ಬೇಗಂ : ಅವಳನ್ನ ಕರೆತಂದು ಏನೋ ಹೊಟ್ಟಿಗ್ಗಾಕ್ತಿ?

ಸಲೀಂ : ಅವಳು ಎದುರಿಗಿದ್ದರೆ ನನಗಂತೂ ಹಸಿವಾಗೋದಿಲ್ಲ, ನನ್ನ ಪಾಲಿನ ಅನ್ನ ಅವಳಿಗೇ ಹಾಕು.

ಬೇಗಂ : ದಡ್ಡ ನನ ಮಗನೆ.

ಸಲೀಂ : ನಿಜ.

ಬೇಗಂ : ಅವಳೋ ಗುಲಾಮಳು. ಆ ಗುಲಾಮಳು ಗುಲಾಮ ಆಗಿಯಲ್ಲೋ ಆಗಲೇ.

ಸಲೀಂ : ಗುಲಾಮಳಲ್ಲಮ್ಮ ಅವಳು, ಯಾವುದೋ ಮಂತ್ರಿ ಮಗಳಂತೆ! ಅವರಪ್ಪ ಬದುಕಿದ್ದರೆ ನಾನು ಮಂತ್ರಿ ಅಳಿಯ ಆಗಿರಿದ್ದೆ.

ಬೇಗಂ : ಅಂಥವಳು ನಿನ್ನನ್ನ ಮದುವೆ ಆಗ್ತಾಳೇನೋ ಬೇಕೂಫಾ?

ಸಲೀಂ : ಆಗದೇನಮ್ಮಾ? ಮದುವ್ಯಾಗತೀನಂತ ನಿನ್ನ ಮಾತು ಕೊಟ್ಟಿದಾಳೆ-ಕನಸಿನಲ್ಲಿ

ಬೇಗಂ : ಥೂ ಹಾಳಾದವನೇ!

(ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬಾಗಿಲು ಬಡಿದ ಸದ್ದು. ಬೇಗಂ-ಎಂಬ ಕರೆ ಕೇಳುತ್ತದೆ.)

ಹೋಗೋ, ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಬಂದರೂಂತ ಕಾಣಸತ್ತೆ. ಬಾಗಿಲ ತಗೀ ಹೋಗು.

ಸಲೀಂ : (ಓಡಿಹೋಗಿ ತಿರುಗಿ ಬಂದು) ಅಮ್ಮಾ ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಹೇಳಮ್ಮಾ....

ಬೇಗಂ : ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲ ತಗೀಯೋ....

ಸಲೀಂ : ತಗೀತೀನಮ್ಮಾ ಹ್ಯಾಗೋ ಖಾಸೀಂ ಚಾಚ್ಯಾ ಹತ್ತಿರ ಅವಳಿರೋದು. ನಾಳೆ ನೀನು ಅಪ್ಪಾ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟು....

ಅಲೀಬಾಬಾ : (ಹೊರಗಿನಿಂದ) ಬೇಗಂ ಬೇಗಂ ಬಾಗಿಲು ತಗಿ.

ಬೇಗಂ : ಬೇಗ ಹೋಗೊ.

ಸಲೀಂ : ಹೋಗತೀನಮ್ಮ ನಾಳೆ ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಹೋಗಿ ನಮ್ಮ ಮದುವೆ ವಿಚಾರಾನೆ....

ಅಲೀಬಾಬಾ : (ಹೊರಗಿನಿಂದ) ಬೇಗಂ ಏನಾಗಿದೆ ನಿನಗೆ? ಬೇಗ ಬಾಗಿಲು ತಗಿ.

ಬೇಗಂ : ಹಾಳಾದವನೇ....

(ಎನ್ನುತ್ತ ತಾನೇ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಹೊರಡುತ್ತಾಳೆ. ಸಲೀಂ ತಾನೇ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆಯುತ್ತಾನೆ. ಅಲೀಬಾಬಾ ಅವಸರವಸರವಾಗಿ ಮೂರು ಕತ್ತೆಗಳನ್ನು ದೂಡಿಕೊಂಡೇ ಒಳಬರುತ್ತಾನೆ. ಒಳಬಂದವನೇ ಮೂಟೆ ಇಟ್ಟು ಮತ್ತೆ ಬಾಗಿಲಿಕ್ಕುತ್ತಾನೆ. ಓಡಿ ಬಂದು ಬೇಗಂ ಬೇಗಂ ಎನ್ನುತ್ತ ಮೂಟೆಯೊಳಗಿನ ಬಂಗಾರದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಸುರಿಯುತ್ತಾನೆ. ಬೇಗಂ ಹುಚ್ಚಿಯ ಹಾಗೆ "ಮಾ ಶಾ ಅಲ್ಲಾ!" ಎನ್ನುತ್ತ ಕುಣಿಯುತ್ತ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿತ್ತಿ ಚೆಲ್ಲುತ್ತ ಮೈಮೇಲೆ ಸುರಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಸಲೀಂ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ತಂದೆಗೆ ಕತ್ತೆಯ ಮೇಲಿನ ಮೂಟೆ ಇಳಿಸಲು ಸಹಾಯಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಸಂತೋಷದಿಂದ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಅರಳದ ಮುಖದೊಂದಿಗೆ ಬೇಗಂ ಅಲೀಬಾಬಾನ ಬಳಿಗೆ ಓಡಿ ಬರುತ್ತಾಳೆ.)

ಬೇಗಂ : ರೀ ರೀ ಇದೆಲ್ಲಾ ಅಸಲಿ ಬಂಗಾರ ತಾನೆ?

ಸಲೀಂ : ನಕಲೀ ಆದರೂ ನಮಗೆಲ್ಲಿ ಸಿಗುತ್ತಿತ್ತಮ್ಮಾ?

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಅಸ್ಲಲ್ ಸೋನಾ, ಅಪ್ಪಟ ಬಂಗಾರ!

ಬೇಗಂ : ರೀ ರೀ ಇದೆಲ್ಲಾ ನಿಜ ಏನಿ? ಕನಸಲ್ಲ ತಾನೆ?

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಹುಚ್ಚಿ.

ಬೇಗಂ : ಇದೆಲ್ಲಾ ಎಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿತು?

ಸಲೀಂ : ಹ್ಯಾಗೆ ಸಿಕ್ಕಿತು?

ಬೇಗಂ : ಯಾರು ಕೊಟ್ಟರು?

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಅಲ್ಲಾ ಕೊಟ್ಟ ನಾ ತಂದೆ.

(ಮುಂದಿನ ಹಾಡನ್ನು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಹುಚ್ಚುಚ್ಚಾಗಿ ಕುಣಿಯುತ್ತ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ಉಳಿದವರು ನಾಣ್ಯ ಸುರಿಸುರಿದು ಖುಶಿಪಡುತ್ತಾರೆ. ಮೇಳದ ಪಲ್ಲವಿಗೆ ಮೂವರೂ ಸೇರಿ ಕುಣಿಯುತ್ತಾರೆ.)

ಬೇಗಂ : ಇಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಅಲ್ಲಲ್ಲಾ ನಿನ್ನಂಥೋರಿಲ್ಲಾ
ನಿನ್ನ ಕರುಣೆಗೆ ಇನ್ನು ಸರಿಸಮನಿಲ್ಲಾ||
ದೊಡ್ಡಮನೆ! ಆಸ್ತಿಪಾಸ್ತಿ!
ಕೈಗೊಂದಾಳು! ಮನೇತುಂಬ ಠಾಳು!

ಕತ್ತಿನ ತುಂಬ ಥರಾವರಿ ಸರ
ಮೈತುಂಬೆಲ್ಲಾ ಮಣ ಬಂಗಾರ!
ಚಿನ್ನದ ಬಳಿ ಬಳಿ ಮೊಳಕೈತನಕ
ಕಾಲಿಗೆ ನೂಪುರ ಧೈ ಧೈ ಥಕ ಥಕ
ವಜ್ರದ ಮೂಗುತಿ ಮಾಡಿಸ್ಕೊತೀನಿ
ಖಾಸೀಂನ ಹೇಂತೀಗೆ ಮೂಗು ಮುರೀತೀನಿ!

ಮೇಳ : ಇಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಅಲ್ಲಲ್ಲಾ ನಿನ್ನಂಥೋರಿಲ್ಲಾ
ನಿನ್ನ ಕರುಣೆಗೆ, ಇನ್ನು ಸರಿಸಮನಿಲ್ಲಾ॥

ಸಲೀಂ : ಬಾಜಾ ಬಜಂತ್ರಿಯ ಭಾರೀ ಮೆರವಣಿಗೆ
ತುತ್ತೂರಿ ಥಂ ಡೋಲು ದಿಬ್ಬಣ ಜೊತೆಗೆ
ದಿಬ್ಬಣ ಹೊರಟಿದೆ ಮರ್ಜೀನಾ ಬಳಿಗೆ
ಹುಡುಗೇರ ಕುಡಿನೋಟ ಬರಿ ನನ್ನ ಕಡೆಗೆ
ಗೆಳರಯರು ನಗತಾರೆ ಹೊಟ್ಟೆಚಿಬ್ಬೊಳಗೆ
ಹಾ ನಾನೆ ಮದುವಣಿಗೆ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ

ಅಲೀಬಾಬಾ : (ತಿದ್ದುವಂತೆ) ಕುದುರೆ ಮೇಲಲ್ಲ ಮಗು, ಕತ್ತೇ ಮೇಲೆ ಅನ್ನು.

ಸಲೀಂ : ಮದುವೆ ಮೆರವಣಿಗೆ ಕತ್ತೇ ಮೇಲೆ ಹ್ಯಾಗಪ್ಪಾ?

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಹ್ಯಾಗೇನು? ದೇವರಂಥಾ ಕತ್ತೆ! ಅವು ಹೊತ್ತು ತಂದದ್ದರಿಂದ ತಾನೇ ನಿನಗಿಂಥಾ
ಅದ್ದೂರಿ ಮದುವೆ? ಬೇಕಾದರೆ ಗಂಡು ಕತ್ತೇ ಮೇಲೆ ಕೂತೂಕೂ. ಆದರೆ
ಮದುವೆ ಮೆರವಣಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಕತ್ತೇ ಮೇಲೇನೇ.

ಸಲೀಂ : ಕತ್ತೇ ಮೇಲೆ!

ಬೇಗಂ : ಸುಳ್ಳಲ್ಲ ಮಗಾ, ಒಂದು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ನೋಡಿದರೆ, ನಮ್ಮ ಕತ್ತೆ ಕೂಡ ಕುದುರೆ
ಥರಾ ಕಾಣುತ್ತೆ ಗೊತ್ತಾ?

ಮೇಳ : ಅಲ್ಲಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ನಿನ್ನಂಥೋರಿಲ್ಲಾ
ನಿನ್ನ ಕರುಣೆಗೆ ಇನ್ನು ಸರಿಸಮನಿಲ್ಲಾ॥

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಮಕ್ಕಾಕ ಹೋಗತೀನಿ ಮದೀನಾ ನೋಡತೀನಿ
ತಿರಕರಿಗೆ ಕೈತುಂಬ ದಾನ ಮಾಡತೀನಿ

ಸಲೀಂ : ಕತ್ತೇ ಮೇಲೆ ಮದುವೆ ಮೆರವಣಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲಾ ಅಂದೆ!

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನಿನಗೆ ಮದಿವೇನೇ ಇಲ್ಲಾ ಅಂದೆ!
ಕತ್ತೆಗೆ ಜರತಾರಿ ಹಗ್ಗ ತರತೀನಿ
ಚಿನ್ನದ ಗೂಟಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಿ ನೀ

ಮೇಳ : ಇಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಅಲ್ಲಲ್ಲಾ ನಿನ್ನಂಥೋರಿಲ್ಲ
ನಿನ್ನ ಕರುಣೆಗೆ ಇನ್ನು ಸರಿಸಮನಿಲ್ಲಾ!

ಸಲೀಂ : (ನಿರಾಸೆಯಿಂದ) ಸ್ವಸ್ವರಿ.

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಆಯ್ತುಲ್ಲ. ಹೀಗೇ ಕುಣಿದಾಡ್ತೀರೋ? ಒಳಗಡೆ ಇಡ್ತೀರೋ? ಯಾರಾದರೂ
ನೋಡಿ ರಾಜರಿಗೆ ಸುದ್ದಿ ಮುಟ್ಟಿಸಿದರೆ ಮುಗದ್ದೋಯ್ಯು ನಮ್ಮ ಕಥೆ.

ಬೇಗಂ : ಹೌದಲ್ಲ! ಬೇಗನೇ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ತರತೀನಿ.

ಸಲೀಂ : ಎಣಿಸಿಡೋಣ.

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಎಣಿಸಲಿಕ್ಕಾಗತ್ತಾ? ಎಣಿಸೋವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಬಂದರೆ?...

ಬೇಗಂ : ಹಾಗಾದರೆ ಅಳದಿಟ್ಟಿರೋಣ.

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಅದೇ ಸರಿ. ಪಾವು ತತಾ

ಬೇಗಂ : ನಮ್ಮಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಖಾಸೀಮನ ಮನೇಲಿದೆ, ಇನ್ನೊಂಬ್ರೀನಿ.

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗು. ಬೇಗನೇ ಬಾ. ಕೇಳಿದರೆ ಏನೋ ರಾಗಿ
ಅಳತೀವಿ ಅಂತ ಹೇಳು.

(ಹೋಗುವಳು. ತಂದೆ ಮಗ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಸುರಿಯುತ್ತ, ಕನಸು ಕಾಣುತ್ತ ಕೂರುವರು)

* * *

ಪಾವಿನ ತಳಕ್ಕೆ ಮೇಣ

(ಖಾಸೀಮನ ಹೆಂಡತಿ ಫಾತಿಮಾ ಹಾಸಿಗೆ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡು ಒದರಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ.
ಮರ್ಜೀನಾ ಮನೆಗೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ.)

ಫಾತಿಮಾ : ಏ ಮುರಗೀ...ಬಿಸಿ ನೀರು ಕೊಡೇ.

ಮರ್ಜೀನಾ : ನನ್ನ ಹೆಸರು ಮುರಗೀ ಅಲ್ಲಾ, ಮರ್ಜೀನಾ ಅಂತ.

ಫಾತಿಮಾ : ಮುರಗೀನೊ, ಮರ್ಜೀನಾನೊ.... ನನ್ನ ಗುಲಾಮಳು ನೀನು.

ಮರ್ಜೀನಾ : ನಾ ಮರೆತಿಲ್ಲ.

- ಫಾತಿಮಾ : ಮರೀದಿದ್ದೆ ಯಾಕೆ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚತಾ ಇಲ್ಲ?
- ಮರ್ಜೀನಾ : ಯಾಕೆ ಮುಚ್ಚಬೇಕು?
- ಫಾತಿಮಾ : ನಾನು ಈ ಮನೆ ಯಜಮಾನಿ.
- ಮರ್ಜೀನಾ : ಹೌದು
- ಫಾತಿಮಾ : ನಿನ್ನ ಬಯ್ಯೋದಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಅಧಿಕಾರ ಇದೆ.
- ಮರ್ಜೀನಾ : ಹೌದು
- ಫಾತಿಮಾ : ಮತ್ತೆ ಯಾಕೆ ಬಾಯಿ ಹಾಕತೀಯೆ?
- ಮರ್ಜೀನಾ : ನೀವು ಬಯ್ಯುತ್ತೀರಿ, ಅದಕ್ಕೆ.
- ಫಾತಿಮಾ : ನೀ ಹೀಗೆ ಅಡ್ಡಬಾಯಿ ಹಾಕಿದರೆ ಹ್ಯಾಗೆ ಬಯ್ಯೋದು? ಮನೇ ಯಜಮಾನಿ, ಯಾವಾಗಲೂ ಹಾಸಿಗೆ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿರತೀನಿ, ಒಂದು ಬೈಗುಳಾನಾದರೂ ಬೈದು ಸಂತೋಷ ಪಡೋಣ ಅಂದರೆ....
- ಮರ್ಜೀನಾ : ಬೈದು ಬೈದು ನೀವು ಸಂತೋಷ ಪಡರಿ. ಅತ್ತು ಅತ್ತು ನಾ ಸಂತೋಷ ಪಡತೀನಿ.
- ಫಾತಿಮಾ : ಅಳೋದಕ್ಕೆ ನಿನಗೇನೇ ಆದದ್ದು?
- ಮರ್ಜೀನಾ : ಬೈಯೋದಕ್ಕೆ ನಿಮಗೇನಾಗಿದೆ?
- ಫಾತಿಮಾ : ರೋಗ, ರೋಗ ಬಂದಿದೆಯೇ, ರೋಗಿಷ್ಟರನ್ನ ಹ್ಯಾಗೆ ನೋಡಿಕೋ ಬೇಕಂತ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆ ಗುಲಾಮಳೆ?
- ಮರ್ಜೀನಾ : ಗೊತ್ತು. ಆದರೆ ನಿಮಗೆ ರೋಗ ಬಂದಿಲ್ಲ; ಅಷ್ಟೆ.
- ಫಾತಿಮಾ : ಹಾಳಾದವಳೆ, ಒಬ್ಬ ಗುಲಾಮಳು ಬೇಕೆಂದರೆ ನಿನ್ನಂಥವಳನ್ನ ತಂದ ಇಟ್ಟಾನಲ್ಲಾ, ಬರಲಿ. ನಿನ್ನ ಕೆಲಸದಿಂದ ಬಿಡಿಸಿ ಓಡಿಸಿ ಬಿಡತೀನಿ.
- ಮರ್ಜೀನಾ : ಆಮೇಲೆ ಬಯ್ಯೋದಕ್ಕೆ ನಿಮಗ್ಯಾರೂ ಇರೋದಿಲ್ಲ, ಅಷ್ಟೆ.
- ಫಾತಿಮಾ : ನನ್ನ ನಾನೇ ಒಯ್ಯುಕೊಳ್ಳತೀನಿ. ಆದರೂ ನಿನ್ನ ಹೊರಗೆ ಹಾಕತೀನಿ.
- ಮರ್ಜೀನಾ : ಆಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮ ಯಜಮಾನರು ಹೊಡೀತಿದ್ದರೆ ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಕ್ಕೆ ಯಾರೂ ಇರೋದಿಲ್ಲ, ಅಷ್ಟೆ.
- ಫಾತಿಮಾ : ಹಾಳಾದವಳೇ. ಔಷಧಿ ಕುಡಿಯೋ ಹೊತ್ತಾಯ್ತು; ಈಗೇನು ಬಿಸಿ ನೀರು ಕೊಡ್ತೀಯಾ? ಇಲ್ಲಾ ನಿನ್ನನ್ನ ಒದ್ದು ಒದ್ದು....

ಮರ್ಜೀನಾ : ಅಯ್....

ಫಾತಿಮಾ : ಬಿಸಮಿಲ್ಲಾ ಮಾಡಿ....

ಮರ್ಜೀನಾ : ಹೊಯ್....

ಫಾತಿಮಾ : ಚರ್ಮಾ ಸುಲಿದು....

ಮರ್ಜೀನಾ : ಹೊಯ್-

ಫಾತಿಮಾ : ಮಸಾಲಿ ಹಾಕಿ ಪಲ್ಯಾ ಮಾಡಿ....

ಮರ್ಜೀನಾ : ಹೊಯ್ ಹೊಯ್....

ಫಾತಿಮಾ : ನಾಯಿಗಿ ಹಾಕಲೊ?

ಮರ್ಜೀನಾ : ಅಲ್ಲೇ ಬಿಸಿನೀರಿದೆ. ಮಾತ್ರ ತಗೊಳ್ಳಿ. ನಾಳೆ ಪಲ್ಯಮಾಡಿ ನಾಯಿಗೆ ಹಾಕೀರಂತೆ.

ಫಾತಿಮಾ : ಮೊದಲೇ ಯಾಕ್ಟೀಳಲಿಲ್ಲವೇ ಗಯ್ಯಾಳಿ? (ಬಾಗಿಲು ಬಡಿದ ಸದ್ದು) ಯಾರು ಬಂದರು, ನೋಡೇ.

(ಮರ್ಜೀನಾ ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆಯುವಳು. ಬೇಗಂ ಬಾಗಿಲಲ್ಲೇ ನಿಲ್ಲುವಳು.)

ಬೇಗಂ : ಫಾತಿಮಾ ಬಹೆನ್....

ಮರ್ಜೀನಾ : ಬೇರೆಯವರು ಸಂತೋಷವಾಗಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಯಜಮಾನಿಗೆ ಆಗಿ ಬರೋದಿಲ್ಲ. ದಯವಿಟ್ಟು ನಗಬೇಡಿ, ಹಾ....

ಫಾತಿಮಾ : ಏನೇ ನಿನ್ನ ತಲೆ ಹರಟೆ? ಯಾರದು?

ಮರ್ಜೀನಾ : ಬೇಗಂ ಬಹೆನ್

ಫಾತಿಮಾ : ಏನಂತೆ? ಹಿಟ್ಟು ಕಡ ಕೇಳೋದಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಬಂದಿರೋದು? ಇಲ್ಲಾ ಅಂತ ಹೇಳು.

ಬೇಗಂ : ಹಿಟ್ಟಲ್ಲ ಬಹೆನ್.

ಫಾತಿಮಾ : ಇನ್ನೇನು ಉಪ್ಪೋಬಾರಾನೋ-ಇಲ್ಲಂತ ಹೇಳು.

ಬೇಗಂ : ಪಾವು ಬೇಕಿತ್ತು.

ಫಾತಿಮಾ : ಪಾವು? ಒಳಗಡೆ ಕರೆ. (ಬೇಗಂ, ಮರ್ಜೀನಾ ಒಳಬರುವರು.) ಯಾಕಮ್ಮಾ, ಏನಳಲಿಕ್ಕೊ?

ಬೇಗಂ : ಇನ್ನೇನಿಲ್ಲ, ರಾಗಿ ಅಳಿಬೇಕಿತ್ತು.

ಫಾತಿಮಾ : ಏನು! ಅಳಿಯೋವಷ್ಟು ರಾಗಿ ಸಿಕ್ಕಿತಾ ಈ ಹೊತ್ತು? ಮಾ ಶಾ ಅಲ್ಲಾ ! ಸೌದೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ತುಟ್ಟೇ ಆಯ್ತಾ? ಆಯ್ತು, ಹೊರಗಿರು, ಕೊಡತಾಳೆ. ಏ ಮುರಗೀ ಪಾವು ತಾರೆ.

(ಬೇಗಂ ಹೊರಗೂ ಮರ್ಜೀನಾ ಪಾವು ತರಲಿಕ್ಕೆ ಒಳಗೂ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಫಾತಿಮಾ ಆಶ್ಚರ್ಯದ ಲಿ ಕೂತಿರುವಾಗ ಮರ್ಜೀನಾ ಪಾವು ತರುತ್ತಾಳೆ)

ಫಾತಿಮಾ : ಏ ಮುರಗೀ, ಅವಳ ಮುಖ ನೋಡಿದೆಯೋ?

ಮರ್ಜೀನಾ : ನೋಡಿದೆ.

ಫಾತಿಮಾ : ಒಳಗೊಳಗೇ ಪಕಪಕ ನಗತ್ತಿದ್ದಲ್ಲವಾ?

ಮರ್ಜೀನಾ : ನಗಬೇಡಿ ಅಂತ ಹೇಳಿದೆ. ಆದರೂ ನಗುತ್ತಿದ್ದರು, ನೋಡಿ.

ಫಾತಿಮಾ : ಪಾವು ತಾರೆ ಇಲ್ಲಿ. (ಕಸಿದುಕೊಂಡು ಒಳಗೋಡುವಳು, ಮರ್ಜೀನಾ ಏನೂ ತಿಳಿಯದೆ ಮತ್ತೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೊಡಗುವಳು. ಫಾತಿಮಾ ಒಳಗಿನಿಂದ ಬಂದು ಪಾವನ್ನು ಅವಳ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಹೋಗಿ ಕೊಟ್ಟುಬಾ. ಬೇಗನೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಕೊಡೋದಕ್ಕೆ ಹೇಳು.

(ಮರ್ಜೀನಾ ಹೋಗಿ ಹೊರಗೆ ನಿಂತು ಬೇಗಂನಿಗೆ ಪಾವು ಕೊಟ್ಟು ಬರುವಳು)

ಫಾತಿಮಾ : ಒಪ್ಪತ್ತು ಗಂಜಿಗೂ ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲದವರಿಗೆ ಅಳಿಯೋವಷ್ಟು ರಾಗಿ ಸಿಕ್ಕೋದುಂಟೆ? ಇದರಲ್ಲೇನೋ ಗುಟ್ಟಿದೆ ಕಣ್ಣೇ ಮುರಗೀ....(ಹೋಗಿ ಅವಳೆದುರು ನಿಂತು) ನಾ ಏನು ಮಾಡಿದೆ ಗೊತ್ತಾ?

ಮರ್ಜೀನಾ : ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

ಫಾತಿಮಾ : ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕೇಳೇ, ಏನು ಮಾಡಿದಿರಿ ಯಜಮಾನೀ? -ಅಂತ

ಮರ್ಜೀನಾ : ಏನ್ ಮಾಡಿದಿರಿ ಯಜಮಾನೀ?

ಫಾತಿಮಾ : ಪಾವಿನ ತಳಕ್ಕೆ ಮೇಣ, ಮೇಣ ಹಚ್ಚಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀನಿ! ಅದೇನು ಅಳಿತಾರೋ ಗೊತ್ತಾಗಲೀ - ಅಂತ. ಹ್ಯಾಗಿದೆ ನನ್ನ ಉಪಾಯ? ಹೆಣ್ಣೆ?

ಮರ್ಜೀನಾ : ನಿಮ್ಮ ಮುಖದ ಹಾಗೇ ಇದೆ!

ಫಾತಿಮಾ : ಧೂ ಹಾಳಾದವಳೆ, ಬಿಸಿನೀರ್ಯಾಕೆ ತರಲಿಲ್ಲವೇ? ಅಯ್ಯೋ....

(ನರಳುತ್ತಾ ಮತ್ತೆ ಮೊದಲಿನಂತೆ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗುವಳು)

* * *

ಚಿನ್ನದ ವಾಸನೆ

(ಮರ್ಜೀನಾ ರಸ್ತೆ ದಾಟುತ್ತಿರಬೇಕಾದರೆ ಸಲೀಂ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತುತ್ತಾನೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಓಡಾಡಿದ ಮೇಲೆ ತರುಬುತ್ತಾನೆ.)

ಸಲೀಂ : ಈ ದಿನ ನೀನು ಖಡಾಖಂಡಿತವಾಗಿ ನಿನ್ನ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಹೇಳಲೇಬೇಕು. ಹೇಳೋತನಕ ನಾ ಬಿಡೋದೆ ಇಲ್ಲ.

ಮರ್ಜೀನಾ : ಹೇಳಿಯಾಗಿದೆಯಲ್ಲ-ಇಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲಾ ಅಂತ.

ಸಲೀಂ : ನೀ ಹೇಳಬೇಕಾದ್ದು ಇಲ್ಲಾ ಅಂತಲ್ಲ; ಆಗಲಿ ಅಂತ.

ಮರ್ಜೀನಾ : ಅದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಸಲೀಂ : ಯಾಕಿಲ್ಲ? ಮನುಷ್ಯ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೆ ಏನೂ ಮಾಡಬಹುದು.

ಮರ್ಜೀನಾ : ನಾ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡೋದಿಲ್ಲ.

ಸಲೀಂ : ನೀ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ನಾ ನೇಣು ಹಾಕೋತೀನಿ.

ಮರ್ಜೀನಾ : ಹಾಕೋ.

ಸಲೀಂ : ವಿಷ ತಗೋತೀನಿ.

ಮರ್ಜೀನಾ : ತಗೊ.

ಸಲೀಂ : ಚೂರಿಯಿಂದ ಇರಿದುಕೊಳ್ಳತೀನಿ.

ಮರ್ಜೀನಾ : ನಿನ್ನಿಷ್ಟ.

ಸಲೀಂ : ಹಾಯಿಲ್ಲಾ! ಎಂಥಾ ಕಲ್ಲೆದೆಯವಳು ನೀನು! ತಗೋ. ತಗೋ ಈ ಚೂರಿ. ನಾ ಸಾಯ್ತಾ ಇರೋದು ನಿನ್ನಗಾಗಿ. ನೀನೇ ಕೊಲ್ಲು. (ಅವನ ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ಚೂರಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುವಳು.) ತಾಳು, ತಾಳು; ಒಂದು ಪ್ರೇಮಗೀತೆ ರಚನೆ ಮಾಡಿದೀನಿ; ಅದನ್ನ ಕೇಳಿಯಾದ ಮೇಲೆ ಕೊಲ್ಲು. (ಜೇಬಿನಿಂದ ಕಾಗದ ಹಿರಿದು ಅದರಲ್ಲಿಯ ಪದ್ಯ ಓದುವನು)

ಓ! ಪ್ಯಾರೇ ಮರ್ಜೀನಾ ಪ್ಯಾರ್ ಕರತಾ ಹೂ ಮೈ ನಿನ್ನಾ||

ಮರ್ಜೀನಾ : (ಒಳಗೊಳಗೇ ನಗುತ್ತ) ಛೇ!

ಸಲೀಂ : ಯಾಕೆ, ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲವಾ? ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಈಗ ಕೇಳು:

ಮೈ ಪ್ಯಾರೇ ಹೂ ಕರತಾ ನಿನ್ನ ಪ್ಯಾರ್ ಮರ್ಜೀನಾ ಓ ! ||

ಮರ್ಜೀನಾ : (ಮೆಚ್ಚುಗೆಯಿಂದ ಆದರೆ ಹೊರಗ ಅಸಹ್ಯಭಾವನೆ ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತ) ಛೇ ಛೇ!

ಸಲೀಂ : ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಇದನ್ನ ಕೇಳು:

ಓ! ನಿನ್ನಾ ಪ್ರಾರ್ಥೆ ಮರ್ಜೀನಾ
ಪ್ರಾರ್ಥೆ ಕರತಾ ಹೂ ಮೈ ||

(ಭಾವುಕನಾಗಿ ತನ್ನ ಕಾವ್ಯ ತಾನೇ ಮೆಚ್ಚುತ್ತ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಇದೇ ಸಂದರ್ಭವೆಂದು ಮರ್ಜೀನಾ ನಗುತ್ತಾ ಓಡುತ್ತಾಳೆ. ಕಣ್ಣೆರಡಾಗ ಮರ್ಜೀನಾ ಇಲ್ಲದ್ದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಅವನೂ ಹುಡುಕುತ್ತ ಮರೆಯಾಗುತ್ತಾನೆ. ಫಾತಿಮಾ ಪಾವು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಮೇಳದ ನಾಯಕನನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾಳೆ.)

ಫಾತಿಮಾ : ಅಯ್ಯಾ ನನ್ನ ಯಜಮಾನನನ್ನು ನೋಡಿದೀಯಾ?

ಮೇಳದ ನಾಯಕ : ಈಗಷ್ಟೇ ಇಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗೀ ಬೆನ್ನುಹತ್ತಿ ಓಡಾಡಿದ್ದ. ಅಕೋ ಅವನೇ ಇರಬಹುದಾ ನೋಡಿ!

(ಖಾಸೀಂ ಬರುವನು. ಫಾತಿಮಾ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ)

ಖಾಸೀಂ : ಅರೇ, ನೀನ್ಯಾಕಿಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೆ ಬೇಗಂ?

ಫಾತಿಮಾ : ಧೂ ಹಲ್ಲಾ!

ಖಾಸೀಂ : ಸುರುವಾಯ್ತೋ! ಲೇಲೇ ರಸ್ತೆಲಿದೇವಿ. ಇಲ್ಲೇನಾದರೂ ಬೈದರೆ ನಿನ್ನ ಮೂಳೆ ಮುರೀತೀನಿ.

ಫಾತಿಮಾ : ನನ್ನ ಮೂಳೆ ಮುರೀತಿಯೇನೂ ಭಡವಾ? ನಿನ್ನ ಚರ್ಮಾ ಸುಲೀತೀನಿ.

ಖಾಸೀಂ : ನಿನ್ನ ಸಿಗದ ಹಾಕ್ತೀನಿ.

ಫಾತಿಮಾ : ನಿನ್ನ ಮಣ್ಣೊಳಗೆ ಹುಗೀತೀನಿ.

ಖಾಸೀಂ : ಧೂ! ಗಂಡನಿಗೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ರಸ್ತೆಯೊಳಗೆ ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಬೈತಿಯೇನೇ? ಧೂ ಧೂ ನಮ್ಮ ಮದುವೆ ಮಾಡಿದ ಇಮಾಮ ಸತ್ತುಹೋಗಲಿ.

ಫಾತಿಮಾ : ನಮ್ಮ ಮದುವೆ ನೋಡಿದ ಹೀರೇರೆಲ್ಲಾ ಹಾಳಾಗಿಹೋಗಲಿ.

ಖಾಸೀಂ : ಲೇ ಲೇ ನನ್ನ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಪುಣ್ಯ ಮಾಡಿರಬೇಕು ಕಣೇ.

ಫಾತಿಮಾ : ಹೌದು ಹೌದು, ದಿನಾ ನನ್ನ ಪ್ರಾಣ ತಿಂತೀಯಲ್ಲ, ಅದಕ್ಕೆ.

ಖಾಸೀಂ : ತಿಂತೀನಿ, ಕುಡೀತೀನಿ.

ಫಾತಿಮಾ : ಅಯೋಗ್ಯ. ಸಾಲದಕ್ಕೆ ಯಾರೋ ಹುಡುಗೀ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿದ್ದೆಯಂತೆ!

ಖಾಸೀಂ : ಈ ಸುಳ್ಳಿಗೆ ನೀನು ಹತ್ತೇಟು ತಿನ್ನಬೇಕಾಯ್ತು.

ಫಾತಿಮಾ : ಹೆದರ್ರೀನಂದುಕೊಂಡ್ಯೇನೊ ಬೇಕೂಫಾ? ಹೊಡೆಯೋ ಧೈರ್ಯ ಇದ್ದರೆ ಹೊಡಿ, ನೋಡ್ತೀನಿ.

ಖಾಸಿಂ : ಈ ಮಾತಿಗೆ ಐದು. ಒಟ್ಟು ಹದಿನೈದಾಯ್ತು. ನಿನಗೆ ಶಕ್ತಿ ಇರೋದು ಹದಿನೈದೇಟು ಸಹಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಇವತ್ತಿನ ಖೋಟಾ ಇಷ್ಟ ತಯಾರಾಗು. (ಗುರಿ ಓಡಿದು ಅವಳ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಎಣಿಸುತ್ತ ಹೊಡೆಯತೊಡಗುವನು) ಕೆಟ್ಟ ಹೆಂಗಸೆ, ಇಷ್ಟು ಆಸ್ತಿ ಕೊಟ್ಟೆ ಒಂದು, ಚಿನ್ನ ಕೊಟ್ಟೆ ಎರಡು, ಬೆಳ್ಳಿ ಕೊಟ್ಟೆ ಮೂರೂ, ಮತ್ತೆ ಒದರಾಡ್ತೀಯೇನೆ? ಆರು ಅಯೋಗ್ಯಳೇ ಏಳು.....

(ಮೇಳದ ನಾಯಕ ನಡುವೆ ಬಂದು ತಡೆಯುವನು)

ಮೇ. ನಾಯಕ : ಏ ಏ, ದನ ಬಡಿದ ಹಾಗೆ ಹೆಂಡ್ತೀನ್ನು ಬಡೀತೀಯಾ, ಅಯೋಗ್ಯ. ನಿನಗೆ ನಾಚ್ಚಿ ಆಗೋದಿಲ್ಲವೇನೊ?

ಫಾತಿಮಾ : ಅವ ಗಂಡ, ನಾ ಹೆಂಡತಿ. ಅವ ಬಡೀತಾನೆ, ನಾ ಬಡಿಸ್ತೋತೀನಿ. ಮಧ್ಯ ನೀ ಯಾರೋ ಕೇಳೋದಕ್ಕೆ?

ಖಾಸಿಂ : ಅವಳಣ್ಣನಾ? ತಮ್ಮನಾ?

ಮೇ. ನಾಯಕ : ಯಾರೂ ಅಲ್ಲ.

ಫಾತಿಮಾ : ನಾವು ಗಂಡ ಹೆಂಡತಿ ಜಗಳಾಡಿದರೆ ನಿಮ್ಮ ಅಪ್ಪಂದೇನು ಗಂಟು ಹೋಯ್ತು?

ಮೇ. ನಾಯಕ : ಏನಿಲ್ಲ.

ಫಾತಿಮಾ : ಅವ ನನಗೆ ಏಟು ಹಾಕಿದರೆ ನಿನ್ನ ಮೈ ನೋಯುತ್ತಾ?

ಮೇ. ನಾಯಕ : ಇಲ್ಲ.

ಫಾತಿಮಾ : ಮುತ್ತಾಕೆ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಮಧ್ಯೆ ನಿನ್ನ ಹೊಲನು ಮೂಗು ತೂರಿಸಿದೆ?

ಖಾಸಿಂ : ದಂಪತಿಗಳ ಸುಂದರವಾದ ಜಗಳಕ್ಕೆ ಯಾಕೆ ಭಂಗ ತಂದೆ?

ಫಾತಿಮಾ : (ಹೊಡೆಯುತ್ತ) ದಡ್ಡನ್ನ ತಂದು

ಖಾಸಿಂ : (ಹೊಡೆಯುತ್ತ) ಮೂರ್ಖನನ್ನ ತಂದು.

ಫಾತಿಮಾ : (ಹೊಡೆಯುತ್ತ) ದರಿವನ್ನ ತಂದು.

ಖಾಸಿಂ : (ಹೊಡೆಯುತ್ತ) ಅಯೋಗ್ಯನನ್ನ ತಂದು.

ಮೇ. ನಾಯಕ : (ಹೊಡೆತ ತಾಳದೆ) ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ ತಪ್ಪಾಯ್ತು. ತಪ್ಪಾಯ್ತು. ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು. ದಯಮಾಡಿ ನನ್ನ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿ. ಅಯ್ಯಾ ಸ್ವಾಮೀ ನಿನ್ನ ಹೆಂಡ್ತೀನ್ನು ಮನಸ್ಸು

ತೃಪ್ತಿ ಆಗೋತನಕ ಹೊಡೆದು, ಚರ್ಮ ಸುಲಿದು, ಸಾಯಿಸು. ನಾ ಕೇಳೋದಿಲ್ಲ. ಯಾರಾದರೂ ಜಗಳ ಬಡಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ, ಅವರನ್ನೂ ದೂರದಲ್ಲೇ ತಡೆ ಹಿಡೀತೀನಿ. ಸುರುಮಾಡಿ. (ಹೊರಡುವನು)

ಖಾಸಿಂ : ಏ ಬಾರೋ ಇಲ್ಲಿ.

(ಮೇಳದ ನಾಯಕ ಬರುವನು)

ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನಾವು ಜಗಳಾಡಿದರೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಇರ್ತೀಯಾ?

ಮೇ. ನಾಯಕ: ಹೌದು, ದೇವರಾಣೆ.

ಖಾಸಿಂ : ಗಂಡ ಹೆಂಡತಿ ಜಗಳಾಡಿದರೆ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತುಕೊಂಡು ನೋಡೋನು ನೀನೊಬ್ಬ ನಾಗರಿಕನೇನೋ?

ಫಾತಿಮಾ : ಹೊಡೆದಾಡ್ತೀ ಅಂತೀಯಲ್ಲಾ, ನೀನೊಬ್ಬ ಸಭ್ಯನೇನೋ?

ಖಾಸಿಂ : ಅಯ್ಯೋಗ್ಯ (ಹೊಡೆಯುವನು)

ಫಾತಿಮಾ : ಅಸಭ್ಯ (ಹೊಡೆಯುವಳು)

ಖಾಸಿಂ : ದಡ್ಡ (ಹೊಡೆಯುವನು)

ಫಾತಿಮಾ : ದಬ್ಬೆ (ಹೊಡೆಯುವಳು)

(ಹೊಡೆತ ತಾಳದ ಮೇಳದ ನಾಯಕ ಓಡಿಹೋಗುವನು)

ಖಾಸಿಂ : ಆಯ್ತುಲ್ಲ ಬೇಗಂ. ಇನ್ನು ಒಪ್ಪಂದ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳೋಣ....?

ಫಾತಿಮಾ : ಹೂ ಇಷ್ಟಲ್ಲಾ ಏಟು ತಿಂದ ಮೇಲೆ.....

ಖಾಸಿಂ : ಛೇ ಛೇ ದಿನಕ್ಕೆ ಹದಿನೈದೇಟು ಹೆಚ್ಚಲ್ಲ. ಗಂಡ ಹೆಂಡತಿ ಮಧ್ಯೆ ಏಟಿನ ವ್ಯವಹಾರ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಪ್ರೀತಿ ಸೊರಗಿಹೋಗುತ್ತಲ್ಲವಾ? ಹೇಳು, ಹಾಸಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಯಾಕೆ ಬಂದೆ? ನಾನೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಹೊಡೀತಿರಲಿಲ್ಲವಾ?

ಫಾತಿಮಾ : ಯಾವೋ ಹುಡುಗೀ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿದ್ದೆಯಂತೆ....

ಖಾಸಿಂ : ಛೇ ಛೇ. ಮರ್ಜಿನಾಳನ್ನ ನಮ್ಮ ಸಲೀಂ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿದ್ದೆ. ಅವನ್ನೋಡಿ ನಾನೇ ಅಂತ ನಿನ್ನನ್ನಿಸಿದೆ.

ಫಾತಿಮಾ : ನಿನ್ನನ್ನ ಕರಕೊಂಡು ಬರೋದಕ್ಕೆ ಮುರ್ಗೀನ್ನ ಕಳಿಸಿದ್ದೆ. ತಡ ಆಯ್ತು ಅಂತ ನಾನೇ ಬಂದೆ. ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲೇನಿದೆ ನೋಡು.

ಖಾಸಿಂ : ಪಾವು.

ಫಾತಿಮಾ : ವಾಸನೆ ಬಂತಾ?

ಖಾಸಿಂ : ಇಲ್ಲವಲ್ಲ.

ಫಾತಿಮಾ : ಮತ್ತೆ ಯಾಕೆ ಜಂಬ ಕೊಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಿ? - ಚಿನ್ನ ಎಲ್ಲಿದ್ದರೂ ನನಗೆ ವಾಸನೆ ಬರೆದೆ
- ಅಂತ, ಕಾ, ನೋಡು:

(ಪಾವಿನ ಬುಡ ತೋರಿಸುವಳು. ಅಲ್ಲಿ ಬಂಗಾರದ ನಾಣ್ಯಗಳು ಅಂಟಿಕೊಂಡಿವೆ.)

ಖಾಸಿಂ : ಮಾ ಶಾ ಅಲ್ಲಾ!

(ಲಬಕ್ಕನೆ ಕಸಿಯುವನು.) ಅಸಲಿ, ಅಸಲಿ ಚಿನ್ನ! ಎಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿತು? ಹ್ಯಾಗೆ ಸಿಕ್ಕಿತು?
ಬೇಗ್ಗೆಳು ಬೇಗಂ....

ಫಾತಿಮಾ : ನಿನ್ನ ತಮ್ಮ ಅಲೀಬಾಬ ತಂದಿದಾನೆ!

ಖಾಸಿಂ : ಅಲೀಬಾಬಾ! ಭೇ, ಬಡವ. ಹೊತ್ತು ಹೊತ್ತಿಗೆ ರಾಗೀ ಹಿಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಇದು ಚಿನ್ನದ
ನಾಣ್ಯಗಳು!.....

ಫಾತಿಮಾ : ಹುಚ್ಚುಚ್ಚಾರ ಆಡಬೇಡ. ಅವನೇ ತಂದದ್ದು. ಎಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದೆಯೋ! ಅದೂ
ಮೂಟೆಗೆಟ್ಟಲೆ! ಎಣಿಸಲಾರದೆ ಪಾವಿನಿಂದ ಅಳೇತಾರಂದರೆ ಮಾ ಶಾ ಅಲ್ಲಾ!
ಹೋಗಿ ವಿಷಯ ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಹೇಳಿದರೆ ಸೈ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ರಾಜರಿಗೆ ಹೇಳ್ತಾನೆ
ಅಂತ ಹೆದರಿಕೆ ಹಾಕು.

ಖಾಸಿಂ : ಹೊರಟೆ, ಹೊರಟೆ ಇಕೋ ಹೊರಟೆ.

(ಹೊರಡುವನು)

* * *

ಮಿಲ್ ಜಾ ಸೇಸೆಮಿ

(ಅಲೀಬಾಬಾ ಶೀವಿಯಿಂದ ಕೂತು ಕತ್ತೆಗಳ ಸಂಗೀತ ಕೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ನಿರತನಾಗಿದ್ದಾನೆ.
ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಅವನ ಬೇಗಂ ಕೂತಿದ್ದಾಳೆ. ದೂರದಲ್ಲಿ ಎರಡೂ ಕತ್ತೆಗಳು ಸಂಗೀತಗಾರರಂತೆ
ಶಾಲು ಹೊದ್ದುಕೊಂಡು ಸನ್ಮಾನಿತರಾಗಿ ನಿಂತಿವೆ. ಮರಿಕತ್ತೆ ಭಾರೀ ವಿದ್ಯಾಂಸರಂತೆ
ಹಾಡತೊಡಗಿದೆ. ಮಧ್ಯ ಮಧ್ಯ ಅಲೀಬಾಬಾ ಭೇಶ್ ಭೇಶ್ ಎಂದು ತನ್ನ ಮೆಚ್ಚುಗೆ
ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅದರ ಹಾಡು ಮುಗಿಯುತ್ತಲೂ ಅಲೀಬಾಬಾ ಅದಕ್ಕೂ ಶಾಲು ಹೊದಿಸಿ
ಸನ್ಮಾನ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ.)

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಭೇಶ್ ಭೇಶ್! ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಲಿ ಮರಿ, ನಿನ್ನ ತಂದೆ ಇದಾನಲ್ಲ, ಅವನ ಅನುಕರಣೆ
ಮಾಡಬೇಡ, ಒಳ್ಳೆ ಪ್ರತಿಭೆಯನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡಿಕೊಂಡ. ನೋಡಿದಾಗಲೂ
ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಹೆಣ್ಣು ಕತ್ತೇ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿದರೆ ಏನಾಗಬೇಡ? ಸಂಗೀತ

ಅಂದರೆ ಒಂದು ತಪಸ್ಸು, ಮನಸ್ಸನ್ನು ಏಕಾಗ್ರಗೊಳಿಸಿ ಸಂಗೀತದ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಬೇಕು. ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ಹೇಣ್ಣುಕತ್ತೆ ಕುಣಿದರೂ ಆ ಕಡೆ ನೋಡಬಾರದು. ತಪಸ್ಸೆಂದರೆ ಅದು. ನೀನೂ ಆ ಥರ ಮಾಡಿ ಈ ನಾಡಿನ ದೊಡ್ಡ ಸಂಗೀತಗಾರನಾಗಬೇಕು - ತಿಳೀತಾ?

(ಮರಿಕತ್ತೆ ಕತ್ತು ಹಾಕುತ್ತಿದೆ, ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಖಾಸಿಂ ಬರುತ್ತಾನೆ.)

ಖಾಸಿಂ : ಆದಾವಂದ್ ಅಲೀಬಾಬಾ

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಅರೆ! ಭಾಯೀ ಸಾಹೇಬ್! ಆದಾವಂದ್, ಬಾ ಬಾ.

(ಬೇಗಂ ಒಳಗೆ ಹೋಗುವಳು. ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿದ್ದ ಬಡ ಮನೆಯ ಆಕಾರ ಬದಲಾಗಿದೆ. ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ ಒಡೆದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಖಾಸಿಂ ನೋಡಿ ಅವಾಳಾಗುತ್ತಾನೆ.)

ಖಾಸಿಂ : ಏನು, ಸೌದೆ ತರಲಿಕ್ಕೆ ಹೋಗಿಲ್ಲವೋ?

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಈ ದಿನ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ.

ಖಾಸಿಂ : ದರ್ಬಾರ್ ಕೂಡಿರೋ ಹಾಗಿದೆ!

ಅಲೀಬಾಬಾ : ನಿನ್ನ ದರ್ಬಾರಿನ ಮುಂದೆ ನಂದೇನಪ್ಪಾ?

ಖಾಸಿಂ : ಓಹೋ! ಈ ಆಸನಗಳು! ಈ ಅಲಂಕಾರಗಳು! ಸೌದೆ ಮಾರೋನ ಸೌಭಾಗ್ಯವೇ! ಈಗ ಒಂದು ಹೊರೆ ಸೌದೆ ಬೆಲೆ ಒಂದು ಸಾವಿರ ಹೊನ್ನಾಗಿದೆಯಂತೆ ಹೌದಾ ಅಲೀಬಾಬಾ?

ಅಲೀಬಾಬಾ : ನಿನ್ನ ವ್ಯಂಗ್ಯ ನನಗೂ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಪ್ಪ. ಏನೀಗ? ಸೌದೆ ಮಾರುವವರು ಶ್ರೀಮಂತರಾಗಬಾರದೋ?

ಖಾಸಿಂ : ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡೆಯಲ್ಲ, ನೀನೂ ಶ್ರೀಮಂತ ಅಂತ. ಈಗ್ಗೆಳು : ಒಂದೇ ದಿನದಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಈ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ ಹ್ಯಾಗೆ ಬಂತು?

ಅಲೀಬಾಬಾ : ದುಡಿದೆ, ಬಂತು.

ಖಾಸಿಂ : ಒಪ್ಪುತ್ತಿದ್ದೆ - ನೀ ಕತೆ ಹೇಳಿದ್ದರೆ, ಹೂ ಅನ್ನೋದಕ್ಕೆ ನಾನು ಮಗು ಆಗಿದ್ದರೆ. ಎರಡೂ ಅಲ್ಲವಲ್ಲ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಎಂಟೋ ಹತ್ತೊ ನಾಣ್ಯ ಗಳಿಸಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನೂ ಒಪ್ಪೋತ್ತಿದ್ದೆ. ಹಾಗೂ ಅಲ್ಲ. ನಿನಗೊತ್ತಿದೆ: ಒಂದು ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಚಿನ್ನ ಇದೆ ಅನ್ನೋದನ್ನ ನಾನು ವಾಸನೆಯಿಂದಲೇ ಕಂಡು ಹಿಡಿಯಬಲ್ಲೆ. ಈಗ ನನ್ನ ಮೂಗು ಏನೇನೋ ಇದೆ ಗೊತ್ತೋ? ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಖಂಡಿತ ಮೂಟೆಗಟ್ಟಲೆ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳಿವೆ ಅಂತ. ಏನಂತಿ?

ಅಲೀಬಾಬಾ : ನಿನಗೆ ನೆಗಡಿ ಆಗಿಲ್ಲ ತಾನೆ?

ಖಾಸಿಂ : ಇಲ್ಲ.

ಅಲೀಬಾಬಾ : ನಿನ್ನ ಮೂಗು ಮುಖದಲ್ಲೇ ಇದೆ ತಾನೆ?

ಖಾಸಿಂ : ಹೌದು, ನೋಡಿಕೊ.

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ಮೂಗು ಸರಿಯಾಗೇ ಹೇಳಿದೆ.

ಖಾಸಿಂ : ಅದು, ಅದು, ಈಗ್ಗೆಳು : ಹ್ಯಾಗ್ಗಂತು ಮೂಟೆಗಟ್ಟಲೆ ಚಿನ್ನ? ಯಾರು ಕೊಟ್ಟರು?

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಅಲ್ಲಾ ಕೊಟ್ಟ.

ಖಾಸಿಂ : (ಗಹಗಹಿಸಿ ನಗುವನು) ಅಲ್ಲಾ ಕೊಡೋ ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಮುಂಚೆ ನನಗೇ ಕೊಡತ್ತಿದ್ದೆ. ಇದ್ಯಾರೋ ಮನುಷ್ಯರು ಕೊಟ್ಟದ್ದು; ಇಲ್ಲಾ ನೀ ಕದ್ದುಕೊಂಡು ಬಂದದ್ದು. ನಿಜ ಹೇಳು.

ಅಲೀಬಾಬಾ : ನಿನಗೊತ್ತು, ನಾ ಕಳ್ಳ ಅಲ್ಲ.

ಖಾಸಿಂ : ಬಡವ ಹೌದೋ? ಬಡತನ ಏನೇನೋ ಕಲಿಸ್ತದೆ, ಕಳ್ಳತನ ಕಲಿಸೋದಿಲ್ಲವೋ? ನಿಜ ಹೇಳು, ಹ್ಯಾಗ್ಗಂತು? ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂತು! ಹೇಳದಿದ್ದರೆ ಇಕಾ ನಾ ಹೊರಟೆ.

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಎಲ್ಲಿಗೆ?

ಖಾಸಿಂ : ರಾಜನ ಹತ್ತಿರ!

ಅಲೀಬಾಬಾ : ರಾಜನ ಹತ್ತಿರ?

ಖಾಸಿಂ : ಹೂ! ನಿನ್ನ ಅಲ್ಲಾನ ಭಕ್ತ; ಅಲ್ಲಾನ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ನಾನು ಪಾಪಿ. ಅಲ್ಲಾನ ಪ್ರತಿನಿಧಿ ರಾಜನ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಕೇಳ್ತೇನಿ; ಬಡ ಅಲೀಬಾಬಾನ ಅಲ್ಲಾ ಹ್ಯಾಗೆ ಶ್ರೀಮಂತ ಮಾಡಿದ? ಅದೂ ನನ್ನ ಬಿಟ್ಟು?

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಭಾಯೀ ಸಾಹೇಬ, ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿದರೆ ಹೇಗೆ? ಬಾಬಾ ಕೂತುಕೋ ಬಾ.

ಖಾಸಿಂ : ಕೂತುಕೊಳ್ಳೋದು ಇಲ್ಲ, ನಿಂತುಕೊಳ್ಳೋದು ಇಲ್ಲ. ಹೇಳಿದರೆ ಸರಿ; ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ರಾಜನ ಹತ್ತಿರ ದೂರು ಒಯ್ಯೇನಿ.

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಹೇಳ್ತೇನಿ ಬಾ.

ಖಾಸಿಂ : ಹೇಳು, ಹಾಗಾದರೆ.

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಹೇಳತೇನಿ, ನೀ ಯಾರ ಮುಂದೂ ಹೇಳೋದಿಲ್ಲಾಂತ ಅಲ್ಲಾನ ಆಣೆ ಮಾಡಿದರೆ.

ಖಾಸಿಂ : ಅಲ್ಲಾನಾಣೆ.

ಅಲೀಬಾಬಾ : ನೋಡು, ಊರ ಹೊರಗೆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ, ನದೀ ಹತ್ತಿರ ದೊಡ್ಡ ಬಂಡೆ ಇದೆ;
ಗೊತ್ತಲ್ಲ?

ಖಾಸಿಂ : ಗೊತ್ತು.

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಆ ಬಂಡೇ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗು. ಆಸು ಪಾಸು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲಾಂತ ಖಾತ್ರಿ
ಮಾಡಿಕೊ. ಬಂಡೇ ಮುಂದೆ ನಿಂತು,

ಖುದಾ ಖಾ ಕಸಂ ಹಸನ್ ಕಾ ಹುಕುಂ ಖುಲ್ ಜಾ ಸೇಸೆಮಿ - ಅಂತ ಒದರ
ಹೇಳು. ಬಂಡೆ ಬಾಗಿಲ ಧರ ತೆರೀತದೆ. ಒಳಗಡೆ ಹೋದರೆ ಚಿನ್ನ ಬೆಳ್ಳಿ ಇದೆ.
ಲಾಶಿಗಟ್ಟಳೆ, ತಗೊಂಬಾ.

ಖಾಸಿಂ : ನೀ ಹೇಳಿದ್ದು ಅಲ್ಲಾನ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ನಿಜ ತಾನೆ?

ಅಲೀಬಾಬಾ : ನಿಜ.

ಖಾಸಿಂ : ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದರೆ, ಗೊತ್ತಲ್ಲ?... ಜೇಲಿಗೆ!

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಆ ಯೋಚನೆಯಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ದಯಮಾಡಿ ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊ: ಒಳಗಡೆ ಹೋದ
ತಕ್ಷಣ ಬಂಡೇ ಬಾಗಿಲಾ ಮುಚ್ಚು. ಮುಚ್ಚಬೇಕಾದರೆ, - "ಬಂದ್ ಹೋ ಜಾ
ಸೇಸೆಮಿ" - ಅಂತ ಹೇಳಬೇಕು. ಮತ್ತೆ ಹೊರಗಡೆ ಬರಬೇಕಾದರೆ -

ಖಾಸಿಂ : ಗೊತ್ತಾಯ್ತು. ಬಂಡೇ ಬಾಗಿಲಾ ತೆರೀಬೇಕಾದರೆ.....

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಖುದಾಕಾ ಕಸಂ

ಹಸನ್ ಕಾ ಹುಕುಂ

ಖುಲ್ ಜಾ ಸೇಸೆಮಿ

ಖಾಸಿಂ : ಮುಚ್ಚಬೇಕಾದರೆ....

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಬಂದ್ ಹೋ ಜಾ ಸೇಸೆಮಿ.

ಖಾಸಿಂ : ಖುದಕಾ ಕಸಂ, ಹಸನ್ ಕಾ ಹುಕುಂ, ಖುಲ್ ಜಾ ಸೇಸೆಮಿ, ಬಂದ್ ಹೋ
ಜಾ ಸೇಸೆಮಿ.... ಅಂದ ಹಾಗೆ ನೀನಷ್ಟು ಕತ್ತೆ ಒಯ್ದಿದ್ದೆ?

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಮೂರು.

ಖಾಸಿಂ : ನೀ ಮೂರು ಕತ್ತೆ ಒಯ್ದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಎಂಟು ಕುದುರೆ ಒಯ್ದೇನಿ. ಒಂದೇ
ದಿನದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ನಾಲ್ಕು ಪಟ್ಟು ಶ್ರೀಮಂತನಾಗ್ತೀನಿ?

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಉತ್ತಾಹದಲ್ಲಿ ಮೈಮರೀಬೇಡಣ್ಣಾ. ಅದು ಅಪಾಯದ ಜಾಗ. ಕಳ್ಳರು ಕೂಡಿಟ್ಟ ಐಶ್ವರ್ಯ ಅದು! ನೋಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗು. ಅತಿಯಾಸೆ ಗತಿಗೇಡು ಅಂತಾರ. ಏನಂತೆ, ಒಂದು ಸಲ ನೋಡಿ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ ಮತ್ತೆ ತರಬಹುದು. ಹುಷಾರಾಗಿ ಬಾ. ಅಲ್ಲಾ ನಿನ್ನ ಕಾಪಾಡಲಿ.

ಖಾಸಿಂ : ಖುದಾ ಕಾ ಕಸಂ, ಹಸನ್ ಕಾ ಹುಕುಂ, ಖುಲ್ ಜಾ ಸೇಸೆಮಿ....

(ಎನ್ನುತ್ತಾ ಹೋಗುವನು.)

* * *

ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಹೆಂಗಾರೆ ಸಾಗಿಸಲಣ್ಣ

(ಕಾಡು, ಖಾಸಿಂ ಕುದುರೇ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ಹಾಡುತ್ತ ಬರುತ್ತಾನೆ.)

ಖಾಸಿಂ : ಈ ನಾಡಲ್ಲೇ ನನ್ನದುರಲ್ಲೇ ನಿಲ್ಲುವರನ್ನಾರೋ ||
ಮೂರೂ ಕತ್ತೆ ಒಯ್ದು ತಂದ ಬೆಳ್ಳಿ ಬಂಗಾರ
ಬಾರಾ ಕುದುರೆ ಒಯ್ದು ತರುವೆ ನಾನೇ ಸಾವ್ವಾರ ||
ಸರಿಕರ ಹೊಟ್ಟಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚಿನ ರಾಶಿ ಸುರಿಯುವನೋ
ನೋಡಿ ಬಡವರ ನಗಲು ಚಿನ್ನದ ಹಲ್ಲು ಮಾಡಿಸುವನೋ
ಹೇಂತೀ ಹೊಡೆಯೋ ಕೋಲಿಗೆ ಚಿನ್ನದ ಅಣಸ ಹಾಕುವನೋ
ಮತ್ತೂ ಒಬ್ಬಳು ಹಡೆಯೋ ಹುಡುಗಿಯ ಮದುವೆ ಆಗುವನೋ||
ಈ ನಾಡಲ್ಲೇ ನನ್ನದುರಲ್ಲೇ ನಿಲ್ಲುವರನ್ನಾರೋ||
ತಿರುಕರು ಕಳ್ಳನೋಡಿಸಲಿಕ್ಕೆ ನಾಯೀ ಸಾಕುವನೋ||

(ಹಾಡು ಮುಗಿದಾಗ ಅವನ ಮೂಗು ಅರಳದೆ. ಮೂಸುತ್ತ ಹೊರಡುತ್ತಾನೆ.)

ಖಾಸಿಂ : ವಾಸನೆ ಬರ್ರಾ ಇದೆ!

(ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹುಡುಕುತ್ತ ಆ ಬಂಡೆಯ ಬಳಿಯೇ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಶೀವಿಯಿಂದ ನಿಂತು ಒಮ್ಮೆ ಕುದುರೆಗಳ ಕಡೆಗೆ ಸಡಗರದಿಂದ ನೋಡಿ)

ಖುದಾ ಕಾ ಕಸಂ

ಹಸನ್ ಕಾ ಹುಕುಂ

ಖುಲ್ ಜಾ ಸೇಸೆಮಿ

(ಬಾಗಿಲು ಧಯಂಕರ ಸಪ್ಪಳದೊಂದಿಗೆ ತೆರೆಯುತ್ತದೆ. ಹೆದರಿ ಹಿಂದೆ ಸರಿದು ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ಸಾವರಿಸಿಕೊಂಡು ಒಳನುಗ್ಗಿ "ಬಂದ ಹೋ ಜಾ ಸೇಸೆಮಿ" ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಈಗ ದೃಶ್ಯ ಬದಲಾಗುತ್ತದೆ. ಗವಿಯ ಒಳಭಾಗದಲ್ಲಿ ಹೇರಳ ಚಿನ್ನ ಅಭರಣಗಳ ರಾಶಿ ಬಿದ್ದಿದೆ. ಸಂತೋಷಾತಿಶಯದಲ್ಲಿ ಮೈಮರೆತು ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಚಿನ್ನದ ಮೂಟೆಗಳನ್ನು ತಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ.)

ಖಾಸಿಂ : ಹಾಯ್ ಹಾಯರೆ ಚಿನ್ನ ಬೇಖಿಬರದನೊ ನೋಡಿ ಇದನ್ನ!
ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಹೆಂಗಾರೆ ಸಾಗಿಸಲಣ್ಣ
ಸಾಲವು ಈ ಕುದುರೆ ಸತ್ತೇನೊ ನಾನಾ||

ಮೇಳ : ಚಿನ್ನ! ಚಿನ್ನ! ಹಾಯ್ ಹಾಯರೆ ಚಿನ್ನ!
ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಹೆಂಗಾರೆ ಸಾಗಿಸಲಣ್ಣ

ಖಾಸಿಂ : ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಬರುವೆನು ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ನಾನಾ
ತರುವೆನು ನೂರಾರು ಕುದುರೆಗಳನ್ನು

ಮೇಳ : ಚಿನ್ನ! ಚಿನ್ನ ಹಾಯ್ ಹಾಯರೆ ಚಿನ್ನ!
ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಹೆಂಗಾರೆ ಸಾಗಿಸಲಣ್ಣ

(ಆವಸರದಿಂದ "ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಹೆಂಗಾರೆ ಸಾಗಿಸಲಣ್ಣ" ಎನ್ನುತ್ತ ಮೂಟೆಗಳನ್ನು ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಹೇರುತ್ತಾನೆ. ಮೇಳದವರು ಅಗಾಗ ತಮ್ಮ ಹಾಡನ್ನು ರಿಪೀಟ್ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಹೊರಡಬೇಕೆಂದು ಬರುತ್ತಾನೆ. ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಇನ್ನೇನೋ ತಗೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ಸಲ ಮಾಡಿ, ಇನ್ನೂ ತಗೊಳ್ಳುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದಾದ ಮೇಲೆ ಒಲ್ಲದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಬಂಡೆಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು.)

ಹಸನ್ ಕಾ ಹುಕುಂ
ಖುದಾ ಕಾ ಹುಕುಂ
ಹಾ! ಖುಲ್ ಜಾ ಮೋಸಮಿ"

(ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಮೇಳ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಯೆಂಬಂತೆ ಮೋಸಮಿ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ರಿಪೀಟ್ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಬಂಡೆ ತೆರೆಯುವುದಿಲ್ಲ.)

ಖಾಸಿಂ : ಛೇ ಛೇ ಮರವಾಯ್ತುಲ್ಲವಾ ಅದು. ಹಾ!
ಹಸನ್ ಕಾ ಕಸಂ
ಖುದಾ ಕಾ ಹುಕುಂ
ಖುಲ್ ಜಾ ಚಿನ್ನೆಮಿ

ಮೇಳ : ಚಿನ್ನೆಮಿ ಚಿನ್ನೆಮೀ ಚಿನ್ನೆಮೀ ಚಿನ್ನೆಮೀ....

ಖಾಸಿಂ : ಖುಲ್ ಜಾ ಬಂಡೆಮೀ....

ಮೇಳ : ಬಂಡೆಮೀ ಬಂಡೆಮೀ ಬಂಡೆಮೀ....

(ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷರ ಹೀಗೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಹೆದರುತ್ತಾನೆ. ನಿರಾಸೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ, ಅಲ್ಲಾ ಎಂದು ಅಳುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತೆ ನೆನಪಾದಂತಾಗಿ ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಖುಲ್ ಜಾ ಮಮ್ನೀ ಎಂದು ಬೊಗಳುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನೆಲ್ಲ ಮೇಳ ರಿಪೀಟ್ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಧ್ವನಿಯ ಭಯಂಕರತೆಯಿಂದ ಇನ್ನಷ್ಟು ಅಧೀರನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಗೋಳಾಡುತ್ತಾನೆ.)

ಖಾಸಿ : ಯಾಕಾದರೂ ಮರೆತೆನೋ, ಅಲ್ಲಾ! ಇದ್ದುದರಲ್ಲೇ ಸಮಾಧಾನದಿಂದ ಇರಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅತಿಯಾಸೆ ಗತಿಗೆಡಿಸ್ತಲ್ಲೋ ದೇವರೇ....

(ಎಂದು ಅಳುತ್ತಾನೆ. ಮಧ್ಯೆ ನೆನಪಾಗಿ. ಮತ್ತೆ ಬಂಡೆಯ ಬಳಿ ಓಡಿ ಹೋಗಿ "ಮಿಲ್ ಜಾ ಮೂಟಮ್ಮ" ಎಂದು ಏನೇನೋ ಹೇಳಿ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಕೊನೆಗೆ "ಅಲ್ಲಾ, ನನ್ನ ಪಾರು ಮಾಡಿದರೆ ಇದರಲ್ಲಿಯೆ ಐದು ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನೆ ನಿನ್ನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಬಡವರಿಗೆ ದಾನ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ ಬಂದು ಬಾಯಿ ತೆರೆಯಬೇಕೆನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹೊರಗಡೆಯಿಂದ.)

ಮಿಡು ಕಾ ಕಸಂ ಹಸನ್ ಕಾ ಹುಕುಂ ಮಿಲ್ ಜಾ ಸೇಸೆಮಿ

(ಎಂದು ಕೇಳಿಸಿ ಮಿಡಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಬಂಡೆ ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಲಗುಬಗಿಯಿಂದ ಹೊರಡು ವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಚೋರೋಂಕಾ ರಾಜಾ ಹಸನ್ ನಿಂತಿದ್ದಾನೆ)

ಖಾಸಿ : ಅರೆ! ಯಾರಪ್ಪಾ ನೀವು? ನೀವೂ ನನ್ನ ಹಾಗೆ ತಗೊಂಡು ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದಿರಿ ತಾನೆ? ಹುಷಾರಪ್ಪಾ, ಆ ಬಂಡೆ ಮಾತ್ರ ಮರೆಯಬೇಡಿ....

(ಹಸನ್ ತನ್ನ ಜೊತೆಗಾರ ಕಳ್ಳರಿಗೆ ಸನ್ನೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಕಳ್ಳರು ಅವನನ್ನು ಮುತ್ತುತ್ತಾರೆ)

* * *

ಘಾತವಾಯಿತು ಪತಿಯ ಜೀವಕ್ಕೆ

(ಖಾಸೀಮನ ಮನೆ. ಚಿಂತೆ ಮಾಡುತ್ತ ಘಾತಿಮಾ ಕೂತಿದ್ದಾಳೆ. ಮರ್ಜೀನಾ ಅವಳನ್ನು ಸಂತೈಸುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಹಾಡಿನ ಅರ್ಥದಂತೆ ಮುಂದಿನ ಅಭಿನಯವಿರಬೇಕು.)

ಮೇಳ : ಕತ್ತಲಾದರು ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ ಮನೆಗೆ ಖಾಸೀಮ

ಅತ್ತು ಕರೆಯುತ್ತ ಚಿಂತೆ - ಮಾಡಿದಳವನ ಬೇಗಮ್ಮ||

ಹೆಚ್ಚಿನಾಸೆಗೆ ಹುಚ್ಚಳಾದನು ದಾರಿ ಸಿಗದಲ್ಲಾ|

ಹೋದವ ತಿರುಗಿ ಬರನಲ್ಲಾ|

ನಮ್ಮ ಭಾಗಕೆ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದನಲ್ಲ ಹಾಯಲ್ಲಾ|

ಅವನೆದೆ ಒಣಗಿ ಹೋಯ್ತಲ್ಲಾ||

(ಅಲೀಬಾಬಾನ ಮನೆಗೆ ಹೊರಡುವಳು. ದೃಶ್ಯ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಅಗತ್ಯವಿದ್ದಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಮೇಳ ಆಯಾ ಸಾಲುಗಳನ್ನು ರಿಪೀಟ್ ಮಾಡುತ್ತದೆ)

ಬಾಗಿ ನಡೆಯುವ ಹೊತ್ತು ಬಂದವು ಬಾರೆ ಮರ್ಜೀನಾ

ಪತಿಯ ತಮ್ಮನ ಮತವ ಕೇಳೋಣೂ ಹಿಡಿದು ಕಾಲನ್ನ||

(ಅಲೀಬಾಬಾನ ಮನೆ. ಅಲೀಬಾಬ, ಸಲೀಂ ಕೂತಿದ್ದಾರೆ. ಘಾತಿಮಾ, ಮರ್ಜೀನಾಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ಬರುತ್ತಾಳೆ.)

ಘಾತಿಮಾ : ನೀ ತಮ್ಮನಲ್ಲಾ ಖಾಸ ಅಲ್ಲಾ ಕಾಯೋ ನಮ್ಮನ್ನಾ
ಹೋದ ಪತಿ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಾರನು ತೋರೊ ಕರುಣೆಯನಾ||

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಅಲ್ಲಾನೇ ಕಾಪಾಡಬೇಕು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಹೋದವನು ಇನ್ನೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ಏನೂ ಅನಾಹುತವೇ ಆಗಿರಬೇಕು. ನಾನೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರ್ರೇನಿ. ಅಲ್ಲಾ ಇದ್ದಾನೆ. ಮಾಡೋಣ ಮಾಡೋ ಪ್ರಯತ್ನ. ಮುಂದಿನದು ಅಲ್ಲಾನ ಚಿತ್ತ. ಸಲೀಂ, ನೀ ಹೋಗಿ ನಿನ್ನ ದೊಡ್ಡಮ್ಮನ ಮನೆಯಲ್ಲಿರು.

ಸಲೀಂ : ನಾನೂ ನಿನ್ನ ಜೊತೆ ಬರ್ರೇನಪ್ಪಾ.

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಅದು ಅಪಾಯದ ಸ್ಥಳ. ದಾಟಿ ಬರೋದು ನನಗೊಬ್ಬನಿಗೇ ಗೊತ್ತು. ನೀ ಹೋಗು.

ಮೇಳ : ಅಲ್ಲಾ ಎಂದನು ಅಲೀಬಾಬಾ ದೊಡ್ಡವನೊ ನೀನಾ
ದೊಡ್ಡದು ಭಕ್ತರಲಿ ಕರುಣಾ
ನೀನೆ ಕೊಡವವ ನೀನೇ ಕೊಂಬವ ಆಸಮ ಘನವಾನಾ||
ಹೊಂಟು ನಿಂತನು ಎಂಟು ಎದೆಯಲಿ
ಕತ್ತೆ ಹಿಂಬಾಲಾ
ಮುತ್ತಿಕೊಂಡು ಕತ್ತಲಾತನ
ಚಿತ್ತದಲಿ ದಿಗಿಲಾ||

(ಬಂಡೆಯ ಬಳಿ ಬರುತ್ತಾನೆ)
ಬಂಡೆ ಬಳಿ ಬಂದಾನು ಕಳ್ಳರ ದಂಡು ಇರಲಿಲ್ಲಾ
ಮಿಲ್ ಜಾ ಸೇಸೆಮಿಯೆಂದು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಉಸುರಿದಾನಲ್ಲಾ
ಒಳಗೆ ಹೊಕ್ಕನು ನೋಡಿ ಚೀರಿದ ಅಲ್ಲಾ ಹಾಯಲ್ಲಾsss

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಹಾಯಲ್ಲಾ.....

ಮೇಳ : ಹಾಯಲ್ಲಾ sss

(ಒಳಗೆ ಖಾಸೀಮ ಅರಜೀವವಾಗಿ ನೇತಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ)

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಏನಿದೇನಿದು ಕಾಣದಾಯಿತು ಅಸೆಗಿಂಥಾ ಶಿಕ್ಷೆಯೇ
ಅಣ್ಣನೀ ಪರಿ ಭಿನ್ನವಾದನು ಅರ್ಧಜೀವಾಗಿರುವನೇ
ಕೆಟ್ಟ ಆಸೆಯ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟನು ತನ್ನ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನಣ್ಣನೊ
ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚಿಗೆ ಸುಟ್ಟು ಹೋದನು ಕೆಟ್ಟುಹೋದನು ಅಣ್ಣನೊ||

ಮೇಳ : ಅತ್ತು ಕರೆಯುವ ಹೊತ್ತು ಮೀರಿತು ಧಟ್ಟನೆದ್ದನು ಸೋದರ
ತುಂಡು ದೇಹವ ಗುಂಡು ಮಾಡುತ ಕತ್ತೆ ದುಬ್ಬಿಗೆ ಹೇರಿದಾ||
ಮನೆಗೆ ಹೊರಟನು ವಿಧಿಯ ಶಪಿಸುತ್ತ ದಾರಿ ತುಂಬಾ ನೆತ್ತರು
ಕಣ್ಣ ನೀರನು ಸುರಿಸಿ ತೊಳೆದನು ದಾರಿ ಮೊದಲಂತಾಯಿತು||

(ಖಾಸಿಮನ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಬಾಗಿಲು ಬಡಿಯುವನು. ತೆರದ ತಕ್ಷಣ ಕತ್ತೆ ದೂಕಿಕೊಂಡು ಒಳನುಗ್ಗಿ ಬಾಗಿಲಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳುವನು. ಮನೆಯ ಒಳಭಾಗ. ನೋಡಿ ಘಾತಿಮಳೆಗೆ ಆಘಾತವಾಗುತ್ತದೆ.)

ಘಾತಿಮಾ : ಘಾತವಾಹಿತು ಪತಿಯು ಜೀವಕ್ಕಾ
ಘಾತಿಸಿದ ಪಾಪಿಯ ಹೇಂತಿಯಾಗಲಿ ರಂಡಿ ಈ ಕ್ಷಣಕ
ವಿಧವೆಯಾಗಲಿ ವಿಧಿಯ ಹೆಂಡತಿ ನೋಡಿ ನಕ್ಕುದಕ
ನನ್ನ ಭಾಗ್ಯವು ಕಂದಿತಲ್ಲ ಎಂಥ ಕಾಲವು ಬಂದಿತಲ್ಲಾ
ಏನಿದಲ್ಲಾ ಹಾಯರೆ ಹಾಯಲ್ಲಾ! ಹಾಯಲ್ಲಾ||

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಖಂಡಿತ ಇದು ಅಳುವ ಸಮಯವಲ್ಲ. ಹೊರಗೆ ಕಳ್ಳರು ಕಾಯುತ್ತಿರಬಹುದು.
ಇದೇ ಮನೆ ಅಂತ ಗೊತ್ತಾದರೆ ಇದ್ದದ್ದೂ ಕಷ್ಟ. ಖಾಸೀಮನ ಜೀವ ಮುಖ್ಯ.
ಈಗೊಬ್ಬ ಹಕೀಮ ಬೇಕು. ಸಲೀಂ.

ಸಲೀಂ : ಹಕೀಮನ ಮನೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದವಲ್ಲ. ಕೇಳುತ್ತಾ ಹೋಗ್ತೀನಿ.

ಮರ್ಜೀನಾ : ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಹೋದರೆ ಊರತುಂಬ ಸುದ್ದಿಯಾಗಬಹುದು. ಅದು ಕಳ್ಳರಿಗೂ
ತಲುಪಬಹುದು. ಹಕೀಮ್ ಮುಸ್ತಫಾನ ಮನೆ ನಾ ಬಲ್ಲೆ. ನಾನೇ ಹೋಗಿ
ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರ್ತೀನಿ.

ಸಲೀಂ : ನಾನೂ ನಿನ್ನ ಜೊತೆ ಬರ್ತೀನಿ.

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಬೇಡ. ಒಬ್ಬಳೇ ಹೋಗಲಿ. ಆದರೆ ಹುಷಾರ್, ಹೊರಗಡೆ ಯಾರಾದರೂ
ಇದ್ದಾರು. ನೋಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗು. ಹಾಗೇ ಹಕೀಮನಿಗೂ ಇಂಥಾ
ಮನೆಗೇ ಹೋಗಿದ್ದೆ ಅಂತ ತಿಳೀಬಾರದು. ಕೇಳದಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ಕೊಡು. ಕಣ್ಣುಕಟ್ಟಿ
ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ. ಹಾಗೇ ನೀ ಯಾರಂತಲ್ಲಾ ಹೇಳಬೇಡ. ಹೋಗು.

ಮರ್ಜೀನಾ : ಸರಿ.

(ಬುರ್ಖಾ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಡುವಳು)

* * *

ಸಣ್ಣ ಸಜ್ಜನ

(ವೈದ್ಯಶಾಲೆ ಹಕೀಂ ಮುಸ್ತಫಾ ಬಾಬಾ ಒಬ್ಬನೇ ತಂಕಾನೆ ಮಾತಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ)

ಹಕೀಂ : ಅಲ್ಲಾ! ನೀನು ದೊಡ್ಡವನೋ ಅಲ್ಲಾ. ಅದರಲ್ಲೇನೂ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ನೀ
ಯಾಕೆ ದೊಡ್ಡವನು ಅಂದರೆ, ನಾ ಹೇಳ್ತೀನಿ ಅದಕ್ಕೆ. ನನ್ನ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ
ಯಾರಿಗಾದರೂ ನಂಬಿಕೆ ಇಲ್ಲಾ ಅಂದರೆ, ಅಲ್ಲಾ, ಅವರಿಗೇನೋ ರೋಗ ಇದೆ
ಅಂತ ಅರ್ಥ. ಅಂಥವರನ್ನ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಕಳಿಸು. ಗುಣಪಡಿಸಿ ದಿನಕ್ಕೆ ಐದು

ಬಾರಿ ನಮಾಜು ಮಾಡೋ ಹಾಗೆ ಮಾಡ್ತೀನಿ. ಆದರೆ ಅವರಲ್ಲ ಅಲ್ಲಾ, ನಿಜವಾದ ರೋಗಿ ನೀನು! ನೀನೇ ಆರೋಗ್ಯವಂತನಾಗಿದ್ದರೆ ನನಗೆ ಈ ರೀತಿ ಬಡತನ ಕೊಡತಿದ್ದಾ? ದುಡ್ಡು ಕೊಡೋ ದೇವರೇ ಅಂದರೆ ದಯೆ ಕೊಡೋದೇ? ರೋಗಿಗಳು ಸಾಲಾಗಿ ಬರ್ತಾರೆ. ಔಷಧಿ ತಗೋತಾರೆ. ದುಡ್ಡೆಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ ನಿನ್ನ ಹೆಸರು ಹೇಳತಾರೆ. ನಿನ್ನ ಹೆಸರಿನ ಉದ್ರಿ ಖಾತೆ ಬೆಳೆದು ಇಷ್ಟುದ್ದಾಯ್ತು. ಒಂದು ದುಡ್ಡನ್ನಾದರೂ ತೀರಿಸಿದೆಯಾ? ಏನಪ್ಪಾ, ನಾ ಜಾಸ್ತಿ ಕೇಳಿದ್ಯಾ? ಚಡ್ಡಿ ಹರಿದು ಹೋಗಿದೆ, ಒಂದು ಗಟ್ಟಿ ಚಡ್ಡಿ ಕೊಡೋ ದೇವರೇ ಅಂದೆ. ಕೊಟ್ಟಿಯಾ? ಅಲ್ಲಾ, ನನಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬರ್ತಾ ಇದೆ. ಇವತ್ತಿನಿಂದಾ ಎಲ್ಲಾ ಬಂದ್! ವೈದ್ಯಶಾಲೆ ಬಂದ್! ಔಷಧಿ ಬಂದ್.....

(ಮರ್ಜೀನಾ ಬರುವಳು)

ಮರ್ಜೀನಾ : ಮುಸ್ತಫಾ ಬಾಬಾ, ಹಕೀಂ ಮುಸ್ತಫಾ ಬಾಬಾ.....

ಹಕೀಂ : ಯಾರದು?

ಮರ್ಜೀನಾ : ಬೇಗನೇ ಬನ್ನಿ ಹಕೀಮರೆ.

ಹಕೀಂ : ನಿನಗ್ಯಾರೋ ತಪ್ಪು ವಿಳಾಸ ಹೇಳಿದಾರಮ್ಮಾ. ಇಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಹಕೀಮರಿಲ್ಲವಲ್ಲ.

ಮರ್ಜೀನಾ : ಹಾಗೇಳಬೇಡಿ, ನೀವೇ ಹಕೀಂ ಮುಸ್ತಫಾ ಬಾಬಾ. ನಮ್ಮ ಯಜಮಾನರು ಸಾಯಿದಾರೆ. ನೀವು ಬಂದರೆ ಜೀವ ಉಳಿಯುತ್ತೆ. ಅಲ್ಲಾನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಾದರೂ ಬನ್ನಿ.

ಹಕೀಂ : ಯಾರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ? ಅಲ್ಲಾನ್? ನನಗೂ ಅವನಿಗೂ ಜಗಳ ಆಯ್ತು ತಾಯೀ.

ಮರ್ಜೀನಾ : ಬೇಗ ಬನ್ನಿ ಹಕೀಮರೇ.

ಹಕೀಂ : ದೊಡ್ಡ ಜಗಳ. ಹಿಂದೆ ಈ ಥರ ಅವನ ಜೊತೆ ಯಾರೂ ಜಗಳಾಡಿರಲಿಲ್ಲ.

ಮರ್ಜೀನಾ : ಹಕೀಮರೇ, ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ತಡ ಆದರೂ ಅನಾಹುತವಾಗಬಹುದು.

ಹಕೀಂ : ಯಾರಂತೀಯಾ? ಅಲ್ಲಿ ನೋಡು, ಅವನ ಉದ್ರಿ ಖಾತೆ ಹ್ಯಾಗೆ ಬೆಳೆದಿದೆ! ಎಲ್ಲರೂ ನಿನ್ನ ಹಾಗೇ ಅವನ ಹೆಸರು ಹೇಳಿಕೊಂಡೇ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು.

ಮರ್ಜೀನಾ : ಹಕೀಮರೇ, ಜೀವ ಮಿಂಚಿ ಹೋಗಬಹುದು.

ಹಕೀಂ : ಜಗಳಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ನನಗೂ ದುಃಖ ಆಯ್ತು. ಏನು ಮಾಡ್ತೀ ಹೇಳು, ದೊಡ್ಡಮಂದಿ ಸಹವಾಸ.

ಮರ್ಜೀನಾ : ಇದು ಹರಟೆ ಹೊಡೆಯೋ ಸಮಯ ಅಲ್ಲ, ಹಕೀಮರೇ.

- ಹಕೀಂ : ಒಪ್ಪಿದೆ, ನಾ ದೊಡ್ಡ ಸಜ್ಜನ ಅಲ್ಲ ಅಂತ. ಆದರೆ ಖಂಡಿತ ಸಣ್ಣ ಸಜ್ಜನ ಹೌದೋ? ಸಣ್ಣ ಸಜ್ಜನನಿಗೆ ಸಣ್ಣ ಅನ್ಯಾಯ ಆಗಲಿ, ಸಹಿಸ್ತೋಬಹುದು. ಆದರೆ ದೊಡ್ಡ ಅನ್ಯಾಯ ಆದರೆ ಹ್ಯಾಗೆ? ಏನಂತಿ?
- ಮರ್ಜೀನಾ : ನೀವು ಕೇಳಿದಷ್ಟು ಹಣ ಕೊಡ್ತೀನಿ.
- ಹಕೀಂ : (ತಕ್ಷಣ ಎದ್ದು ಬಂದು) ಏನಂದಿ?
- ಮರ್ಜೀನಾ : ಬೇಕಾದರೆ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯ ಕೊಡ್ತೀನಿ
- ಹಕೀಂ : ಈಗೇನಾದರೂ ಕೊಡ್ತೀಯೋ?
- ಮರ್ಜೀನಾ : ಓಹೋ, ತಗೊಳ್ಳಿ.
- ಹಕೀಂ : ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ ದೇವರೇ! ಮೊದಲೇ ಯಾಕ್ತೇಳಲಿಲ್ಲ? ಎಂಥಾ ಹುಚ್ಚು ಹುಡುಗಿ ನೀನು? ಇಷ್ಟು ಸಮಯ ಹಾಳು ಮಾಡಿದೆ. ಕೊಡು, ಕೊಡು.
- ಮರ್ಜೀನಾ : ನನ್ನ ಕರಾರು ಒಪ್ಪೋದಾದರೆ.
- ಹಕೀಂ : ಮೊದಲು ಅದನ್ನು ಕೊಡು. ನೀ ಹೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಒಪ್ಪೋತೀನಿ. (ಹಣ ಕೊಡುವಳು, ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿ) ಹಾಯಲ್ಲಾ! ಅಸಲಿ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯ ತಾನೆ?
- ಮರ್ಜೀನಾ : ಕಣ್ಣು ಕಟ್ಟಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗ್ತೀನಿ. ಬರೋಹಾಗಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೆರಡು ಕೊಡ್ತೀನಿ. ಏನಂತೀರಿ?
- ಹಕೀಂ : ಆ ಎರಡನ್ನೂ ಈಗಲೇ ಕೊಡೋದಾದರೆ ಕಣ್ಣು ಕಟ್ಟು.
(ಕಣ್ಣು ಕಟ್ಟುವಳು. ಕೈಹಿಡಿದು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಡುವಳು)
- ಮೇಳ : ಕುರುಡು ವೈದ್ಯನ ಹಿಡಿದು ತಂದಳು ಜಾಣೆ ಮರ್ಜೀನಾ
ವೈದ್ಯ ತಡವರಿಸುತ್ತ, ನಾಣ್ಯವ ಚಿಂತಿಸುತ್ತ ಬಂದಾ||
ಎಂಥ ಚಿನ್ನದ ಭಾಗ್ಯವಂತರೂ ನನ್ನ ಕರೆದವರಾ | ಇವರಾ
ಕಣ್ಣು ಕಟ್ಟಿದರಾಕೆ ಈ ಪರಿ ಗುಟ್ಟು ಬಲ್ಲವರಾ| ಅರಿಯನು.
ಗುಟ್ಟ ಕಟ್ಟಿದ ಗಂಟ ಬಿಚ್ಚುವೆ ಬೆದಕುವೆನೊ ಮೂಲ| ಈಗಲೆ
ಕಲ್ಲು ತಾಗಿತು ಎಡವಿ ಬಿದ್ದನು ಚಿಂತೆ ಮಾಡುತ್ತ | ಹಾ
ಯಲ್ಲಾನ ನೆನೆಯುತ್ತ||
(ಹಾಡು ನಡೆದಾಗ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಹಾಡು ಮುಗಿದಾಗ ಎಡವಿ ಬೀಳುತ್ತಾನೆ.
ಅಲ್ಲೇ ಮನೆ. ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋಗುವರು)
- . . .

ಪತ್ತೇದಾರಿ

(ಬಂಡೆಯ ಮುಂಭಾಗದಲ್ಲಿ ಹಸನ್ ಬಾಸೀಮನ ಒಂದು ಮೆಟ್ಟು ಹಿಡಿದು ಆ ಈ ಕಡೆ ಅಡ್ಡಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಹಿಂದೆ ಐಜೇಕೆ ಅಡ್ಡಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಕಳ್ಳರೆಲ್ಲ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತಿದ್ದಾರೆ.)

ಹಸನ್ : ಭವ್ಯವಸ್ತುವೆತ್ತಾರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನೆ ಎಂದು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳೋ ದೈರ್ಯ ಯಾವನಲ್ಲೂ ಇರಲಿಲ್ಲ; ಈಗ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ನಾನು ಕದ್ದದ್ದನ್ನೇ ಯಾರೋ ಕದೀತಿದಾರೆ! ಕಳ್ಳ ಸಿಕ್ಕಬಿದ್ದ ಅಂತ ಅವನ್ನೆ ಅರಜೇವಾ ಮಾಡಿ ವಿಷಯ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳೋಣ ಅಂದರೆ ಅವನೂ ನಾಪತ್ತೆ! ಹೊಸದಾಗಿ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡೋದಿರಲಿ; ಕದ್ದದ್ದನ್ನೆ ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳೋದೇ ಸಾಕಾಗಿದೆ.

ಐಜೇಕೆ : ಇದರ ಹಿಂದೆ ಯಾವುದೋ ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಕಳ್ಳರ ಜಾಲ ಇದ್ದ ಹಾಗಿದೆ, ಬಾಸ್.

ಕಳ್ಳ ಳ : ಜಾಲ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಈ ಥರ ಒಬ್ಬನೇ ಬರೆತಿದ್ದ ಅಂತೀಯಾ?

ಕಳ್ಳ ೩ : ಪೊಲೀಸರೇ ಇರಬಹುದೋ? ಯಾಕೆಂದರೆ ಕಳ್ಳರ ಮಾಲು ಕದಿಯೋದು ಅವರಿಗೇ ಸಾಧ್ಯ!

ಹಸನ್ : ಪೊಲೀಸರಾಗಿದ್ದರೆ ಅಷ್ಟೂ ಐಶ್ವರ್ಯ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೋಗಿತ್ತಿದ್ದರು.

ಕಳ್ಳ ಳ : ನಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕು ಪಾರಾದವನು ಪೊಲೀಸಂತೂ ಅಲ್ಲ.

ಕಳ್ಳ ೫ : ಅಷ್ಟಿಷ್ಟೇ ಸಾಗಸ್ತಾ ಇರೋದನ್ನೆ ನೋಡಿದರೆ ಇದ್ಯಾವುದೋ ಸಣ್ಣ ಕಳ್ಳರ ಗುಂಪಿರಬೇಕು ಬಾಸ್.

ಕಳ್ಳ ಳ : ನಮ್ಮಿಂದ ಏಟು ತಿಂದವನು ಯಾವನೋ ಮರಿ ಕಳ್ಳನೇ ಇರಬೇಕು. ಮಂತ್ರ ಮರೆತು ನಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಬಿದ್ದ. ಅನುಭವ ಸಾಲದು ನೋಡಿ! ಇವನ ಗುರು ಕಳ್ಳ ಒಬ್ಬ ಇದಾನೆ. ಆತನೇ ಇವನಿಗೆ ಮಂತ್ರ ಕಲಿಸಿ ಕಳಿಸಿದ್ದು. ಅವನ ಪತ್ತೆ ಆಗಬೇಕು.

ಹಸನ್ : ಹಾಗಂತೀಯಾ?

ಐಜೇಕೆ : ಅವನ ಮಾತನ್ನೆ ನಂಬಿರಲಿಲ್ಲ ಬಾಸ್.

ಕಳ್ಳ ಳ : ಮೂವತ್ತು ವರ್ಷ ಸರ್ವಿಸಾಯ್ತು ಸಾರ್.

ಐಜೇಕೆ : ಕತ್ತೆಗೂ ವಯಸ್ಸಾಗುತ್ತಯ್ಯಾ, ಹಾಗಾದರೆ....

ಹಸನ್ : ಐಜೇಕೆ.

ಐಜೇಕೆ : ಎಸ್ ಬಾಸ್.

ಹಸನ್ : ಎಲ್ಲಿಗೆ ಬಂತು ನಿನ್ನ ಪತ್ತೇದಾರಿ ಕೆಲಸ?

ಐಜೇಕೆ : ತುಂಬ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡ್ತಾ ಇದೀನಿ. ಕಳ್ಳರ ಸುಳಿವೇ ಸಿಗ್ತಾ ಇಲ್ಲ ಬಾಸ್.

ಹಸನ್ : ನಿನ್ನಿಂದ ಇದು ಆಗೋದಿಲ್ಲ ಅನ್ನು.

ಐಜೇಕೆ : ಯಾರಿದ್ದರೂ ಇಷ್ಟೇ ಬಾಸ್.

ಹಸನ್ : ನಾಲಾಯಬ್! ಇವತ್ತಿನಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನೆ ಐಜೇಕೆ ಪೋಸ್ಟಿನಿಂದ ಡಿಸ್‌ಮಿಸ್ ಮಾಡಿದೀನಿ. (ಹೋಗಿ ಅವನ ಬರುದು ಬಾವಲಿಗಳನ್ನು ಕಸಿಯುವನು) ಯಾರು ಕಳ್ಳನ್ನ ಪತ್ತೆ ಮಾಡತಾರೋ ಅವರೇ ಐಜೇಕೆ! ಯಾರು ಮುಂದೆ ಬರ್ತೀರಿ?

ಕಳ್ಳ ಳ : ನನ್ನನ್ನ ಐಜೇಕೆ ಮಾಡಿ ಬಾಸ್, ಬೇಜಾನ್ ಸರ್ವಿಸಾಗಿದೆ.

ಹಸನ್ : ಐಜೇಕೆ ಅಂದರೆ ಗೊತ್ತೇನಯ್ಯಾ?

ಕಳ್ಳ ಳ : ಗೊತ್ತು ಬಾಸ್. ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರ್ ಜನರಲ್ ಆಫ್ ಕಳ್ಳಾಸ್.

ಹಸನ್ : ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಮೊದಲು ಕಳ್ಳನ್ನ ಪತ್ತೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಾ. ಆಮೇಲೆ ನೋಡೋಣ.

ಕಳ್ಳ ಳ : ಆಯ್ತು, ಮೆಟ್ಟು ಕೊಡಿ.

(ಹಸನ್ ಕಳ್ಳ ಳನಿಗೆ ಖಾಸೀಮನ ಮೆಟ್ಟು ಕೊಡುವನು. ಅವನದನ್ನು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಒತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೊರಡುವನು)

* * *

ಉತ್ತರಾರ್ಧ

ಐಜೇಕೆ ತುರಾಯಿ

(ಓಡುತ್ತ ಬಂದ ಮೇಳ ರಂಗವನ್ನು ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಕುಣಿಯುತ್ತ ಹಾಡತೊಡಗುತ್ತಾರೆ. ಕಳ್ಳ ಳ ಬರುತ್ತಾನೆ)

ಮೇಳ : ಬೆಚ್ಚಗಿನ ಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ಹೂವು ಬಿಟ್ಟಾವು ಗಿಡಕ್ಕೆ
ಪ್ರೀತಿಯ ಹಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಬಾಯಿರದವರಾರೋ
ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚುವ ಕವಿ ಯಾರೋ||

ಕಳ್ಳ : ಯೇ ಯೇ, ನಿಲ್ಲಸೊ ಹಾಡನ್ನ....

ಮೇಳ : ಹಾಡು ಕತೆಗಳ ಒಳಗೆ ಹಬದಾವು ಪ್ರೇಮದ ನಡಿಗೆ
ಪ್ರೇಮಿಗಳ ಹರಸಿದರೆ ಗೌರವ ದೇವರಿಗೆ
ಬೀಸೋ ತಂಗಾಳಿಗೆ ಗೊತ್ತು ಪ್ರೇಮದ ಮಹಿಮೆ||

ಕಳ್ಳ : ಯೋ ಯೋ ನಿಲ್ಲಸಯ್ಯಾ ಅಂದರೆ.....

ಮೇಳ : ಪ್ರೇಮಿಯ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಮಿಂಚುಗಳಂಜ್ಯಾವೆ
ಪ್ರೇಮಿಯ ಮಾತಿಗೆ ಸಿಡಿಲು ನಡುಗ್ಯಾವೆ
ಗುಡ್ಡ ಬೆಟ್ಟಗಳೆಲ್ಲ ದಾರಿ ಬಿಟ್ಟಾವೇ ಜೇಯಾ!
ಸೈ ಸೈ ಎಂದಾವೇ||

ಕಳ್ಳ : ಈ ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳು ಅದೇನಪ್ಪಾ ಹರಿಕಥೆ ಸುರು ಮಾಡಿದರು, ತಾಳಿ ಮಾಡತೇನೆ....
(ಹಡಪದಿಂದ ವಿಚಿತ್ರ ಸಪ್ಪಳ ಮಾಡಿ ಚೂರಿ ಹಿಂದು ನಿಲ್ಲುತ್ತಾನೆ. ಕುಣಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಮೇಳ
ಬೆದರಿ ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಾರೆ. ತನ್ನ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಮಿಷಿಪಟ್ಟು ಕಳ್ಳ ನಗುತ್ತಾನೆ.)
ಸುಮ್ಮನೇ ನನ್ನ ತಂಟೆಗೆ ಬರಬೇಡಿ. ಹೋಗಿ.....

(ಮೇಳ ಹಿಂದೆ ಸರಿಯುತ್ತಾರೆ. ಈತ ಮತ್ತೆ ಹಡಪದಲ್ಲಿ ಚೂರಿ ಇಟ್ಟು ಸ್ವಗತದಲ್ಲಿ ತನ್ನಯ
ನಾಗುತ್ತಾನೆ)

ಕಳ್ಳ : ಅಲ್ಲಾ ನಾವೇ ಕಳ್ಳರು ಅಂದರೆ ನಮ್ಮಲ್ಲೇ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡೋದೆ? ಅಂದರೆ
ಕದಿಯುವಂಥವ ಭಾರೀ ಕಳ್ಳನೇ ಇರಬೇಕು. ನನಗೇನಾದರೂ ಆ ಕಳ್ಳ ನನ
ಮಗನ ಸುಳಿವು ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ನಾನೇ ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರ್ ಜನರಲ್ ಆಫ್ ಕಳ್ಳಾಸ್!
(ಆಪ್ತರಲ್ಲಿ ಮೇಳದ ಒಬ್ಬ ಅವನ ಹಡಪ ಕದಿಯುವನು. ಕಳ್ಳ ಅವನು ಬಿನ್ನು ಹತ್ತುವನು)

ಕಳ್ಳ : ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ ಬೇಡ ಬೇಡ, ಕೊಡಪ್ಪಾ....

ಮೇ.ನಾಯಕ : ಏನಯ್ಯಾ; ನಮ್ಮ ಪಾಡಿಗೆ ನಾವು ಹಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ನಿಂದೇನಯ್ಯಾ ಗಂಟು
ಹೋಯ್ತು? ಈ ರಂಗಭೂಮಿ ನಿಂದಾ? ಈ ವಾದ್ಯಗಳು ನಿಂದಾ? ನಾವು
ಹಾಡಿಕೊಂಡಿಲ್ಲಕ್ಕೆ ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೆಯಾ?

ಕಳ್ಳ : ಇಲ್ಲ.

ಮೇ.ನಾಯಕ : ಮತ್ತೆ ನಮಗ್ಯಾಕೆ ಅಡ್ಡಿ ಮಾಡಿದೆ? ಯಾಕೆ ಹೆದರಿಸಿದೆ?

ಕಳ್ಳ : ಇನ್ನು ಮಾಡೋದಿಲ್ಲ; ಹಡಪ ಕೊಡಿ.

ಮೇ.ನಾಯಕ : ತಪ್ಪಾಯ್ತಂತ ಹೇಳ್ತೀಯಾ?

ಕಳ್ಳ : ತಪ್ಪಾಯ್ತು, ಹಡಪ ಕೊಡಿ.

ಮೇ.ನಾಯಕ : ಕಿವಿ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ತೀಯಾ?

ಕಳ್ಳ : ಹಿಡಕೊಂಡೆ, ಹಡಪ ಕೊಡಿ.

ಮೇಳದ ಒಬ್ಬ : ಎದ್ದುಕೂತು ಮಾಡ್ತೀಯಾ?

ಕಳ್ಳ : (ಎದ್ದುಕೂತು) ಮಾಡಿದೆ ಹಡಪ ಕೊಡಿ.

ಮೇ.ನಾಯಕ : ತಪ್ಪಿಗೆ ಹತ್ತು ನಾಣ್ಯ ದಂಡ ಕೊಡ್ತೀಯಾ? ಇಲ್ಲಾ ಕೆನ್ನೆಗೆ ಹತ್ತೇಟು ಹೊಡಕೊಳ್ಳೀಯ?

ಕಳ್ಳ : ಹತ್ತೇಟು ಹೊಡಕೊಳ್ಳೀನಿ (ಹೊಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ) ಒಂದು ಎರಡು.

ಮೇ.ಇನ್ನೊಬ್ಬ : ಜೋರಾಗಿ.

ಕಳ್ಳ : ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಐದು ಆರು

ಮೇಳದ ಒಬ್ಬ : ಇನ್ನೂ ಜೋರಾಗಿ.

ಕಳ್ಳ : ಏಳು ಎಂಟು ಒಂಬತ್ತು ಹತ್ತು.....ಹೊಡಕೊಂಡೆ. ಹಡಪ ಕೊಡಿ.

ಮೇಳದ ಒಬ್ಬ : ಕೊಡಲಾ?

ಕಳ್ಳ : ಕೊಡಿ ಸ್ವಾಮಿ.

ಮೇ.ನಾಯಕ : ಕೊಡೋದಿಲ್ಲ ಹೋಗಯ್ಯಾ.

ಕಳ್ಳ : ಅಯ್ಯಾ, ಅಯ್ಯಾ ಹತ್ತು ನಾಣ್ಯ ಕೊಡತೀನಿ, ಕೊಡಿ. ಇಗಾ ತಗೊಳ್ಳಿ.

(ಕೊಡುವನು, ಮೇಳದ ನಾಯಕ ಹಡಪ ಕೊಡಹೋಗಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಎಸೆಯುವನು. ಅವನು ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಗೆ. ಕಳ್ಳ "ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ ಕೊಡಿ ಸ್ವಾಮಿ" ಎನ್ನುತ್ತ ಓಡೋಡಿ ಹಡಪವನ್ನೇ ಅನುಸರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಹಡಪದೊಳಗಿನ ಸಾಮಾನು ಕೆಳಗೆ ಬೀಳುತ್ತವೆ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹಕೀಂ ಮುಸ್ತಫಾ ಬಾಬಾ ಬರುತ್ತಾನೆ)

ಹಕೀಂ : ಏ ಏ, ಮೇಳದವರಾ, ಬಿಡೋ ಬಿಡೋ ಪಾಪ.....

ಮೇಳದ ಒಬ್ಬ : ಆಗೋದಿಲ್ಲರಿ.

ಹಕೀಂ : ಅಯ್ಯೋ, ನನ್ನ ಮುಖ ನೋಡಿ ಬಿಡೋ.

ಮೇ.ನಾಯಕ : ಎಲ್ಲರೂ ಇವನ ಮುಖ ನೋಡಿದಿರೇನೋ?

ಎಲ್ಲರೂ : ನೋಡಿದಿವಿ.

ಮೇ.ನಾಯಕ : ಅಯ್ಯಾ ಹಕೀಮರೇ, ನಿಮ್ಮ ಮುಖ ನೋಡಿ ಇವನನ್ನು ಬಿಡತೀವಿ. ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ನಮ್ಮ ತಂಟೆಗೆ ಬರಬೇಡಾ ಅಂತ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಿ. ನಡೀರೊ.....

(ಮೇಳದವರು ಸ್ವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗುವರು, ಚಿಲ್ಲಾಖಿಯಾದ, ಹಡಪದೊಳಗಿನ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಳ್ಳ ಕಲಹಾಕಿಕೊಡಗುತ್ತಾನೆ. ಹಕೀಮನೂ ಅವನಿಗೆ ನೆರವಾಗುತ್ತಾನೆ. ಹಕೀಮನಿಗೆ ಮೆಟ್ಟು ಸುಗುತದ. ಅದನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತುಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಕಳ್ಳ ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಕೊಡಲೇ ಓಡಿಬಂದು ಅದನ್ನು ಕದಿಯಲೆತ್ತಿಸುತ್ತಾನೆ. ಹಕೀಂ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ.)

ಹಕೀಂ : ಅಯ್ಯಾ ಇದು ಯಾರದು?

ಕಳ್ಳ : ನಂದು.

ಹಕೀಂ : ಇನ್ನೊಂದೆಲ್ಲಿ?

ಕಳ್ಳ : ಇದೊಂದೇ ಇರೋದು.

ಹಕೀಂ : ಇಲ್ಲಿ ಬಾ. (ನಾಡಿ ಹಿಡಿದು) ಜೀವಂತವಾಗಿದ್ದೀಯಲ್ಲಾ! ಅಯ್ಯಾ ಈಗ ಎರಡು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ನೀನೇನಾದರೂ ಸತ್ತುಹೋಗಿದ್ದೆಯಾ?

ಕಳ್ಳ : ನನಗೆ ಆಗೀಗ ಸಾಯೋ ಅಭ್ಯಾಸ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ.

ಹಕೀಂ : ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಈ ಮೆಟ್ಟು ನಾನು ನೋಡಿಬಿಡಿನಲ್ಲ!

(ಕಳ್ಳ ತಕ್ಷಣ ಹಕೀಮನ ಕಾಲು ಹಿಡಿದು)

ಕಳ್ಳ : ಸ್ವಾಮೀ ಸ್ವಾಮೀ ನಿಮ್ಮನ್ನೇ ಹುಡುಕೊಂಡು ನಾನು ಬಂದದ್ದು.

ಹಕೀಂ : ನನ್ನನ್ನ?

ಕಳ್ಳ : ಹೌದು. ದಯವಿಟ್ಟು ಆ ಮೆಟ್ಟು ನೋಡಿದ್ದೀರಲ್ಲ, ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಿರಿ, ಯಾವಾಗ ನೋಡಿದಿರಿ, ಯಾಕೆ ನೋಡಿದಿರಿ-ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟರೆ ಹತ್ತು ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯ ಕೊಡತೀನಿ.

ಹಕೀಂ : ಹತ್ತು! ಮೊದಲು ಕೊಡು, ಹೇಳ್ತೀನಿ. (ಕೊಡುವನು)

ಕಳ್ಳ : ಹೇಳಿ.

ಹಕೀಂ : ಇನ್ನೂ ಹತ್ತು ಕೊಡು, ಹೇಳ್ತೀನಿ, (ಕೊಡುವನು)

ಕಳ್ಳ : ಬೇಗ ಹೇಳಿ.

ಹಕೀಂ : ಆದರೆ ಆ ಮನೆ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವಲ್ಲ. (ಕಳ್ಳ ರೇಗಿ ಚೂರಿ ತೆಗೆಯುತ್ತ)

ಕಳ್ಳ : ನಾ ಯಾರು ಗೊತ್ತೇನೀ? ಕಳ್ಳ. ನಾ ಬಂದಿರೋದು ಕಳ್ಳನ್ನ ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚಲಿಕ್ಕೆ. ಹುಷಾರಾಗಿ ಮಾತಾಡಿ.

ಹಕೀಂ : ಹಾ ನೆನಪಾಯ್ತು. ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡು. ನನ್ನ ಕಣ್ಣು ಕಟ್ಟು. ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಕೈಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೀಗೆ ನಡೆ. ನಾ ಎಡ ಅಂದರೆ ಎಡಕ್ಕೆ, ಬಲ ಅಂದರೆ ಬಲಕ್ಕೆ ತಿರುಗು. ನಾ ಎಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಾ ಅಂತ ಎಡವಿ ಬೀಳ್ತೀನೋ ಅಲ್ಲೇ ಅವರ ಮನೆ.

ಕಳ್ಳ : ಅದ್ದರಿ, ಕಣ್ಣು ಕಟ್ಟಲೇ ಬೇಕಾ?

ಹಕೀಂ : ಹೌದಪ್ಪಾ, ಆ ದಿನ ಆ ಹುಡುಗಿ ಮನೇ ಗುರು ಸಿಗದಿರಲೇ ಅಂತ ಕಣ್ಣು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡೇ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ್ರು. (ಮಾತು ಮುಂದುವರಿದಂತೆ. ಕಳ್ಳನ ಮುಖ ಫಳಫಳ ಹೊಳೆಯತೊಡಗುತ್ತದೆ.)

ಒಳಗಡೆ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣು ಬಿಚ್ಚಿದರು. ಆತ ಬದುಕೋ ಆಸೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮೈತುಂಬ ಚೂರಿ ಗಾಯಗಳಾಗಿತ್ತು, ಮಾಡೋ ವೈದ್ಯ ಮಾಡಿದೆ. ಆಗಲೇ ಇದರ ಜೊತೆ ಮೆಟ್ಟು ನಾನಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ್ದು, ಒಂದೇ ಇದೆಯಲ್ಲಾ ಅಂತ ಅನ್ನಿಸ್ತು. ಆತ ಬದುಕಲಿಲ್ಲ. ಯಾರ ಮುಂದೂ ಹೇಳಬೇಡ ಅಂತೇಳಿ, ಮತ್ತೆ ಕಣ್ಣು ಕಟ್ಟಿ ವಾಪಸ್ಸು ತಂದು ಬಿಟ್ಟರು.

ಕಳ್ಳ : ನಿಜಾನಾ ಸ್ವಾಮಿ? ಕಣ್ಣು ಕಟ್ಟಿದರೆ ಮನೆ ಗುರು ಖಂಡಿತ ಸಿಗುತ್ತಲ್ತಾ?

ಹಕೀಂ : ನೀ ಕಟ್ಟಿ ನೋಡು, ಹೇಳ್ತೀನಿ. ಆದರೆ ನೀ ಮೊದಲೇ ಕಳ್ಳ. ಕಣ್ಣು ಬೇರೆ ಕಟ್ಟ್ತೀಯೆ. ನನ್ನ ಜೇಬಿಗೇ ಕೈ ಬಿಡಬೇಡ.

ಕಳ್ಳ : ಅಯ್ಯೋ ಉಂಟೇ ಸ್ವಾಮಿ? ಬನ್ನಿ ಬನ್ನಿ.....

(ಹಕೀಮನ ಕಣ್ಣು ಕಟ್ಟುವನು. ಹೊರಡುವರು)

ಹಕೀಂ : ಅದಾಯ್ತಲ್ಲ, ಏನಾದರೂ ಮಾತಾಡ್ತಿರಪ್ಪ. ಅವಳೂ ಆ ಮನೇತನಕಾ ಮಾತಾಡ್ತಾನೇ ಇದ್ದು. ಏನ್ನಮಾಚಾರ?

ಕಳ್ಳ : ನಾವೂ ಸಜ್ಜನರೇ ಸ್ವಾಮಿ. ಆಗೀಗ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡ್ತೀವಷ್ಟೆ. ಆದರೆ ಯಾವನೋ ನಮಗಿಂತ ಭಾರೀ ಸಜ್ಜನ, ಅಂದರೆ ಕಳ್ಳ ನಾವು ಮಾಲು ಇಡೋ ಜಾಗ ಪತ್ತೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕದೀಲಿಕ್ಕೆ ಸುರು ಮಾಡಿದಾನೆ. ಮೊನ್ನೆ ಸಿಕ್ಕುಬಿದ್ದೆ.

ಹಕೀಂ : ಎಡಕ್ಕೆ.

(ಎಡಕ್ಕೆ ತಿರುಗುವರು)

ಕಳ್ಳ : ಮೊನ್ನೆ ಸಿಕ್ಕುಬಿದ್ದೆ. ಹಣ್ಣುಗಾಯ ನೀರುಗಾಯ ಮಾಡಿದಿವಿ; ಅಲ್ಲೇ ಚೆಲ್ಲಿ ಹೋದಿವಿ. ಬಂದು ನೋಡಿದರೆ ಆಸಾಮಿ ನಾವಪ್ಪೆ! ಇದಕ್ಕೇನಂತೀರಾ?

ಹಕೀಂ : ಬಲಕ್ಕೆ. (ಬಲಕ್ಕೆ ತಿರುಗುವರು)

ಕಳ್ಳ : ನಮಗೊಬ್ಬ ಯಜಮಾನ, ಬಾಸ್ ಇಲ್ಲವೆ? ಹಾಗೇ ಅವನಿಗೂ ಒಬ್ಬ ಬಾಸ್ ಇರಬೇಕು, ನೋಡಿ, ಅವ ಬಂದು....

ಹಕೀಂ : ಎಡಕ್ಕೆ. (ಎಡಕ್ಕೆ ತಿರುಗುವರು)

ಕಳ್ಳ : ಅವ ಬಂದು ಇವನ್ನ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋದ. ಅವಸರದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಮೆಟ್ಟು

ಬಿಟ್ಟು ಹಾಗೇ ಹೋಗಿದಾನೆ. ಕಳ್ಳನ ಪತ್ತೆ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ನಮಗಿರೋದು ಈ ಮೆಟ್ಟಿಂದೇ ಗತಿ. ನೀವು ಸಿಕ್ಕಿರಲ್ಲ ಸದ್ಯ-

ಹಕೀಂ : ಬಲಕ್ಕೆ. (ಬಲಕ್ಕೆ ತಿರುಗುವರು)

ಕಳ್ಳ : ನನಗೇನಾದರೂ ಆ ಕಳ್ಳನ ಪತ್ತೆ ಆದರೆ ನನ್ನ ಡಿಗ್ರಿ ಏನ್ನೇಳ್ತೀರಾ? ಐಜೀಕೆ!

ಹಕೀಂ : ಈಗ ನೀನೇನು?

ಕಳ್ಳ : ಬರೀ ಒಬ್ಬ ಕಳ್ಳ ಪ್ಯಾದೇ ಅಷ್ಟೆ.

ಹಕೀಂ : ಹಾಯಲ್ಲಾ! (ಎನ್ನುತ್ತ ಎಡವಿ ಬೀಳುವನು) ಕಣ್ಣು ಬಿಚ್ಚು, ಕಣ್ಣು ಬಿಚ್ಚು. (ಕಣ್ಣು ಬಿಚ್ಚುತ್ತಾನೆ) ಇಲ್ಲಿಂದ ಮೂರೇ ಹೆಜ್ಜೆ ಇದೇ ಮನೆ.

ಕಳ್ಳ : ನಿಜವಾಗ್ನೂ?

ಹಕೀಂ : ಸಂಶಯವೇ ಇಲ್ಲ.

ಕಳ್ಳ : ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಇರಿ. ಈ ಮನೆಗೆ ಗುರು ಮಾಡಿರತೇನೆ.

(ಕಳ್ಳ ಆ ಮನೆಗೆ ಗುರು ಮಾಡಿ ಬರುವನು. ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬಂದ ಮರ್ಜೀನಾ ಅಡಗಿಕೊಂಡು ಇವರನ್ನೇ ಗಮನಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ)

ಕಳ್ಳ : ಸ್ವಾಮೀ, ನನಗೆ ಬಡ್ಡಿ ಗ್ಯಾರಂಟಿ. ತಮ್ಮ ಉಪಕಾರ ಜಾಸ್ತೀ ಆಯ್ತು. ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರೇಳಿ ನನ್ನ ರುಮಾಲಿಗೆ ಐಜೀಕೆ-ತುರಾಯಿ ಹಾಕೊಳ್ಳೋನಿ. ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರೇನಂದಿರಿ?

ಹಕೀಂ : ಮುಸ್ತಫಾ ಬಾಬಾ.

ಕಳ್ಳ : ಸರಿ ಬಿಡಿ. ಐಜೀಕೆವಿಂ ಅಂತ ಹೆಸರಿಟ್ಟೋತೀನಿ. ಇದೋ ಇನ್ನೂ ಹತ್ತು ನಾಣ್ಯ ಇಟ್ಟೊಳ್ಳಿ. ತಾವಿನ್ನು ಹೊರಡಬಹುದು. ನಾ ಬರ್ತೀನಿ.

ಹಕೀಂ : ನಾ ಇನ್ನೆ ಮೇಲೆ ವೈದ್ಯವೃತ್ತಿ ಬಿಟ್ಟು ಮನೇ ತೋರಿಸೋ ಕಸುಬು ಮಾಡೋದೇ ಒಳ್ಳೇದು ಅಂತ ಕಾಣಿಸ್ತದೆ!

(ಹೋಗುವರು. ಮರ್ಜೀನಾ ಬರುವಳು)

ಮರ್ಜೀನಾ : ಅದ್ಯಾಕೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಈ ಥರ ಗುರು ಮಾಡಿದರಲ್ಲ! ಹಕೀಂ ಮುಸ್ತಫಾ ಬಾಬಾನೇ ಮನೆ ತೋರಿಸಿ ಹೋದ. ಇದು ಆ ಕಳ್ಳರ ಸಂಜೆ ಸರಿ. (ಸಲೀಂ ಬರುವನು)

ಸಲೀಂ : ಪ್ಯಾರೇ ಮರ್ಜೀನಾ.

ಮರ್ಜೀನಾ : ಸಲೀಂ, ಕಳ್ಳರಿಗೆ ನಮ್ಮ ಮನೆ ಗುರು ಸಿಕ್ಕಿರೋ ಹಾಗಿದೆ. ಅಕಾ, ನೋಡು ಹ್ಯಾಗೆ ಗುರು ಮಾಡಿ ಹೋಗಿದಾರೆ! ಇದೇ ಥರ ನಾವೂ ಎಲ್ಲಾ ಮನೆಗಳಿಗೂ ಗುರು ಮಾಡಬೇಕು. ನಾನು ಈ ಸಾಲಿನ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಗುರು ಮಾಡತೇನೆ. ನೀನು ಆ ಸಾಲಿಗೆ ಹೊರಡು.

(ಮರ್ಜೀನಾ ಹೊರಡುವಳು. ಸಲೀಂ ಅವಳು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೇ ಮನೆ ಬಾಗಿಲ ಮೇಲೆ ಗುರು ಮಾಡುತ್ತ ಹೊರಡುತ್ತಾನೆ. ಹಾಗೆ ಗುರುತು ಮಾಡುವಾಗೆಲ್ಲ "ಪ್ಯಾರೇ ಮರ್ಜೀನಾ" ಎಂದು ಜಟಿಸುತ್ತಾನೆ. ಒಂದು ಮನೆ ಮುಂದೆ ಒಬ್ಬ ಭಾರೀ ಹೆಂಗಸು ಬುರ್ಖಾದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದಾಳೆ. ಬಾಗಿಲೆಂದು ಭಾವಿಸಿ, ಅವಳ ಹಣೇ ಮೇಲೆ ಗುರುತು ಕೊರೆಯುತ್ತಾನೆ. ತಕ್ಷಣ ಅವಳು ಬುರ್ಖಾ ತೆಗೆಯುತ್ತಾಳೆ. ತಾನು ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪು ಅರಿವಾಗಿ ಸಲೀಂ ತಬ್ಬಿಬ್ಬಾಗುತ್ತಾನೆ.)

ಸಲೀಂ : ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು ಪ್ರೇಮಿಗಳಿಗೆ ಕಣ್ಣು ಕಾಣೋದಿಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳ್ತಾರೆ.....ನಾನೂ ಅಷ್ಟೂ ಇಷ್ಟೂ ಸುರು ಮಾಡಿದೀನಿ. ಅದಕ್ಕೆ.....

(ಆ ಹೆಂಗಸು ಇನ್ನೂ ಹಾಗೇ ನಿಂತಿದ್ದಾಳೆ. ಹೆದರಿ ಮರ್ಜೀನಾ ಎನ್ನುತ್ತ ಓಡಿ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ)

* * *

ಪ್ಯಾರ್ ಕರನಾ ಕೋಯೀ ಹೈ ?

(ರಂಗದ ಮೇಲೆ ದೂರದಿಂದೆಂಬಂತೆ ಚೋರೋಂಕಾ ರಾಜಾ ಹಸನ್ ಮತ್ತು ಕಳ್ಳ ಳ ಬರುತ್ತಾರೆ.)

ಹಸನ್ : ಮನೆ ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡಿದ್ದೀ ತಾನೆ?

ಕಳ್ಳ : ನೋಡಿದೀನಿ, ಮನೆ ಮೇಲೆ ಗುರು ಕೂಡ ಹಾಕಿದೀನಿ ಬಾಸ್! ನನ್ನ ಜಾಣತನ ನೋಡಿ ನೀವೇ ಭೇಶ್ ಮಗನೇ ತಗೋ ಬಡ್ಡೀ ಅಂತೀರಾ.

ಹಸನ್ : ನೀನು ಆ ಥರ ಗುರು ಮಾಡೋದನ್ನ ಯಾರೂ ನೋಡಿಲ್ಲ ತಾನೆ?

ಕಳ್ಳ : ಮೂವತ್ತು ವರ್ಷ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಿದೀನಿ, ಅಷ್ಟೂ ತಿಳಿಯುವದಿಲ್ಲವೆ ಹುಜೂರ್?

ಹಸನ್ : ಆ ಮನೆಯವರ ವಿಷಯ ಗೊತ್ತಾಯ್ತಾ?

ಕಳ್ಳ : ತಿಳಿದುಕೊಂಡೆ ಹುಜೂರ್. ಆತನ ಹೆಸರು ಖಾಸೀಂ ಅಂತ. ಆತನೂ ತಮ್ಮ ಹಾಗೇ ಚೋರೋಂಕಾ ರಾಜನೇ. ಮಂದಿಗೆ ತೋರೋದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಅಂಗಡಿ ಇಟ್ಟೊಂಡಿದ್ದ. ಹಗಲು ವ್ಯಾಪಾರ. ರಾತ್ರಿ ಕಳ್ಳತನ. ಸರಿ. ತಮ್ಮ ಕೈಗುಣ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇ? ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದ, ಸತ್ತ. ಮುಂದೆ ಅವನ ತಮ್ಮ ಅಲೀಬಾಬಾನಿಗೆ ಬಡ್ಡಿ ಸಿಕ್ಕಿತಂತೆ. ಅವನೀಗ ಖಾಸೀಮನ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದಾನೆ. ಅವನ ಮಗ ಸಲೀಂ ಅಂಗಡಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ತಾನೆ. ಇವನು ಆರಾಮಾಗಿ ಕತ್ತೆಗಳ ಸಂಗೀತ ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಬಿದ್ದಿರಾನೆ. ನಾನೊಬ್ಬ ಜುಜುಬೀ ಕಳ್ಳ ಆಗಿದ್ದರೆ ಇಷ್ಟು

ವಿಷಯ ತಿಳೀತಿತ್ತಾ ಹುಜೂರ್? ಮೂವತ್ತು ವರ್ಷ ಸರ್ವಿಸು ಸುಳ್ಳಾ ಹುಜೂರ್?
ಇನ್ನೇನು ರಿಟೈರಾಗೋ ವಯಸ್ಸು. ತಾವು ದೊಡ್ಡ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿ ಬಡ್ಡಿ
ಕೊಟ್ಟರೆ.....

ಹಸನ್ : ನೀನು ಅವರ ಮನೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಗುರು ಹಾಕಿದ್ದೀ ತಾನೆ?

ಕಳ್ಳ : ಓಹೋ! ನೋಡಿ ಎದುರಿಗಿದೆಯಲ್ಲ, ಅದೇ ಮನೆ.

ಹಸನ್ : ಪಕ್ಕದ ಮನೆಗೂ ಅದೇ ಥರ ಗುರಿದೆಯಲ್ಲ?

ಕಳ್ಳ : ಅದೇ ಹುಜೂರ್! ಈ ಎರಡು ಮನೆಗಳಲ್ಲೇ ಖಾಸೀಮನ ಮನೆ ಒಂದು.

ಹಸನ್ : ಅಕಾ, ನೋಡು, ಇನ್ನೊಂದು ಮನೆಗೂ ಅದೇ ಥರ ಗುರಿದೆ!

ಕಳ್ಳ : ಭೇ ಭೇ, ಆ ರೀತಿ ಗುರಿಯೋದು ಒಳ್ಳೇದು ಅಂತ ಅವರೂ ಗುರು
ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದಾರೆ. ಹುಜೂರ್, ಈ ಮೂರು ಮನೆಗಳಲ್ಲೆ ಯಾವುದೋ ಒಂದು
ಮನೆ ಖಾಸೀಮನದು.

ಹಸನ್ : ಇಡೀ ರಸ್ತೆ ಮನೆಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಆ ಗುರಿದೆ!

ಕಳ್ಳ : ಅಂತೂ ಈ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲೇ ಆ ಮನೆಯಿದೆ.

ಹಸನ್ : ಹಲಾಲ್‌ಖೋರ್! ಈ ಊರಿನಲ್ಲೇ ಆ ಮನೆಯಿದೆ ಅಂತ ನನಗೂ ಗೊತ್ತು.
ಎಲ್ಲಾ ಮನೆಗಳಿಗೂ ಆ ಗುರಿದೆ. ಈಗ ಖಾಸೀಮನ ಮನೆ ಗುರು ಹಿಡಿಯೋದು
ಹ್ಯಾಗೆ?

ಕಳ್ಳ : (ಹದಂ) ಹುಜೂರ್, ನಾನು ಒಂದೇ ಮನೆಗೆ ಗುರು ಹಾಕಿದ್ದೆ. ಯಾರೋ
ಕೇಡಿಗಳು ಎಲ್ಲಾ ಮನೆಗಳಿಗೂ ಹಾಗೇ ಗುರು ಮಾಡಿದಾರೆ!

ಹಸನ್ : ಆ ಕಳ್ಳ ನಮಗಿಂತ ಬೆರಿಕಿ ಅನ್ನೋದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಈಗ ಖಾಸೀಮನ
ಮನೆ ಗುರು ಹಿಡೀಬೇಕಲ್ಲ. ಹಕೀಮನ ಹತ್ತಿರ ನಡೆ.

ಕಳ್ಳ : ನಾ ಹೇಳ್ತೇನಿ ಹುಜೂರ್-ಈಗ ಖಾಸೀಮನ ಮನೆಯೆಲೋನು ಅಲೀಬಾಬಾ.
ಅಲೀಬಾಬಾನ ಹತ್ತಿರ ಮೂರು ಕತ್ತೆ ಇವೆ. ಆ ಗಂಡು ಕತ್ತೆಗೆ ಹೆಣ್ಣು ಕತ್ತೆಗಳ
ಖಿಯಾಲಿ ಜಾಸ್ತಿ. ನಾನು ಹೆಣ್ಣು ಕತ್ತೆ ಥರ ಒದರ್ದೇನೆ. ಯಾವ ಮನೆಯಿಂದ
ಗಂಡು ಕತ್ತೆ ಹೊರಗೋಡಿ ಬರುತ್ತೋ, ಅದೇ ಅವನ ಮನೆ.

(ಹಸನ್ ಕ್ರೂರವಾಗಿ ಇವನತ್ತ ನೋಡುವನು. ಕಳ್ಳ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ತಿರುಗಿ ನಿಂತು ಹೆಣ್ಣು
ಕತ್ತೆ ಥರ ಒದರುತ್ತಾನೆ. ದೂರದಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಕತ್ತೆಯ ಉತ್ತರ ಬರುವುದು. ಹಸನನಿಗೆ
ಖುಷಿಯಾಗಿ ಕಳ್ಳನ ಬಳಿ ಬರುವನು)

ಹಸನ್ : ಏನಂತ ಹೇಳಿದೆ?

ಕಳ್ಳ : “ನಾನು ಸುಂದರಿಯಾದ ಯುವತಿ ಕತ್ತೆ. ಪ್ಯಾರ್ ಕರನಾ ಕೋಯಿ ಗದಾ ಹೈ?” ಅಂತ ಒದರಿದೆ. ಅದು “ಹಮ್ ಹೈ ಅಲೀಬಾಬಾ ಕಾ ಗದಾ” ಅಂತ ಒದರಿತು!

ಹಸನ್ : ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಈಗಲೇ ಬಾ ಅಂತ ಒದರು.

(ಕಳ್ಳ ಮತ್ತೆ ಒದರುವನು. ಅಲೀಬಾಬಾನ ಕತ್ತೆ ರಾಕೆನ್ನರೋಲು ಹೊಚ್ಚಗೋಡಿ ಬರುವುದು. ಜೊತೆಯಲ್ಲೇ ಅಲೀಬಾಬಾ ಕೋಲು ತಗೊಂಬಂದು ಬೈದು ಕತ್ತೆಯನ್ನು ಒಳಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುವನು)

ಹಸನ್ : ನಿಜ. ನಿಜ. ಇವನ ಬೇರಾಪಟ್ಟಿ ಅವನ ಹಾಗೇ ಇದೆ. ಇದೇ ಮನೆ. ನೋಡು, ನಾಲ್ಕತ್ತೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಹರಿವಿ ಕೊಂಡುಕೊ, ಒಂದರಲ್ಲಿ ಪೂರ್ತಿ ಎಣ್ಣೆ ಇರಲಿ. ಉಳಿದವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಒಂದೊಂದರಲ್ಲಿ ಕೂತು, ಕುದುರೆ ಮೇಲೆ ಹೇರಿ ತಯಾರಾಗಿರಿ. ನಾ ಬಂದೆ.

ಕಳ್ಳ : ಹುಜೂರ್, ನನ್ನ ಬಡ್ಡಿ?

ಹಸನ್ : ಹೋಗು ಇವತ್ತಿನಿಂದ ನೀನೇ ಐಜೀಕೆ.

(ಹೊರಡುವರು. ಕಳ್ಳ ಸೆಲ್ಯೂಟ್ ಹೊಡೆಯುವನು)

* * *

ಆಯಿಲ್ ಶಾ

(ಹಸನ್ ಎಣ್ಣೆ ವ್ಯಾಪಾರಿಯ ಹಾಗೆ ಉಡುಪು ಧರಿಸಿದ್ದಾನೆ. ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಸಲೀಮನನ್ನು ಸಂಧಿಸುತ್ತಾನೆ.)

ಹಸನ್ : ಅರೇ ಭಾಯೀ, ಕ್ಯಾ ಆಪಕಾ ನಾಂ ಸಲೀಂ ಹೈ?

ಸಲೀಂ : ಹೌದು.

ಹಸನ್ : ಕ್ಯಾ ಆಪಕಾ ಬಾಪಕಾ ನಾಂ ಅಲೀಬಾಬಾ ಹೈ?

ಸಲೀಂ : ಹೌದು.

ಹಸನ್ : ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಹಾಥ್ ಮಿಲಾವ್ ಭಾಯಿ.

ಸಲೀಂ : ನಿಮಗೆ ನಾ ಸಲೀಮಂತ ಹ್ಯಾಗೆ ಗೊತ್ತಾಯ್ತು?

ಹಸನ್ : ಊರಿನ ಬಡಾ ಬೇಪಾರಿ. ಹೆಸರು ಗೊತ್ತಾಗೋದು ಕಷ್ಟಾನಾ? ನಾ ಯಾರೊಂಕ ನೀವು ಕೇಳಿ, ಕೇಳಿ.

ಸಲೀಂ : ನೀವು ಯಾರು?

ಹಸನ್ : ಹಹ್ಲಾ! ನನ್ನೆಸರು ಆಯಿಲ್ ಶಾ! ಯಾನೇ ಎಣ್ಣೆ ರಾಜ, ಅಂತ. ಎಣ್ಣೆ? ತೇಲ್

ಜೋ ಹೋತಾ ಹೈ ನ? - ಆ ಎಣ್ಣೇನ ಇಧರ್ ಸೆ ಉಧರ್; ಉಧರ್ ಸೆ ಇಧರ್ - ಸಾಗಿಸೋದು ಹಮಾರಾ ದಂಧಾ. ಇರಾನೀ ಶಾ ಹೈನ? - ಓ ಹಮಾರಾ ದೋಸ್ತ್ ಹೈ. ಅವನ ಮದುವೆಗೆ ಎಣ್ಣೆ ಒಯ್ಯಾ ಇದ್ದೆ. ಕ್ಯಾ ಕರನಾ? ರಸ್ತೇಮೆ ಕುಚ್ ಗಡಬಡ್ ಹುವಾ. ಬಿರುಗಾಳಿ ಬೀಸಿ ನಮ್ಮ ಕುದುರೆಗೆ ನಡೀಲೇ ಇಲ್ಲ. ಈ ಹೊತ್ತು ಇಲ್ಲಿದ್ದು ನಾಳೆ ಹೊರಡಬೇಕು. ಕ್ಯಾ ಹಂ ದೋನೋ ದೋಸ್ತ್ ಬನೆ?

ಸಲೀಂ : ಓಹೊ!

ಹಸನ್ : ಹಾಥ್ ಮಿಲಾವ್ ಭಾಯೀ

ಸಲೀಂ : ಈ ಎಣ್ಣೆ ವ್ಯಾಪಾರದಿಂದ ನಿಮಗೆ ತಿಂಗಳಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಲಾಭ ಸಿಗುತ್ತೆ, ಆಯಿಲ್ ಶಾ ಭಾಯೀ? ಹಜಾರ್ ದೋ ಹಜಾರ್?

ಹಸನ್ : ಹಜಾರ್. ದೋ ಹಜಾರ್? ಹೆ ಹೈ ಹೈ....ಆಪ್‌ಲೋಗ್ ಲಾಭಾನ್ನ ಗಿನತಾ ಹೈ? ಮಗರ್ ಹಂ ನಹೀ. ಪಿಕಾಸಿ ಜೋ ಹೋತಾ ಹೈ ನ? - ಪಿಕಾಸೀಸೆ ಎಳತಾ ಹೈ! ಗಿನನೇಕಾ ವಖ್ತ್ ಕಹಾ ಹೈ? ಲಾಖ್ ದೋ ಲಾಖ್ ಹೋತಾ ತೊ ಗಿನಾ ಸಕತೇ. ದೋ ಚಾರ್ ಕರೋಡ್ ಹೋ ತೊ?

ಸಲೀಂ : ತಿಂಗಳಿಗೆ ಕರೋಡಗಟ್ಟೆ ಸಿಗತ್ತಾ?

ಹಸನ್ : ಕೆಂವ್ ನಹೀ? ಕೆಂವ್ ನಹೀ? ನಮ್ಮ ರೋಕ್ ವ್ಯಾಪಾರ, ಕಿರುಕುಳ ನಹೀ. ಅರೇ ಭಾಯೀ ತುಮ್ ಭೀ ಹಮಾರಾ ಪಾರ್ಟನರ್ ಬನೋ, ತುಮ್ ಭೀ ಕಮಾಯೇಗಾ.

ಸಲೀಂ : ನಿಜವಾಗ್ನೂ?

ಹಸನ್ : ಇಸಮೆ ಕ್ಯಾ ಶಕ್ ಹೈ? ಈ ಹೊತ್ತು ರಾತ್ರಿ ನಮ್ಮೂಗೆ ಎಣ್ಣೆಗೆ ಕುದುರೆಗೆ ರಹನೇಕೋ ಠಿಕಾಣ ಯಾನೆ ಆಶ್ರಯ ಬೇಕಲ್ಲ. ಹ್ಯಾಗೆ ಮಾಡೋದು?

ಸಲೀಂ : ನಮ್ಮ ಮನೇಲೇ ಇರಿ.

ಹಸನ್ : ದೋಸ್ತಿ ಹೋ ತೋ ಐಸಾ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಎಣ್ಣೆ ಹರವಿ ಎಲ್ಲಿಡೋ?

ಸಲೀಂ : ಏನೊ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಡಿ. ನಿಮ್ಮಂಥವರ ಗೆಳತನ ಸಿಕ್ಕೋದು ನಮ್ಮ ಸೌಭಾಗ್ಯ. ಮನೇ ದೊಡ್ಡದು. ಅಲ್ಲೇ ಹರವಿ ಇಳಿಸಬಹುದು. ಈ ದಿನ ನೀವು ನನ್ನ ಮೆಹಮಾನಾ! ಬನ್ನಿ, ಊಟ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಮಾತಾಡೋಣ.

(ಹೊರಡುವರು)

* * *

ಅಲ್ಲಾ ಎಂಬವನಿಗೆ ಬೆನಕಾ ಎನ್ನುವರು

(ದೊಡ್ಡ ಮನೆ, ೪೦ ಎಣ್ಣೆಯ ಹರವಿಗಳಿವೆ)

ಮೇಳ : ಬಿದ್ದಾ ಸಲೀಮ ಕಳ್ಳನ ಬಲೆಗೆ
ಬಂದಾವು ಸಂಶಯ ಮರ್ಜೀನಾಳಿಗೆ
ಹಿಂದೆನ್ನ ತಂದೆಯ ಕೊಂದವನೀತನೆ
ಕೊಂದೆ ಕೊಲ್ಲುವನೀಗ ಯಜಮಾನರನ್ನೆ!
(ಆರದ ದೀಪ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ವಿಚಾರಮಗ್ನಳಾದ ಮರ್ಜೀನಾ ಪ್ರವೇಶಿಸುವಳು)
ಹ್ಯಾಗೆ ಮಾಡೋದಿವರ ಜೀವ ಉಳಿಸೋಕೆ!
ಹಳೆಯ ಸೇಡುಗಳನ್ನ ತೊಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ!
ಅಲ್ಲಾ ಎಂಬವನಿಗೆ ಏನೆಲ್ಲ ಹೆಸರು
ದುಷ್ಟರ ಶಿಕ್ಷಿಸುವ ಬೆನಕ ಎಂಬುವರು!
ಗಣಪತಿ ಬಂದಾ ಗುಟ್ಟು ತಿಳಿಸಿದಾ
ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ರಕ್ಷಣೆ ದಯಪಾಲಿಸಿದಾ||

ಮರ್ಜೀನಾ : ಇವನೆಂಥ ಮಳ್ಳ ಈ ಸಲೀಂ! ಬಂದವನು ಆಯಿಲ್ ಶಾ ಅಲ್ಲ, ಕಳ್ಳ,
ಚೋರೋಂಕಾ ರಾಜಾ ಅಂದರೂ ನಂಬೋದೇ ಇಲ್ಲ. ಗವಿಯಿಂದ ಚಿನ್ನ
ತಂದಿದೀರಲ್ಲ, ಪತ್ತೆ ಹತ್ತಿ ನಿಮ್ಮನ್ನ ಕೊಲ್ಲೋದಕ್ಕೆ ಬಂದಿದಾನೆ ಅಂದರೆ "ಪಾಪ
ಎಣ್ಣೆ ವ್ಯಾಪಾರಿ ನೀನೇನೋ ಅಂತಿ" ಅಂತ ನನ್ನನ್ನೇ ಗದರತಾನೆ. ನನ್ನ
ತಂದೆನ ಕೊಂದವನು, ಇವನ ಚೇರಾಪಟ್ಟಿ ನನಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆ? ಹೋಗಲಿ,
ಯಜಮಾನರಿಗೂ ತಿಳಿಯಬಾರದೆ? ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಅತಿಥಿಗಳನ್ನ ಹಾಗೆಲ್ಲಾ
ಸಂಶಯದಿಂದ ನೋಡಬಾರದು ಅಂತ ಹೇಳ್ತಾರೆ! ನೋಡೋಣ.

ಎಣ್ಣೆ ಇಲ್ಲದ ಈ ದೀಪ ಬೇರೆ ಆರತಾ ಇದೆ. ಹ್ಯಾಗೂ ಆಯಿಲ್ ಶಾನ ಎಣ್ಣೆ
ಹರವಿಯಿಂದಲೇ ಸ್ವಲ್ಪ ಎಣ್ಣೆ ತಕ್ಕೊಂಡಿರೋಣ.

(ಕತ್ತಲೆ, ಒಂದು ಹರವಿ ಹತ್ತಿರ ಬರುತ್ತಾಳೆ. ಪಾತ್ರ ಅದ್ಭುತಾಳೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಎಣ್ಣೆ ಇದೆ,
ತಕ್ಕೊಂಡು ಹೊರಡಬೇಕೆನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಹರವಿಯೊಳಗಿನಿಂದ ಪೂರ್ವರಂಗದತ್ತ
ಚೋರೋಂಕಾ ರಾಜಾ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದ ಗಣೇಶ ಪಾತ್ರಧಾರಿ ಹುಡುಗ ಕಳ್ಳನ ವಜ್ರದಲ್ಲಿ
ಏಳುತ್ತಾನೆ. ಆತ ಮರ್ಜೀನಾ ಎಂದು ಹೆಸರುಗೊಂಡು ಕರೆಯುತ್ತಲೂ ಮರ್ಜೀನಾ ಚಕಿತ
ಳಾಗುತ್ತಾಳೆ)

ಗಣೇಶ : ಮರ್ಜೀನಾ

ಮರ್ಜೀನಾ : ಯಾರು ನೀನು?

ಗಣೇಶ : ಗುರುತು ಸಿಗಲಿಲ್ಲವೆ? ನಾನು ಗಣೇಶನಾಗಿದ್ದ ಹುಡುಗ. ಚೋರೋಂಕಾ ರಾಜಾ ಬಂದು ನನ್ನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದನಲ್ಲ, ಅವನೇ ನಾನು.

ಮರ್ಜೀನಾ : ನಿನಗೇನು ಬೇಕು?

ಗಣೇಶ : ಎಂಥಾ ಹುಚ್ಚಿ ನೀನು? ಈಗ ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಜೀವ ಅಪಾಯದಲ್ಲಿದೆ. ಚೋರೋಂಕಾ ರಾಜಾ ಹಸನ್ ತನ್ನ ಕಳ್ಳರನ್ನು ಕರೆಕೊಂಡು ನಿಮ್ಮನ್ನು ತೀರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಬೇಕಾದರೆ ನೋಡ್ತೀಯಾ? ಹೀಗೆ - ಈ ಹರವಿ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗು.

(ಹೋಗುವಳು. ಅವಳ ಕಾಲ ಸಪ್ಪಳ ಕೇಳಿ ಹರವಿಯೊಳಗಿಂದ ಒಬ್ಬ ಕಳ್ಳ ತಲೆ ಎತ್ತಿ "ಎದ್ದು ಬರೋಣ್ಣಾ ಬಾಸಾ?" ಎಂದು ಓಸು ನುಡಿಯುತ್ತಾನೆ. "ಈಗ ಬೇಡ, ಆಮೇಲೆ ಹೇಳ್ತೇನೆ ಹುಜಾರಾ" ಎಂದು ಮರ್ಜೀನಾ ನುಡಿದು ಹೆದರಿಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ನಡೆಯುವಳು. ಇನ್ನೊಂದು ಹರವಿಯ ಬಳಿಯೂ ಹಾಗೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ಹರವಿ ಹತ್ತಿರ ನಡೆದು ಗಣೇಶನ ಬಳಿ ಓಡಿಬರುವಳು)

ಗಣೇಶ : ಗೊತ್ತಾಯ್ತಾ? ಈ ಹರವಿಗಳಲ್ಲಿರೋರು ಕಳ್ಳರು.

ಮರ್ಜೀನಾ : ಅದಕ್ಕೇ ಬಂದಿದೀನಲ್ಲಾ. ಈಗ ಏನ್ನಾಡೋದು?

ಗಣೇಶ : ಹೇಳ್ತೇನಿ ಬಾಯಿಲ್ಲಿ, ಇಕೋ ಈ ಹರವಿಯಲ್ಲಿ ಎಣ್ಣೆ ಇದೆ. ಆ ಎಣ್ಣೆಯಲ್ಲಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕುದಿಯೋ ಹಾಗೆ ಕಾಸು. ನಾಕು ನಾಕು ಚೊಂಬು ಕಾದೆಣ್ಣೆಯ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹರವಿಯಲ್ಲಿ ಸುರಿ. ಆಗೇನಾದರೂ ಅವರು ಕಿರಚಬಹುದು. ನಾನು ಡ್ರಮ್ಮು ತಗೊಂಡು ಬಾರಿಸಿ ಯಾರಿಗೂ ಕೇಳಿಸದ ಹಾಗೆ ಮಾಡ್ತೀನಿ. ಈ ಕಳ್ಳ ನನಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲಾ ಸತ್ತೋಗತಾರೆ.

ಮರ್ಜೀನಾ : ಆಯಿಲ್ ಶಾ?

ಗಣೇಶ : ಅವನೇ ಚೋರೋಂಕಾ ರಾಜಾ. ಊಟ ಮಾಡೋವಾಗ ನೃತ್ಯ ಮಾಡತೇನೆ ಅಂತ ಹೇಳು. ಪೂರ್ವರಂಗದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮುಂದೆ ಮಾಡಿದೆಯಲ್ಲ, ಆ ಧರ ನೃತ್ಯ ಮಾಡ್ತಾ ಮಾಡ್ತಾ ಮೈ ಮರೆಸಿ ಆತನ ಹತ್ತಿರಾನೇ ಹೋಗು. ಅವನ ಹತ್ತಿರಾನೇ ಒಂದು ಚೂರಿ ಇದೆ, ಅದನ್ನು ಕಸಿದು ಅದರಿಂದಲೇ ಅವನ್ನು ಇರಿದುಬಿಡು. ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಕಣ್ಣು ತೆರೆಯೋದರೊಳಗೇ ಇದೆಲ್ಲಾ ಆಗಿರಬೇಕು. ಗೊತ್ತಾಯ್ತಾ?

ಮರ್ಜೀನಾ : ಇದೆಲ್ಲ ನನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾ?

ಗಣೇಶ : ಬದುಕೋದಕ್ಕೆ ಇದೊಂದೇ ದಾರಿ. ಮೊದಲು ಇಲ್ಲಿಂದ ನನ್ನನ್ನೆತ್ತು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನೀನು ನನ್ನ ಮೇಲೂ ಎಣ್ಣೆ ಸುರೀಬಹುದು.

(ಗಣೇಶನನ್ನು ಎತ್ತುವಳು)

ಮರ್ಜೀನಾ : ಮೊದಲು ಈ ಎಣ್ಣೆ ಹರಿವೆಯನ್ನು ನೀರೊಲಿತನಕ ಸಾಗಿಸೋಣ.

ಗಣೇಶ : ಇದನ್ನೊಯ್ದು ಒಲೇ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟು ನನ್ನ ಹೆಸರು ಹೇಳು, ತಕ್ಷಣ ಎಣ್ಣೆ ಕಾಯುತ್ತದೆ. ಹೂ ಹಿಡಿ.....

(ಇಬ್ಬರೂ ಎಣ್ಣೆ ಹರವಿಯನ್ನು ತಗೊಂಡು ಹೊರಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸಲೀಂ ಮತ್ತು ಹಸನ್ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಹರವಿ ಅಲ್ಲೇ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಅವರು ಮಾತಿಗೆ ತೊಡಗುತ್ತಲೂ ಮಾಯಾಗುತ್ತದೆ.)

ಹಸನ್ : ಹಕ್ಕಾ! ಗೋಡೆನು ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ?

ಸಲೀಂ : ಯಾರಲ್ಲಿ?

ಹಸನ್ : ಯಾರಿಲ್ಲವಲ್ಲ.

ಸಲೀಂ : ಆ ಹರಿವೆ ನಡೆದಾಡಿದ ಹಾಗಾಯ್ತಲ್ಲ! ನೋಡಿ ಬರ್ದೀನಿ.

ಹಸನ್ : (ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ) ಛೇ ಛೇ. ಹರಿವೆ ನಡೆದಾಡೋದುಂಟೆ? ಇದ್ದಲ್ಲೇ ಇರಲಿ. ಗೋಡೆನು ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ.

ಸಲೀಂ : ಯಾರಾದರೂ ಕಳ್ಳರಿದ್ದಾರೆನು ನೋಡೋಣ ಅಂತ.

ಹಸನ್ : ಛೇ ಛೇ ಕಳ್ಳರು, ಇಂಥಾ ಭದ್ರ ಗೋಡೆನಿಗೆ ನುಗ್ಗೋದುಂಟೆ! ಬನ್ನಿ ಬನ್ನಿ ಊಟಾ ಮಾಡೋಣ. ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಕಾಯ್ದಿದಾರೆ ಪಾಪ. ಹೆಹೆ.....ಮಾಂಸದ ವಾಸನೆ ಬರ್ತಾ ಇದೆ. ಎಣ್ಣೆಲಿ ಕರೀತಾ ಇದಾರೇಂತ ಕಾಣಸತ್ತೆ. ಈ ವಾಸನೆಗೆ ನನ್ನ ಹಸಿವು ಜಾಸ್ತಿ ಆಯ್ತು, ಬನ್ನಿ. (ಹರವಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು) ನನ್ನ ಪ್ರಿಯ ಹರವಿಗಳೇ ನಾವು ಊಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಿರೋವಿ. ನಿಮಗೂ ಇಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಕರಿದ ಮಾಂಸ ಇದೆ. ಅಲ್ಲಿತನಕ ಸುಮ್ಮನೆ ಕೂತಿರಿ. ಅಡ್ಡಾಡಬೇಡಿ. ಕರೆಯೋತನಕ ಕಾಯಬೇಕು, ಅಷ್ಟೇ. (ಸಲೀಮನಿಗೆ) ಜೋಕ್ ಹೊಡೆದೆ, ಹ್ಯಾಗಿದೆ ಹೆಹೆಹೆ.....ಬನ್ನಿ.....

(ಹೋಗುವರು. ಗಣೇಶ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಡ್ರಮ್ಮು ತರುವನು. ಮತ್ತೆ ಹೋಗಿ ಮೂರೂ ಕತ್ತೆಗಳನ್ನು ಎಳೆದು ತರುವ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮರ್ಜೀನಾ ಎಣ್ಣೆ ಪಾತ್ರೆ ಹಿಡಿದು ಬರುವಳು. ಕಾದಣ್ಣೆಯನ್ನು ಒಂದೊಂದೇ ಹರವಿಯಲ್ಲಿ ಸುರಿಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಗಣೇಶ ಜೋರಿನಿಂದ ಡ್ರಮ್ಮು ಬಾರಿಸುವನು. ಕತ್ತೆಗಳೂ ಕಿರುಚುವವು. ಹೀಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹರವಿಗೂ ಸುರಿಯುತ್ತಾಳೆ)

* * *

ಚೂರಿಯ ಅಂಚಿನ ಮರ್ಜೀನಾ

(ಅಲೀಬಾಬಾ, ಆಯಿಲ್ ಶಾ ಹಸನ್ ಮತ್ತು ಸಲೀಂ ಊಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ)

ಹಸನ್ : ಹಹಹಹ ಕ್ಯಾ ಗದಾ ಆಪಕಾ! ಹಾಡುತ್ತವೆ! ಹಾಡುತ್ತವೆ! ಹಹಹಹಹ
ಒಂದೊಂದು ಕತ್ತೆಗೆ ಒಂದೊಂದು ಘರಾನಾ!! ಅಬ್ಬ

ಸಲೀಂ : ಆಯಿಲ್ ಶಾ ನಿಮ್ಮ ಕುದುರೆ ಹಾಡುತ್ತವಾ!

ಹಸನ್ : ಕುದುರೆ ಹಾಡೋದೆ! ಹೆಹೆಹೆಹೆಹೆ..... ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಭಾಳಾ ನಗಸ್ತಾ ಇದೀರಿ, ಭಾಳಾ ನಗಸ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ.....ನೀವು ಏನೇ ಹೇಳಿ ನಿಮ್ಮಂಥ ರಸಿಕರನ್ನು ನಾನೋಡಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಆಯಿಲ್, ಶಾ, ಈಗ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಋಷಿಪಡಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ನೃತ್ಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಇಟ್ಟೊಂಡಿದೆವೆ. ಆಗಬಹುದಲ್ಲ!

ಹಸನ್ : ಓಹೋ! ಕತ್ತೇ ನೃತ್ಯ ಅಲ್ಲವಾದರೆ ಆಗಲಿ. ಯಾಕಂತೀನಿ, ಕತ್ತೆ ಹಾಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಕುಣಿಯೋದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲಾ ಅಂತ ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಯಾಕೆಂದರೆ ನಾಲ್ಕು ಕಾಲು ನೋಡಿ! ಹೆ ಹೆ ಹೆ ನೀವೇನಂತೀರಿ!

ಅಲೀಬಾಬಾ : ನಿಜ, ನಿಜ, ಕತ್ತೆ ಹಾಡುತ್ತವೆ. ಮರ್ಜೀನಾ ಎರಡೇ ಕಾಲಿನಿಂದ ಕುಣೀತಾಳೆ. ಆಗಬಹುದಲ್ಲ!

ಹಸನ್ : ಓಹೋ.

(ಕತ್ತೆಗಳ ಮೇಳಸ್ವರದೊಂದಿಗೆ ಮರ್ಜೀನಾ ಹಾಡುತ್ತ ಕುಣಿಯುತ್ತ ಬರುತ್ತಾಳೆ)

ಮರ್ಜೀನಾ : ನಾ5 ಮರ್ಜೀನಾ||

ಮಿರುಗುವ ಮಿಂಚಿನ ಚೂರಿಯ ಅಂಚಿನ
ಹರಿತಾದ ಕಣ್ಣೀನಿ ಬಾಲೆ ನಾ||
ಗುಟ್ಟು ಎದೆಯಾಗಿನ ಸಂಚು ಮನದಾಗಿನ
ಗೂಡೆಗಳ ಇರಿವೇನ | ನಾ ಮರ್ಜೀನಾ||

(ಮರ್ಜೀನಾ ಹಾಡುತ್ತ ಕುಣಿಯುತ್ತ ಆಯಿಲ್ ಶಾನ್ ಬಳಿ ಬಂದು ಮಿಂಚಿನ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಅವನ ಚೂರಿ ಕಿತ್ತುಕೊಂಡು ಇರಿಯುವಳು. ಅಲೀಬಾಬಾ, ಸಲೀಂ ಎದ್ದು Freeze ಆದ ಹಾಗೆ ನಿಲ್ಲುವರು. ಆಯಿಲ್ ಶಾ ಸಾಯುವನು)

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಮರ್ಜೀನಾ ಇದನ್ನೇನು ಮಾಡಿದೆ!

ಮರ್ಜೀನಾ : ಅವ ಚೋರೋಂಕಾ ರಾಜಾ, ಆಯಿಲ್ ಶಾ ಅಲ್ಲ, ಅಂತ ಎಷ್ಟು ಸಲ ಹೇಳೋದು! ನೀವು ಆತನ ಗವಿಯಿಂದ ಚಿನ್ನ ತಂದಿದ್ದಕ್ಕೆ ಸಿಟ್ಟಾಗಿ ನಿಮ್ಮನ್ನು ತೀರಿಸಬೇಕಂತ ಬಂದಿದ್ದ. ಬೇಕಾದರೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿ, ಹರವಿಗಳಲ್ಲಿರೋದು ಎಣ್ಣೆ ಅಲ್ಲ, ಚೋರರು.

ಸಲೀಂ : ಏನಂದೆ? (ಓಡುವನು)

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಆತ ಆಯಿಲ್ ಶಾ, ಕಳ್ಳನಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಮೆಹಮಾನ್ ಆಗಿ ಬಂದಿದ್ದ.

ಮರ್ಜೀನಾ : ಎಲ್ಲಾ ಸುಳ್ಳು. ಹೋಗಿ ನೋಡಿ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತೆ.

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಆತ ಇರಾನ್ ಶಾಸನ ಸ್ನೇಹಿತ, ಕಳ್ಳ ಅಂತ ಹ್ಯಾಗ್ಗೇಳ್ತೆ?

ಮರ್ಜೀನಾ : ಹಿಂದೆ ನನ್ನ ತಂದೇನ ಕೊಂದಿದ್ದೆ. ಅವನನ್ನ ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲ್ಲೆ. ಅವನಿಂದಲೇ ನನಗೆ ಇಂಥಾ ಸ್ಥಿತಿ ಬಂದದ್ದು. ನಿಮ್ಮನ್ನೂ ಮುಗಿಸಬೇಕಂತಿದ್ದೆ. ಗಣೇಶನ ದಯದಿಂದ ಎಲ್ಲಾರು ಪಾರಾದಿವಿ.

(ಸಲೀಂ ಓಡಿ ಬರುವನು)

ಸಲೀಂ : ಬಾಪರೇ ಬಾಪ್! ಎಂಥಾ ಮೋಸ! ಹರವಿಯಲ್ಲಿರೋದು ಎಣ್ಣೆ ಅಲ್ಲ ಬಾಬಾ, ಕಳ್ಳರು ಕಳ್ಳರು! ಮರ್ಜೀನಾ, ನಮ್ಮನ್ನ ಬಚಾವ್ ಮಾಡಿದೆ!

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಹೌದೆ?

ಸಲೀಂ : ಹೌದು. ನಾ ನೋಡಿ ಬಂದೆ!

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಛೇ ಛೇ! ಎಂಥಾ ಮೋಸ! ಬೇಗಂ, ಬೇಗಂ ಹೊರಗಡೆ ಬಾ. (ಬೇಗಂ ಘಾತಿಮಾ ಹೊರಗೆ ಬರುವರು) ಮರ್ಜೀನಾ ಕಳ್ಳರಿಂದ ನಮ್ಮ ಜೀವಾ ಕಾಪಾಡಿದಳು. ನಮ್ಮ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ ಬಚಾವ್ ಮಾಡಿದಳು. ಮರ್ಜೀನಾ ನಿನ್ನ ಉಪಕಾರ ಮೇಲೆ ಜಾಸ್ತಿ ಆಯ್ತು. ಹಾಗೇ ಇನ್ನೊಂದು ಉಪಕಾರ ಮಾಡು. ಈ ಅಯೋಗ್ಯನ್ನ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ನನ್ನ ಸೊಸೆ ಆಗಿಬಿಡು. ಸಾಕು.

ಮರ್ಜೀನಾ : ಅಲ್ಲಾನ ದಯೆ ದೊಡ್ಡದು. ಗಣೇಶನ ರೂಪದಿಂದ ಬಂದು ಕಾಪಾಡಿದ.

ಅಲೀಬಾಬಾ : ಗಣೇಶ? ಅವನ್ನಾರು? ಎಲ್ಲಿದಾನೆ?

ಗಣೇಶ : ಇಕೋ ಇಲ್ಲಿದೇನೆ.

(ಎಲ್ಲರೂ ತಿರುಗಿ ನೋಡುವರು. ಗಣೇಶ ಮೇಳದೊಂದಿಗೆ ಬರುವನು)

ಮೇ. ನಾಯಕ : ಆಹಾ ಪ್ರಭೋ, ಮೇಳದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಶಿಷ್ಟರ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಿ, ದುಷ್ಟರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಟ್ಟಂಥಾ ದೇವಾಧಿದೇವಾ. ನಿನ್ನ ಲೀಲೆ ಅಗಾಧವಾದುದು. ಈ ತನಕ ನಮ್ಮ ನಾಟಕ ನೋಡಿದ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರಿಗೆ ಸಂದೇಶವೇನಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ತಿಳಿಸುವಂಥವನಾಗಬೇಕು.

ಗಣೇಶ : ಸೂತ್ರಧಾರ, ಕಳ್ಳರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ಉಂಟೇ ಉಂಟು. ಆದರೆ ಲಾಡು ಚೋರರಿಗೆ ವಿನಾಯಿತಿ ಉಂಟೆಂದು ಸಾರುವಂಥವನಾಗ್ಯೆ ಸೂತ್ರಧಾರ.

ಮೇ. ನಾಯಕ : ಅಪ್ಪಣೆ ಪ್ರಭೋ, ಇದೀಗ ಆಟದ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ತಾವು ನಮ್ಮ ಪೂಜೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅಂತ್ಯದಲ್ಲಾದರೂ ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ.

ಗಣೇಶ : ಲಾಡು ಉಂಟೋ?

ಮೇ. ನಾಯಕ: ಉಂಟು ಸ್ವಾಮೀ. ತಮ್ಮ ಉದರದಿಂದ ಉದುರಿದ್ದೇ ಇದೆ.

ಗಣೇಶ : ತಥಾಸ್ತು.

ಎಲ್ಲರೂ : ಶ್ರೀ ಗಜವದನಾ

ಗಿರಿಜಾ ನಂದನ

ಸ್ವೀಕರಿಸಯ್ಯಾ ಸಾವಿರ ನಮನಾ||

(ತೆರೆ)

ಒಂದರ ಏಟಿಗೆ ಯೋಳು
ಅರ್ಥಾತ್
ಗಿಡ್ಡು ಟೀಲರನ ಸಾಹಸಗಳು

ಬಿ.ಟಿ. ದೇಸಾಯಿ

ಪಾತ್ರಗಳು

ಗಿಡ್ಡೂ ಟೀಲರ್-೧೨-೧೩ ವರ್ಷದ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗ

ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಹುಡುಗ

ರಾಕ್ಷಸರು-ಮೂರು ಜನ

ಹಂದಿ

ಮಹಾರಾಜ

ರಾಜಕುಮಾರಿ

ಸೇವಕರು- ಇಬ್ಬರು

ಒಂದನೇ ಏಟಿಗೆ ಯೋಳು
ಅರ್ಥಾತ್
ಗಿಡ್ಡೂ ಟೀಲರನ ಸಾಹಸಗಳು

ನಾಂದಿ

ಮೇಳ : ದೇವರ ಕರೆಯೋಣ | ಗೆಳೆಯಾ
ದೇವರ ಕರೆಯೋಣ | ಆಟಕ್ಕೆ
ದೇವರ ಕರೆಯೋಣ
ಗಣಪನ್ನ ಕರೆಯೋಣ | ಹೊಟ್ಟಿಯ
ಗಣಪನ್ನ ಕರೆಯೋಣ
ಮಣಮಣ ಉಂಡಿ ದಣಿಯದೆ ಮುಕ್ಕಿದ
ಕ್ಷಣದಿ ಮೂಜಗ ತಾ ಕದಲದೆ ತಿರುಗಿದ
ತುಣುಕು ಹುಡುಗ ಭಲೆ | ತಿಂಡಿವೋತ
ಗಣಪನ್ನ ಕರೆಯೋಣ
ಸರಸಮ್ಮನ ಕರೆಯೋಣ | ಗೆಳತೀ
ಸರಸಮ್ಮನ ಕರೆಯೋಣ
ಆಟಪಾಟದಲಿ ಪಾಠಪದ್ಯದಲಿ
ನೋಟು ಬುಕ್ಕಿನಲಿ, ಮಕ್ಕಳ ಹೊರಹೊರೆ
ಸ್ನೇಹಬ್ಯಾಗಿನಲಿ ಅಡಗಿದ | ಅಮ್ಮ
ಸರಸಮ್ಮನ ಕರೆಯೋಣ
ಕೃಷ್ಣನ ಕರೆಯೋಣ | ಗೆಳೆಯಾ
ಕೃಷ್ಣನ ಕರೆಯೋಣ
ಕದ್ದು ಬೆಣ್ಣೆಯ ನಮಗೂ ಉಣಿಸಿದ
ಮದ್ದು ಮಣ್ಣಲಿ ಮೂಜಗ ತೋರಿದ
ಮುಗ್ಧ ಹುಡುಗರ ಗ್ಯಾಂಗ್ ಲೀಡರ್ | ನಮ್ಮ
ಕೃಷ್ಣನ ಕರೆಯೋಣ | ಆಟಕೆ
ದೇವರ ಕರೆಯೋಣ | ಗೆಳೆಯಾ
ದೇವರ ಕರೆಯೋಣ

ಅಂಕ ಒಂದು

ದೃಶ್ಯ - ೧

ಗಿಡ್ಡು : (ಒಳಗಿನಿಂದ ಬಂದು ಸಭಿಕರಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ) ನಮಸ್ಕಾರ! ನನ್ನದು ನಿಮಗ ಗೂತ್ತಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ನಿಮ್ಮ ಪರಿಚಯ ನನಗ ಐತಿ. ದಿನಾ ನನ್ನ ಅಂಗಡೀ ಮುಂದಸ ಹಾಯ್ತು ಹೋಗೋದಿಲ್ಲ ನೀವು? ನಾ ಯಾರು ಅಂತ ಗೂತ್ತದನೋ ಇಲ್ಲೋ?

ಸಭಿಕರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗ : ನೀ ಯಾರಪಾ?

ಗಿಡ್ಡು : ಶಾಣ್ಣಾ ಹುಡುಗರು! ನಿಮ್ಮ ಮಾಸ್ತರು ಛೋಲೋ ಕಲಸ್ತಾರ ಹೌದಲ್ಲೋ? ನಾನಸ ಹೇಳಿದ್ದೆ ಛೋಲೋ ಕಲಸರೀ ಅಂತ. (ಹುಡುಗನಿಗೆ) ಏನಂದಪಾ?

ಹುಡುಗ : ನೀ ಯಾರಪಾ? ನಿನ್ನ ಹೆಸರೇನು?

ಗಿಡ್ಡು : ಹೇ ಬಿಡ್ಡಿ, ನಾಚಿಗಿ ಬರತೈತಿ.

ಹುಡುಗ : ನಿನ್ನ ಹೇಣ್ಣೆ ಹೆಸರಲ್ಲಪೋ ! ನಿನ್ನದು ಹೇಳು.

ಗಿಡ್ಡು : ಹೆಣ್ಣೆ ಹೆಸರು ಹೇಳಾಕ ನಾಚಿಗಿ ಬರೂದುಲ್ಲ ನನಗ. ಹಂಗಸ ಹೇಳಲ್ಯೋ ಏನು ಒಡಪ ಹಾಕಿ ಹೇಳಲ್ಯಾ?

ಹುಡುಗ : ಬಂದ್ಡಂಗ ಹೇಳು.

ಗಿಡ್ಡು : ಹಂಗಾರ ತಗಾಲ್ಡಿ, ಹಿಂದೀಯೊಳಗೆ 'ಗೂಡ' ಅಂದ್ರ ಕನ್ನಡದ ಬೆಲ್ಲಾ ಹೆಸರು ಹೇಳಾಕ ನನಗೆ ಹೇಣ್ಣೀನಸ ಇಲ್ಲಾ!

ಹುಡುಗ : ನಿನಗೂ ಹೆಸರಿಲ್ಲೇನು?

ಗಿಡ್ಡು : (ಒಬ್ಬನಿಂದ) ಯಾಕ! ನಿನ್ನ ಹಂಗಸ ಎಲ್ಲಾರೂ ಅಂತ ಮಾಡೀಯೇನು? ನಾ ಯಾರೂ ಅಂತ ತಿಳಕೊಂಡೀ?

ಗಿಡ್ಡು ಜನರಿಗೆ

ಮಡ್ಡು ಜನರಿಗೆ

ಧಡ್ಡು ಜನರಿಗೆ

ಗಿಡ್ಡಾ, ಮಡ್ಡಾ, ಧಡ್ಡಾ

ಉದ್ದ ಜನರಿಗೆ

ಮೊದ್ದ ಜನರಿಗೆ

ಅಪದ್ದ ಜನರಿಗೆ

ಉದ್ದಾ, ಮೊದ್ದಾ, ಅಪದ್ದಾ

ಹುಡುಗರಿಗೇ

ತುಡುಗರಿಗೇ

ಗಡಗರಿಗೇ

ಬಡವರಿಗೇ

ಎಲ್ಲಾ ಜನರಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಘಾಶನ್ನಿನ

ಮಿಲ್ಲಾ ಚಡ್ಡೀ ಹೊಲಿಯುತ

(ಈಗ ಬ್ಯಾನರ್ ಬರುತ್ತದೆ-ಅದರ ಮೇಲೆ ಈ ಕೆಳಗಿನಂತೆ ಬರೆದಿದೆ.)

("ಗಿಡ್ಡು ಟೀಲರ ಉರ್ಫ್ ಗಿಡ್ಡುಜೀಲಾವ್!")

ಚಡ್ಡಿ ಸ್ವಶಲಿಸ್ಸ

ಲಂಡನ್ ರಿಟರ್ನ್ಸ್!")

ನೀವು ಶರ್ಫ್ ಸ್ವಶಲಿಸ್ಸ, ಪ್ಯಾಂಟ ಸ್ವಶಲಿಸ್ಸ,

ಸೂಟ ಸ್ವಶಲಿಸ್ಸ, ಬೂಟ ಸ್ವಶಲಿಸ್ಸ,

ಸೀರೀ ಸ್ವಶಲಿಸ್ಸ, ಕುಬಸಾ ಸ್ವಶಲಿಸ್ಸ

ಹಿಂಗ ನಮನಮೂನಿ ಟೀಲರ ಜನರನ್ನ ನೋಡಿರಿ. ಆದರ

ಚಡ್ಡೀ ಸ್ವಶಲಿಸ್ಸ? ಇಲ್ಲ.

ಮತ್ತೆ, ನಾ ಯಾಕ ಅಷ್ಟ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಆಗಿಲ್ಲ. ಗೊತ್ತೇನು? ಉಳಿದ ಅರಿಬಿ ಎಲ್ಲಾ ಮ್ಯಾಲಕ ಕಾಣಿಸ್ತಾವು. ಒಳಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡ ಚಡ್ಡಿ ಕಾಣಿಸ್ತೇನು? ಇಲ್ಲ. ಹಂಗ ಏನಪಾ ನಾನು ಎಲೆಯ ಮರೆಯ ಹೂವಿನಂತೆ, ಪ್ಯಾಂಟಿನ ಮರೆಯ ಚಡ್ಡಿಯಂತೆ ಯಾರ ಕಣ್ಣಿಗೂ ಬೀಳೋದಿಲ್ಲ. ಆದ್ರೆ ಹೂವಿಗೂ ಚಡ್ಡಿಗೂ ಒಂದು ಫರಕು- ಏನಪಾ ಅಂದ್ರೆ; ಹೂವು ಗಿಡದ ವಾಸನಿ ಬಿಚ್ಚತೈತಿ, ಚಡ್ಡಿ ಬುಡದ ನಾಚಿಗೀ ಮುಚ್ಚತೈತಿ.

ಇನ್ನ ನನ್ನ ಚಡ್ಡೀ ಮಹಾತ್ಮೆ ಏನು ಹೇಳಲಿ? ನೀವು ಅದನ್ನ ಒಂದಸರೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡ್ರೀ ಅಂದ್ರೆ ತಗಿಯೋ ಹಂಗಸ ಇಲ್ಲ; ಅಷ್ಟು ಕರೆಕ್ಕೆ ಫಿಟಿಂಗು! ಕೆಲವರಂತೂ ನನ್ನ ಚಡ್ಡೀ ಇಷ್ಟು ಪಸಂದ ಮಾಡ್ತಾರ: ಅವು ಬ್ಯಾರೀ ಅರಿವಿ ಹಾಕ್ಕೊಳ್ಳೋದೇ ಇಲ್ಲ. ಈ ಊರಿನ ಹವಾಕ್ಕಂತೂ ನನ್ನ ಚಡ್ಡಿ ಭಾಳ ಅನುಕೂಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಮುಂದಿನ ಸರೆ ನಿಮಗ ಚಡ್ಡಿ ಬೇಕೂ ಅನಿಸಿದರ ನಿಮ್ಮ ಮಮ್ಮಿ ಡ್ಯಾಡಿಗ ಹೇಳಿ ಗಿಡ್ಡು ಟೀಲರ ಹೊಲಿದ ಸ್ವಶಲ್ ಚಡ್ಡಿಗಳನ್ನೇ ಉಪಯೋಗಿಸಿರಿ. ದಾಮ್ ಸಸ್ಯಾ, ಮಾಲ್ ಬರಾಬರ!

(ಒಳಗಿನಿಂದ: 'ಎ ಗಿಡ್ಡು! ಎ ಗಿಡ್ಡು ಟೀಲರ!')

ಯಾರೋ ಗಿರಾಕಿ ಬಂದಾರ ಕಾಣಿಸ್ತೈತಿ, ನೋಡಿ ಬರ್ರೇನಿ, ತಡೀರಿ.

(ವಿಂಗಿನ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದ ನಟನ ಮಾಡಿ)

ಬರ್ರೀ, ಸಾಹೇಬ್, ಯಾ ನಮೂನಿ ಚಡ್ಡಿ ಬೇಕಾಗೇದ?

ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗ : (ಸ್ವೇಜ ಮೇಲೆ ಬಂದು ಸೊಂಟ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು)

ಏನ್ ಚಡ್ಡಿ ಹೊಲದಿಯೋ ಮಾರಾಯಾ! ಹಾಕೊಂಡ್ರ ತಗೀಲಿಕ್ಕೆ ಬರವಲ್ಲದು, ತಗದ್ರ ಹಾಕೊಳ್ಳಿಕ್ಕೆ ಬರವಲ್ಲದು. ನಿನ್ನೆ ಹಾಕೊಂಡಾಗಿನಿಂದ ತ್ರಾಸ ಆಗಿಕ್ಕೆ ಹತ್ತೇದ.

ಗಿಡ್ಡು : ಹಂಗಾರ ಹಿಂಗ ಮಾಡೋಣ, ಸಾಹೇಬ್, ಹಾಕೊಳ್ಳಿಕ್ಕೆ ಒಂದು, ತಗೀಲಿಕ್ಕೆ ಒಂದು, ಹಿಂಗ ಎರಡು ಚಡ್ಡಿ ಮಾಡೋಣಂತ, ಒಂದ ಅರಿವಾಗ್ತೆ.

ಹುಡುಗ : ಆದ್ರ ಇದು ಭಾಳ ತ್ರಾಸ ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಹತ್ತೇದೋ ಮಾರಾಯಾ! ನಿನ್ನೆಯಿಂದ ಇದು (ಒಂದಕ್ಕ) ಮತ್ತೆ ಇದು (ಎರಡಕ್ಕ) ಮಾಡಿಲ್ಲಪಾ, ಹೆಂಗಾರ ಮಾಡಿ ತಗಿಯಪಾ, ದಯಮಾಡಿ.

ಗಿಡ್ಡು : (ಸಭಕರಿಗೆ) ಏನ ನಾಚಿಗಿ ಇಲ್ಲದ ಜನಾನಪಾ! ಮತ್ತೆ ಇಂಥವರ ನಾಚಿಗಿ ಮುಚ್ಚಬೇಕಂತ, ನಾ ಚಡ್ಡಿ ಹೊಲಿಯೋದು. (ಹುಡುಗನಿಗೆ) ಸಾಹೇಬರ, ಕತ್ತರೀ ಕೊಡತೇನಂತ, ಕತ್ತರಿಸಿ ಬಿಡಿ ಅದನ್ನ, ಅಲ್ಲೇ ಒಳಗ ಹೋಗಿ.

ಹುಡುಗ : (ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ) ಏನಂದೀ!

ಗಿಡ್ಡು : ಚಡ್ಡೀನರೀ! ಹ್ಲೂಂ, ತೊಗೋಳ್ಳಿ,

(ಹುಡುಗನಿಗೆ ಕತ್ತರೀ ಕೊಟ್ಟು ಅವನನ್ನು ವಿಂಗನತ್ತ ದೂಡುತ್ತಾನೆ.) (ಸಭಕರಿಗೆ) ನಾ ಹೇಳಿದ್ದಿಲ್ಲರೇ ನನ್ನ ಚಡ್ಡೀದು ಕರಕ್ಕ್ ಫಿಟಿಂಗ್ ಅಂತ? ಒಮ್ಮೆ ಹಾಕೊಂಡ್ರ ತಗಿಸಿಗೊಳ್ಳಿಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲಿಗೇ ಬರಬೇಕಾಗ್ತೆ.

ಹುಡುಗ : (ಒಳಗಿನಿಂದ ಬಂದು ಕತ್ತರೀ ಕೊಡುತ್ತ)

ಈಗ ಅರಾಮ ಆತಪಾ, ಅವಸರಾ ಆಗೇದಪಾ. ಮನೀಗೆ ಹೋಗತೇನಿ. (ಓಡುತ್ತಾನೆ.)

ಗಿಡ್ಡು : (ಅವನ ಬೆನ್ನಟ್ಟಿ) ಸಾಹೇಬ್‌ಕ್, ಸಾಹೇಬ್‌ಕ್, ನನ್ನ ರೊಕ್ಕಾ!! ನನ್ನ ರೊಕ್ಕರೀ!! (ತಿರುಗಿ ಬಂದು) ಜನಾ ಹಿಂಗ ಮಾಡ್ತಾರ ನೋಡಿ, ರೊಕ್ಕಾ ಕೇಳಿದ ಕೂಡ್ಲೇ ಅವಸರಾ ಬಂದ ಬಿಡತ್ಯೆತಿ. ಹಿಂಗ ಮಾಡಿದ್ರ ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆ ಉಪಜೀವನ ಹೆಂಗ ನಡಿಬೇಕರಿ ಬಡವಂದೂ? ನನ್ನ ಆಸ್ತಿ ನೋಡಿ ಇದೊಂದ ಕತ್ತೀ, ಈ ಸಣ್ಣ ಸೂಜಿ, ಮತ್ತೆ ಈ ದಾರದ ಗಡಗಡೆ, ಇಷ್ಟ ಮತ್ತೆ ನನ್ನದೂ ಒಂದು ಹೊಲಿಗೀ ಮಶೀನು ಇತ್ತರಿ. ಉಷಾ, ಸಿಂಗರ್, ಮೆರಿಟ್, ಫಾಫ್ ಗೀಫನ ಅಪ್ಪನಂಥಾದ್ದು. ಪಾಪ, ವಯಸ್ಸಾಗಿ ಅದೂ ತೀರಿಕೊಂಡಿತು, ಈಗ ಒಂದು ವರ್ಷದ ಹಿಂದೆ ಏನು ಹೇಳರೀ, ಈ ಬಡತನ ಭಾಳಕೆಟ್ಟು, ಈಗ ಅಪ್ಪನೇ ಕೊಟ್ಟರ, ಕೆಲಸಾ ಸುರುವು ಮಾಡಲ್ಯಾ? ನಿನ್ನೆ ಈ ಊರಿನ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಪೈಲವಾನ್

ಬಂಡೇ ಎಡವಿದ ಖಾಣ್ ಬಂದು ತಮಗೊಂದು ಸ್ವೆಶಲ್ ಚಡ್ಡೀ ಹೊಲೀ ಅಂತ ಆರ್ಡರ್ ಕೊಟ್ಟಾರ. ಅರಿವಿ ಹೆಂಗ ಐತಿ ಅಂದ್ರಿ ಯಾವ ಹುನಗುಂದದ ಜಮಖಾನಿನೂ ಝಕ್ಕಿಸಬೇಕು ಅದರ ಮುಂದ. 'ಸ್ವೆಶಲ್' ಅಂದರ ಹೆಂಗಿರಬೇಕರಿ ಸಾಹೇಬರ? ಅಂದ. ಅದಕ್ಕೆ "ನೋಡಪಾ, ಎಲ್ಲಾರೂ ಚಡ್ಡೀ ಕೆಳಗಿನಿಂದ ಹಾಕ್ಕೋತಾರ. ನನಗ ಬಗ್ಗಲಿಕ್ಕೆ ಆಗೂದುಲ್ಲಾ. (ಝಾಕಂದ್ರ ಅವರ ಇದು [ಹೊಟ್ಟೆ] ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದ್ದೆಕಿ.) ಅದಕ್ಕೆ ಮ್ಯಾಲಿನಿಂದ ಹಾಕ್ಕೊಳ್ಳಿಕ್ಕೆ ಬರೋ ಚಡ್ಡೀ ಹೊಲೀ" ಅಂದ್ರು. ಅದನ್ನ ಇವತ್ತ್ತ ಹೊಲಿದು ಮುಗಿಸಬೇಕಾಗೇತಿ. ಹಸುವು ಬ್ಯಾರೇ ಆಗೇತಿ. ಆಗಲಿ. ಚಡ್ಡೀ ಹೊಲಿದು ಮುಗಿಸಿ ಚಾ ಕುಡಿದು ಬರತೇನಂತ.

(ಗಿಡ್ಡೂ ಚಡ್ಡೀ ಹೊಲಿಯಲು ಕೂಡುತ್ತಾನೆ.)

ಮೇಳ : ಗಿಡ್ಡೂ ಟೇಲರ್ ಚಡ್ಡಿ ಹೊಲದಾ
ಅಡ್ಡಾ ಉದ್ದಾ ಲಡ್ಡೆ
ಬಡ್ಡೀಯಿಂದ ಗಡ್ಡದ ತನಕಾ
ಅಡ್ಡಾ ಉದ್ದಾ ಲಡ್ಡೆ
ಹುಳುಕು ಅರಿವಿಗೆ ಕೊಳಕು ದಾರದ
ಪೊಳಕು ಪೊಳಕು ತೂತ
ಫಳಕಿಲೆ ಅದರ ಕಸೂತಿ ಹಿಡಿದಾ
ಬೆಳಕು ಪೋಣಿಸೂತ
ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ ಅವಗೊಂದ್ ಅರಿವಿ
ಒಂದ್ ದಾರ ಸೂಜೀ
ಹರಕು ಅರಿವಿನ ಹೊಲಿಯುದಕ್ಕೆ
ಮರತಾ ಒಡಲ ಬ್ಯಾಗೀ
(ತೆರೆಯಲ್ಲಿ ಮುದುಕಿಯೊಬ್ಬಳು)

ಮುದುಕಿ : ಮಿರ್ಚೀ, ಭಜೀ, ಬೋಂಡಾ, ಹಿಂಡೀ,
ಹಪ್ಪಳಾ, ಸಂಡಿಗಿ, ಕೊಬ್ಬಟ್ಟು ಉಂಡೀ!!

ಗಿಡ್ಡೂ : (ಗಡಬಡಿಸಿ ಎದ್ದು) ಎಲಾ! ಉಸ್ತಾದರಿಗೆ ಚಡ್ಡೀ ಹೊಲಿಯೋ ಗಡಿಬಡಿಯೊಳಗ
ಹಸಿವೀನ, ಮರವು ಆಗೇತೆಲ್ಲ!
(ಎದ್ದು ಮುದುಕಿಯನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತ)
ಎಬೇ, ಹಿಂಡೀ ಕೊಬ್ಬಟ್ಟಿನ ಮುದುಕಿ...!

ಮುದುಕಿ : (ಬುಟ್ಟಿಯನ್ನು ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು)
ಕೊಡ್ಡೀ ತಮ್ಮಾ?

ಗಿಡ್ಡು : ನಾ ಕೊಡ್ಲಿ ತಮ್ಮಾ ಅಲ್ಲ, ಸೂಜಿ ಅಣ್ಣಾ. ಎಳ್ಳು ಬೋಂಡಾ ಕೊಡಬೇ,

ಮುದುಕಿ : ಮತ್ತ ಮಿರ್ಚಿ, ಭಜಿ, ಹಪ್ಪಳಾ, ಸಂಡಿಗಿ...

ಗಿಡ್ಡು : ...ಕೊಬ್ಬಟ್ಟು, ಹಿಂಡಿ ಯಾವುದೂ ಬ್ಯಾಡಾ.

ಎಳ್ಳು ಬೋಂಡಾ ಕೊಡು, ಸಾಕು.

ಮುದುಕಿ : ಎಳ್ಳು ಬೋಂಡಾಕ್ಕೆ ನಾಕಾಣೆ, ನೋಡ ತಮ್ಮಾ.

ಗಿಡ್ಡು : ಭಾಳ ದುಬಾರಿ ಆದಲ್ಲಬೇ! ಪ್ಯಾಟ್ಯಾಗ ಇಪ್ಪತ್ತ ವೈಸೇಕ್ಕೆ ಮೂರು ಕೊಡತಾರ!

ಮುದುಕಿ : ಸೈಜಿನ ಮ್ಯಾಲ ಮಾತು ಇರತಾವ, ತಮ್ಮಾ. ನೀ ಹೊಲಿಯೋ ಎಲ್ಲಾ ಚಡ್ಡೀನೂ ಒಂದೆ ಸೈಜೇನು? ಹಂಗ.

ಗಿಡ್ಡು : ಎಲಾ ಇದರಕ ! ಚಡ್ಡಿಗೂ ಬೋಂಡಾಕ್ಕೂ ಇಜ್ಜೊಂದು ಹತ್ತಗಡೀ ಐತೇನು? ಆತು, ಎಳ್ಳು ತಾ.

ಮುದುಕಿ : ಮೊದ್ಲ ನಾಕಾಣೆ ತತಾ.

ಗಿಡ್ಡು : ಕೊಡತೇನಿ ತಾ. ನಾ ಏನು ಓಡಿಹೊಂಟಿಲ್ಲ.

ಮುದುಕಿ : ನೀ ಅಲ್ಲ, ಈ ಬೋಂಡಾ ಓಡಿ ಹೋಗತಾವ ನಿನ್ನ ಹೊಟ್ಟಾಗ. ತಿಂದ ಮುಗಿಸಿದ ಮ್ಯಾಗ 'ನೀ ಕೊಟ್ಟೇ ಇಲ್ಲ' ಅಂದ್ರ ನಾ ಏನು ಮಾಡಲಿ, ಹೆಣ್ಣು ಹೆಂಗಸು, ಮುದುಕಿ?

ಗಿಡ್ಡು : (ಸಭಕರಿಗೆ) ಬಡವರಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಭಾಳ ಅಲ್ಲರೇ? ಭಲೇ ಬೆರಕಿ ಜನಾ !

(ಮುದುಕಿ ರೊಕ್ಕೆ ಕೊಡುತ್ತ)

ತಗಾ. ಇದೇನಬೆ! ಬೋಂಡಾದಾಗ ಜೊಂಡಿಗ್ಯಾ ಹಾಕೀಯಲ್ಲ!

ಮುದುಕಿ : (ಗಡಿಬಡಿಯಿಂದ ಹೊರಡುತ್ತ) ಮತ್ತ ನೀ ಕೊಡೋ ನಾಕಾಣೇಕ್ಕೆ ಆನೀ ಹಾಕಲ್ಯಾ? ಬೇಕಾದ್ರ ತಿನ್ನೊ, ಬ್ಯಾಡಾದರ ಒಗೀ !

(ಭರಾಟಿಯಿಂದ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ.)

ಗಿಡ್ಡು : ಎಬೇ ! ಎಬೇ !! ಹೋಗೇ ಬಿಟ್ಟಳ !

(ಬೋಂಡಾ ಮೂಸಿನೋಡಿ ಮೂಗು ಸಿಂಡರಿಸಿ)

ಝೂ ! ಏನ ನಾರತಾವ ಇವು ! ಹಸುವರೇ ಆಗೇತಿ, ಹಂಗ ತಿನ್ನಲಿ?

ಹೊಟ್ಟೀನ ಒಂದ ಮಾತ ಕೇಳತಿನಿ.

(ಹೊಟ್ಟಿಯನ್ನು ಬಾರಿಸಿ ಮಾತಾಡಿಸುತ್ತ)

ಏನಪಾ ಹೊಟ್ಟೆಣ್ಣಾ ! ಈ ಬೋಂಡಾ ತಿಂತೀಯೋ ಹಂಗ?

ಹೊಟ್ಟೆ : ಗುರ್ ಗುರ್ ಗುಡುರ್! ಗುಡುರ್! ಗುಡುರ್!

ಗಿಡ್ಡೂ : ಮತ್ತೆ ಹಿಂಗ್ಯಾಕೆ ಮಂಡರಗಪ್ಪೀ ಹಂಗ ಒದರತೀ?

ಹೊಟ್ಟೆ : ಗುರ್ ಗುರ್ ಗೋಳ್ ಗೋಳ್ ಗೋಳಕ್!

ಗಿಡ್ಡೂ : ಏನಂದೀ? ಇನ್ನೊಂದು ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ತಡೀ ಅಂತೀಯೆ? ಅಂದ್ರೆ ಚೊಲೋ ಹಸುವು ಆಕೈತಿ, ಹಸದು ಒಳ್ಳೇ ನಿಗಿನಿಗಿ ಕೆಂಡ ಆದ್ರೆ ತಂದದ್ದೆಲ್ಲಾ ಭಸ್ಮ ಆಕೈತಿ. ಹೌದಲ್ಲೋ?

ಹೊಟ್ಟೆ : ಪುರ್ ಪುರ್ ಪುರ್ ಪುಂಯಕ್!

ಗಿಡ್ಡೂ : ಏ! ಒಂದೀಟು ಬಿಗಿ ಹಿಡದು ಒದರು. ಇಲ್ಲೆ ನಾಜೂಕ ಜನಾ ಕುಂತಾರ.
(ಸಭೆಗೆ ಈ ಹೊಟ್ಟೆ ಅನ್ನೋದಕ್ಕೆ ನಾಚಿಗಿ ಹೇಸಿಗಿ ಇಲ್ಲೇ ಇಲ್ಲ ನೋಡಿ
(ಮತ್ತೆ ಹೊಲಿಯಲು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ.)

ಮೇಳ : ಗಿಡ್ಡೂ ಟೀಲರ್ ಉಸ್ತಾದಗೊಂದು

ಅಂಗೀಯಂತಾ ಚಡ್ಡೀ ಹೊಲದಾ,

ಚಡ್ಡೀ ಉದ್ದಾ ಅಗಲಾ ಆಳಾ

ಎಲ್ಲಾ ಕಡಿಗೂ ಅಳಿದಾ.....

ಚಡ್ಡೀ ಹೊಲಿಯೋ ಅವಸರದಾಗ

ಒಡಲಿನ ಕರೆಕರೆ ಮರೆತಾ

ಬೋಂಡಾದ ಮ್ಯಾಲ ಹಿಂಡುಗಟ್ಟಲೇ

ನೋಣಗಳ ದಂಡು ತುರತಾ

ಗಿಡ್ಡೂ : ಎಲಾ! ನನ್ನ ಬೋಂಡಾದ ಮ್ಯಾಲ ನಿಮ್ಮ ಕಣ್ಣು ಬಿತ್ತೆ? ಈ ನೋಣಕ್ಕೆ ನಾಚಿಗಿ ಅನ್ನೋದಕ ಇಲ್ಲ, ನನ್ನದೂ ತನ್ನದೂ ಅಂತ ಖಬರಕ ಇಲ್ಲ. ಲೇ ಮಕ್ಕಳಕ! ನಾ ರೊಕ್ಕಾ ಕೊಟ್ಟು ತಗಂಡೇನಿ ನನ್ನ ಸಲುವಾಗಿ ಅಂತ! ದುಡೀಬ್ಯಾಡಾ, ದುಕ್ಕೆ ಪಡಬ್ಯಾಡಾ ಫುಕಟ ಕೂಳು ಸಿಗತೈತೀ ಅಂದ್ರೆ, ಬಂದ್ರೆ ಈ ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳು! ಲೇ! ಸುಮ್ಮನಕ ಹೋಗತೀರೊ ಇಲ್ಲೋ! ಯಾಕೆ? ನಾ ಹೇಳದ್ದು ಕೇಳಿಸತೋ ಇಲ್ಲೋ? ಕೇಳಿಸಲಿಲ್ಲ? ನೀವು ಬಾಯಿಮಾತಿಗೆ ಬಗ್ಗೋ ಜಾತಿ ಅಲ್ಲಾ ಕಾಣ್ವೈತಿ. ಮಾಡತೇನಿ ತಡೀರಿ ಮಕ್ಕಳ !

(ಎದ್ದು ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿಯ ಅರಿವೆಯನ್ನು ನೋಣದ ಮೇಲೆ ರಪ್ ಎಂದು ಬೀಸಿ)

ಹೆಂಗಾತಕ ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳು? ಹರಾಮೀ ಕೂಳು ಬೇಡಿ ಬಂದಿದ್ರಿ ಅಲ್ಲ? ಈಗ ಹೆಂಗ ಓಡಿದಿರಿ!

(ಸುತ್ತಲೂ ಸತ್ತುಬಿದ್ದ ನೋಣಗಳನ್ನು ನೋಡಿ)

ಎಲಾ! ನನಗೆ ಹೆದರಿ ಸತ್ತುಬಿದ್ದೀರೇನು? ಏನು ಬಿದ್ದಾವ ನೋಡಲ್ಯಾ?

(ಎಣಿಸುತ್ತ)

ಒಂದು, ಎರಡೂ, ಮೂರೂ, ನಾಕೂ, ಐದೂ, ಆರೂ...!

ಆದ್ರೆ? ಇಲ್ಲ. ಇಲ್ಲೆ ಇನ್ನೊಂದೈತಿ! ಯೋಳೂ! ಭಪ್ಪರೇ ಗಿಡ್ಡೂ ಮಗನಸ!

ಒಂದೆ ಏಟಿಗೆ ಯೋಳು ಕೊಂದಿ ಅಲ್ಲ! ಕೇ ಹೋ!!.

ಒಂದೆ ಏಟಿಗೆ ಯೇಳು, ಒಂದೆ ಏಟಿಗೆ ಯೋಳೂ

(ಹಾಡುತ್ತಾ ಕುಣಿಯುತ್ತಾನೆ.)

ಮೇಳ : ಒಂದೆ ಏಟಿಗೆ ಯೋಳು

ಒಂದೆ ಹೊಡತಕ್ಕೆ ಯೋಳು

ಕೊಂದೆ ಬಿಟ್ಟಾ ಭಲೆ ಭಲೆ ಗಿಡ್ಡೂ ಟೀಲರ್!

ನೋಣದ ದಂಡೂ ಸವರೀ

ದಣಿಯದ ಸರದಾರ ಇಂವಾರೀ

ಕಣಕ್ಕಿಳಿದಾ ಭಲೆ ಭಲೆ ಗಿಡ್ಡೂ ಟೀಲರ್

ನನ್ನ ಸಮಾ ಯಾರಿಲ್ಲ

ಇನ್ನು ನನಗೆ ಎದುರಿಲ್ಲಾ

ಕುನ್ನಿ ಹಂಗ ಓಡುವರು ವೀರರೆಲ್ಲಾ

ಊರಾಗೆಲ್ಲಾ ಡಂಗುರ ಹೊಡೆಸಿ

ಕೇರಾಗೆಲ್ಲಾ ಡೊಳ್ಳು ಬಡಿಸಿ

ಸಾರಿದರೂ ಪರಿಸೀ ವೈಕಿ ಜೋಡಿ ಇಲ್ಲಾ!

ಗಿಡ್ಡೂ : ಭಲೆ, ಭಲೆ ಗಿಡ್ಡೂ ಉಸ್ರಾದ!

ಆದ್ರೆ ಈ ಉಸ್ರಾದಗಿರೀ ಜನರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಬೇಕಲ್ಲ! ಬರೇ ಹಿಂಗ ಪ್ರಾಂಟಿನ

ಮರೆಯ ಚಡ್ಡಿ ಹಂಗ ಎಷ್ಟು ದಿವಸ ಇರಲೀ?

ನನ್ನ ಶೂರತನಾ ಜಗತ್ತಿಗೇ ಸಾರಬೇಕು, ಹಂಗ ಮಾಡಲಿ?

(ಎಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಶತಪಥ ಹಾಕಿ)

ಹ್ಯಾಂ! ಹೋಳಿತು!!

(ಲಗುಬಗೆಯಿಂದ ಒಂದು ಬೀಳ ಅಂಗಿಯ ಮೇಲೆ ಏನೇನೋ ಬರೆದು ಅದನ್ನು ತೊಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ.)

ಭಲೆ ಭಲೆ ಗಿಡ್ಡೂ!

ಭಪ್ಪರೆ ಗಿಡ್ಡೂ!

ನೋಡಿರೀ ಏನೈತಿ ಇಲ್ಲೆ!

(ಶರಟನ ಎದೆಯ ಮೇಲೆ "ಒಂದೇ ಏಟಿಗೆ ಯೋಳು" ಎಂದು ಬರೆದಿದೆ. ಅದನ್ನು ಬಿಡಿಬಿಡಿಸಿ ಓದುತ್ರಿ)

ಒಂದೆ ಏಟಿಗೆ ಯೋಳು!

ಒಂದೆ, ಏಟಿಗೆ ಯೋಳು!!

ಮೇಳ : ಒಂದೆ ಏಟಿಗೆ ಯೋಳು

ಒಂದೆ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ಯೋಳು

ಕೊಂದೆ ಬಿಟ್ಟಾ ಭಲೆ ಭಲೆ ಗಿಡ್ಡೂ ಟೀಲರ್!

ನೋಡೆ ದಂಡು ಸವರೀ

ದೇಶಿಯೆದ ಸರದಾರ ಇಂವಾರೀ

ಕಣ್ಣೆಳಿದಾ ಭಲೆಭಲೆ ಗಿಡ್ಡೂ ಟೀಲರ್

ನನ್ನ ಸಮಾ ಯಾರಿಲ್ಲ

ಇನ್ನು ನನಗೆ ಎದುರಿಲ್ಲಾ

ಕುನ್ನಿ ಹಂಗ ಓಡುವರು ವೀರರೆಲ್ಲಾ

ಊರಾಗೆಲ್ಲಾ ಡಂಗುರಾ ಹೊಡೆಸಿ

ಕೇರಾಗೆಲ್ಲಾ ಡೊಳ್ಳು ಬಡಿಸಿ

ಸಾರಿದರೂ ಪರಿಸೀಪೈಕೀ ಜೋಡಿ ಇಲ್ಲಾ!

ಗಿಡ್ಡೂ : ಭಲೆ, ಭಲೆ ಗಿಡ್ಡೂ ಉಸ್ತಾದ! ಆದ್ರೆ ಈ ಉಸ್ತಾದಗಿರೀ ಜನರಿಗೂ

ಗೊತ್ತಾಗಬೇಕಲ್ಲ!

ಬರೇ ಹಿಂಗ ಪ್ಯಾಂಟಿನ ಮರೆಯೆ ಚಡ್ಡೀ ಹಂಗ ಎಷ್ಟು ದಿವಸ ಇರಲೀ? ನನ್ನ

ಶೂರತನಾ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಸಾರಬೇಕು,

ಹೆಂಗ ಮಾಡಲಿ?

(ಏಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಶತಪಥ ಹಾಕಿ)

ಹ್ಲಾಂ! ಹೋಳೇತು!!

(ಲಗುಬಗೆಯಿಂದ ಒಂದು ಬಿಳೀ ಅಂಗಿಯ ಮೇಲೆ ಏನೇನೋ ಬರೆದು ಅದನ್ನು ತೊಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ.)

ಭಲೆ ಭಲೆ ಗಿಡ್ಡೂ!

ನೋಡಿರಿ ಏನೈತಿ ಇಲ್ಲೆ!

(ಶರಟನ ಎದೆಯ ಮೇಲೆ "ಒಂದೇ ಏಟಿಗೆ ಯೋಳು" ಎಂದು ಬರೆದಿದೆ. ಅದನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ಬಿಡಿಸಿ ಓದುತ್ರಿ)

ಒಂದೆ ಏಟಿಗೆ ಯೋಳು!

ಒಂದೆ ಏಟಿಗೆ ಯೋಳು!

ಮೇಳ : ಒಂದೆರಡು ಏಟಿಗೆ ಯೋಳು
ಒಂದೆರಡು ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ಯೋಳು
ಕೊಂದೆರಡು ಬಿಟ್ಟಾ ಭಲೆ ಭಲೆ ಗಿಡ್ಡೂ ಟೇಲರ್!
ನೋಣದ ದಂಡು ಸವರೀ
ದಣಿಯದ ಸರದಾರ ಇಂವಾರೀ
ಕಣಕ್ಕಿಳಿದಾ ಭಲೆಭಲೆ ಗಿಡ್ಡೂ ಟೇಲರ್!

ಊರೂ ಕೇರೀ ದಾಟೀ
ಬ್ಯಾರೇ ರಾಜ್ಯಾ ಪ್ಯಾಟೀ
ಹುಡುಕತೇನಿ ಅಲ್ಲೆ ಒಂದು ಹೊಸಾ ಬ್ಯಾಟೀ!
ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಮಿಲ್ಲಾ ಜನಾ
ಬಲ್ಲೆ ನಾನು ಇವರನ್ನೆ!
ಅಲ್ಲೆ ಹುಡುಕತೇನಿ ನನ್ನ ಸರೀಸಾಟೀ!!

ಹೊಂಟಾ ಹೊಂಟಾ ಸರದಾರಾ
ಬಂಟಿನ್ವಂಗ ಭರಭರಾ
ಸೊಂಟಾ ಬಿಗದು ಎದ್ದು ನಿಂತಾಗ ಗಿಡ್ಡೂ ಟೇಲರ್
ಚಡ್ಡೀ ಬಿಗಿದು ಸೆಡ್ಡೂ ಹೊಡೆದು
ಗಡ್ಡಾಮೀಸೀ ತೀಡೀಕೊಂಡು
ಕಡ್ಡೀ ಪೈಲವಾನ ಹೊಂಟಾ, ಭಲೆ ಗಿಡ್ಡೂ ಟೇಲರ್

(ಗಿಡ್ಡೂ ಕುಣಿಯುತ್ತ ತನ್ನ ಕತ್ತರಿ, ಟೀಪು, ದಾರದ ಗಡಗಡೆ, ಬೋಂಡಾದ ಪೊಟ್ಟಣಗಳನ್ನು ಕಿಸೆಯಲ್ಲಿ ತುರುಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ.)

ದೃಶ್ಯ - ೨

(ಗಿಡ್ಡೂ ಕುಣಿಯುತ್ತ ಹಾಡುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಾನೆ.)

ಗಿಡ ಒಂದರಲ್ಲಿಯ ಗುಬ್ಬೀಮರಿ: ಚುಂಯ್! ಚುಂಯ್! ಚುಂಯ್!!

ಗಿಡ್ಡೂ : ಏನು? ಅಯ್ಯ ಪಾಪ, ಗುಬ್ಬೀ ಮರೀ. ಹಸದು ದಣದೈತಿ.
ಪರದೇಸಿ ಬ್ಯಾರೆ ನನ್ನ ಹಂಗ.

(ಅದನ್ನ ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡು)

ಬಾ ಮರೀ, ಇಲ್ಲೇ ನನ್ನ ಕಿಸೇದಾಗ ಕುಂತು ದಣವು
ಆರಸಿಗೊಂಡು ಹಾರಿ ಹೋಗೀಯಂತ.

(ಅದನ್ನು ನಾಜೂಕಾಗಿ ತನ್ನ ಜೋಬಿನಲ್ಲಿ ಇಳಿಬಿಟ್ಟು ಮತ್ತೆ ಕುಣಿಯುತ್ತ, ಹಾಡುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ.)

ದೃಶ್ಯ - ೨

(ಗಿಡ್ಡು ದಣಿದಿದ್ದಾನೆ. ತೇಕುತ್ತಿದ್ದರೂ 'ಒಂದ್ ಏಟಿಗೆ ಯೋಳು' ಹಾಡುತ್ತ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಇದೊಂದು ಕಾಡು. ರಂಗದ ಮಧ್ಯೆ (ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ) ರಾಕ್ಷಸ ಓಬ್ಬ ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ. ಆ ಈ ಕಡೆ ಕಣ್ಣು ತಿರುಗಿಸುತ್ತ ಭಯಂಕರವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.)

ಗಿಡ್ಡು : ಅಯ್ಯಯ್ಯಪ್ಪಾ! ಕುಣಿದೂ ಕುಣಿದೂ ಕಾಲು ದಣದವು. ಓಂದೀಟು ದಣವು ಆರಿಸಿಗೊಂಡು ಹೋದರಾತು ಇಲ್ಲೆ ಕುತಗೊಂಡು
(ರಾಕ್ಷಸನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಅವನ ತೊಡೆ ತಟ್ಟು)
ಇಲ್ಲೆ ಮತ್ತೆಗ ಐತಿ. ಒಂದೀಟು ಹೊತ್ತು ಕುತಗೊಂಡು ಮುಂದ ಹೋಗೊಣಂತ
(ಗಿಡ್ಡು ರಾಕ್ಷಸನ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ.)

ರಾಕ್ಷಸ : (ಭಯಂಕರ ಧ್ವನಿಯಿಂದ) ಹ್ಲೂಂ?

ಗಿಡ್ಡು : (ಮೇಲೆ ಮೋರೆ ತಿರುವಿ, ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ)
ಯಾವೂರಾತವಾ ಯಜಮಾನಾ?

ರಾಕ್ಷಸ : (ಮತ್ತೆ) ಹ್ಲೂಂ!!

ಗಿಡ್ಡು : (ಕುಳಿತಲ್ಲಿಂದಲೇ) ಯಾರ ಪೈಕಿನವಾ ನೀನು?

ರಾಕ್ಷಸ : (ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಇನ್ನೂ ಭಯಂಕರವಾಗಿ) ಹ್ಲೂಂ!!!

ಗಿಡ್ಡು : ಎಲಾ ಇವನ! ಕೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಮೂಗೀಲೇ ಹ್ಲೂಂ ಅಂತೀಯಲ್ಲ!
ಬಾಯಿ ಇಲ್ಲೇನು?

ರಾಕ್ಷಸ : ಯಾರು ನೀನು?

ಗಿಡ್ಡು : (ಠಣ್ಣನೇ ಕೆಳಗೆ ಜಿಗಿದು) ಯಾರಂತ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ?

ರಾಕ್ಷಸ : (ತಾನೂ ಎದ್ದು ನಿಂತು ಅವನನ್ನು ಎದುರಿಸಿ)
ಯಾರು ನೀನು!!

ಗಿಡ್ಡು : (ತನ್ನ ಎದೆಯ ಮೇಲೆ ಬರೆದದ್ದನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತ)
ಇದನ್ನು ಓದಾಕ ಬರತೈತೀ?

ರಾಕ್ಷಸ : (ಒಂದೊಂದೇ ಅಕ್ಷರ ಓದುತ್ತ)
ಒಂ...ದೇ...ಏ...ಟ...ಗೆ...ಯೋ...ಳು...
ಒಂದೇ ಏಟಿಗೆ ಯೋಳು!
(ತನ್ನವ್ಯಕ್ತೇ)

ಅಂದರೆ ಇವನು ಯಾರೋ ಮಹಾವೀರನೇ ಇರಬೇಕು.

(ಗಿಡ್ಡಿಗೆ)

ನೀನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅಷ್ಟು ಬಲವಾನನೇ?

ಗಿಡ್ಡು : ಅರೀದವರ ಕೂಟಾಗ ಚಾಪ್ಪಿ ಮಾಡಿ ನನಗ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವಾ.

ರಾಕ್ಷಸ : ನೀನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅಷ್ಟು ಬಲವಾನನೇ?

ಗಿಡ್ಡು : ಒಂದೆಸ ಮಾತು ಅಂದೂ ಅಂದೂ ಅದ್ದೆಂಗ ಬ್ಯಾಸರ ಬರೋದಿಲ್ಲೋ
ಮಾರಾಯ? ಇದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿ ಪುರಾವೆ ಬೇಕೇನು?

ರಾಕ್ಷಸ : (ಒಂದು ಕಲ್ಲನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು) ಇಲ್ಲಿ ನೋಡು!
(ಆ ಕಲ್ಲನ್ನು ಕೈಯಿಂದ ಒಚುಕಿ ಮುದ್ದಿ ಮಾಡಿ ಒಗೆಯುತ್ತಾನೆ.)
ಹೀಗೆ ಮಾಡು!

ಗಿಡ್ಡು : ಈಟಿ ಹೌದಲ್ಲ? ಇಕಾ ತಗಾ!
(ತನ್ನ ಜೋಬಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಬೋಂಡಾದ ಪೊಟ್ಟಣವನ್ನು ಎಡಗೈಯಿಂದ ಕಿವುಚಿ ಅದರ ಎಣ್ಣೆ
ಹನಿಸುತ್ತಾನೆ.)
ನೀನು ಎಳ್ಳೂ ಕೈಲೆ ಮಾಡಿದರಾ ನಾ ಒಂದೆಸ ಕೈಲೆ ಕಿವುಚಿ ನೀರು ತರಿಸಿದ
ನೋಡು.

ರಾಕ್ಷಸ : (ಆಶ್ಚರ್ಯಚಕಿತನಾಗಿ ಅವನನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಇನ್ನೊಂದು ಕಲ್ಲನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಅದನ್ನು
ವಿಂಗಿನತ್ತ ಎಸೆದು) ಹೀಗೆ ಮಾಡು.

ಗಿಡ್ಡು : ಛೇ! ಇದೇಟರ ಕೆಲಸ! ನಿನ್ನ ಕಲ್ಲು ದೂರೇನೋ ಹೋತು, ಇಕಾ ನನ್ನ
ಕರಾಮತ್ತು ನೋಡು.

(ತನ್ನ ಇನ್ನೊಂದು ಜೋಬಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಗುಬ್ಬಿಯನ್ನು ಮೇಲೆ ಬೀಸುತ್ತಾನೆ. ಅದು ಹಾರಿ
ಹೋಗುತ್ತದೆ. ರಾಕ್ಷಸ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಬಾಯಿ ತೆರೆಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಬೆನ್ನಟ್ಟಿ ಓಡುತ್ತಾನೆ, ಮೇಲೆ
ನೋಡುತ್ತ. ಅದು ಮೇಲೆ ಹೋದಂತಲ್ಲ ಗೋಣು ಮೇಲೆ ಮಾಡಿ ನೋಡುತ್ತಾನೆ.)

ಗಿಡ್ಡು : ಏ ಪ್ಯಾಲಿ! ಗೋಣ ಮುರಕೊಂಡಿ! ಜ್ವಾಕೇ!

ರಾಕ್ಷಸ : (ತಿರುಗಿ ಒಂದು ಪರವಾಯಿಲ್ಲವೇ! ನೀನು ಎಸೆದ ಕಲ್ಲು ಹಾಗೇ ಮೇಲೆ ಹಾರಿ
ಹೋಯಿತಲ್ಲ!!

(ಒಂದು ಗಿಡವನ್ನು ಬೇರು ಸಹಿತ ಕಿತ್ತು ಗಿಡ್ಡನ್ನತ್ತ ಎಸೆದು)

ಈಗ ಇದನ್ನು ಇಬ್ಬರೂ ಸಾಗಿಸೋಣ. ನೀನು ಒಂದು ಕಡೆ, ನಾನು ಒಂದು
ಕಡೆ ಎತ್ತಿ ಸಾಗಿಸೋಣ.

ಗಿಡ್ಡು : ನೋಡಪಾ, ನೀ ಈಗಾಗಲೇ ದಣದೀ. ಅಷ್ಟು ಒಜ್ಜೆ ಹೊರಾಕ ನಿನಗ
ಆಗುಂದಿಲ್ಲ. ನೀ ಬಡ್ಡಿ ಹಡಕಾ, ನಾ ಟೊಂಗೀ ಹಡೀತೇನಿ, ಆತೆ?

ರಾಕ್ಷಸ : ಆಗಲಿ, (ಬೊಡ್ಡೆಯನ್ನು ಎತ್ತುತ್ತಾನೆ.)

ಗಿಡ್ಡು : (ಸಭಕರಿಗೆ) ಉದ್ದನ್ನ ಮೂಳೆಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲಾಂತ ಅನ್ನೋದು ಇದಕ್ಕೇ!

(ಗಿಡ್ಡು ಟೊಂಗಿಯ ಮೇಲೆ ಕೂತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ.)

ಹ್ಲೂಂ! ಎತ್ತಪಾ, ನಾ ಹಿಡದೇನಿ ನೋಡು. ಕಾಲ ಮ್ಯಾಲ ಹಾಕೈಂಡೀ ಜ್ವಾಕೀ!

(ರಾಕ್ಷಸ, ಗಿಡ್ಡು ಸಹಿತ ಆ ಗಿಡವನ್ನು ಎತ್ತಿ ಎರಡುಸಲ ರಂಗದ ಮೇಲೆ ಅತ್ತಿತ್ತ ಸುತ್ತುತ್ತಾನೆ. ಆಗ...)

ಮೇಳ : ಚಲ್ವೀಕಾ ನಾಮ ಗಾಡೀ

ಅದಕ್ಕೇ ರಾಕ್ಷಸನ ಹೂಡೀ.

ಹೊಂಟಾ ಗಿಡ್ಡು ಟೀಲರ್ ! ಚಲ್ ಚಲ್ ಚಲ್

ಹಕ್ಕೀ ನಕ್ಕಾವ ನೋಡಿ

ಹುಂಬಾ ರಾಕ್ಷಸಾ ಖೋಡಿ

ಹೊಂಟಾ ಗಿಡ್ಡು ಟೀಲರ್ ! ಚಲ್ ಚಲ್ ಚಲ್

ಹತ್ತು ಹಾವಿನ ಹುತ್ತ

ಕಾಡು ಮೇಡಿನ ಸುತ್ತ

ಹೊಂಟ ಗಿಡ್ಡು ಟೀಲರ್ ! ಚಲ್ ಚಲ್ ಚಲ್.

(ರಾಕ್ಷಸ ತಾನು ಹಿಡಿದ ಬೊಡ್ಡೆಯನ್ನು ಎಳೆಯುತ್ತ ಹಾಡಿನ ಲಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ತೇಳುತ್ತಾನೆ. ಕೊನೆಗೆ ತನ್ನ ಕಡೆಯ ಬೊಡ್ಡೆಯನ್ನು ನೆಲಕ್ಕೆ ಬೀಳಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅದೇ ಕ್ಷಣ ಗಿಡ್ಡು ಕೆಳಗೆ ಚಿಗುರೇ ಜಿಗಿಯುತ್ತಾನೆ.)

ರಾಕ್ಷಸ : ಎಲವೋ ! ಒಂದೇ ಏಟಿಗೆ ಯೋಳು! ಇಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ನನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಗಿಡ್ಡು : (ಕೈ ರುಪಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ) ಈಟು ಸಣ್ಣ ಒಜ್ಜೇ ಎಳ್ಯಾಕ ಆಗಿಲ್ಲ! ನೋಡಿದರ ಕಡದ ಕುಂಟೇ ದಿಂಡು ಆಗೀ! ಯಾಕೆ? ಜಡ್ಡು ಬಿದ್ದು ಎದ್ದೀಯೇನು?

ರಾಕ್ಷಸ : ಎಲವೋ, ಒಂದಕ ಏಟಿಗೆ ಯೋಳು. ಈಗ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ವಿಶ್ರಮಿಸಿಕೊಳ್ಳೋಣ ಬಾ.

(ರಾಕ್ಷಸ ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ)

ಗಿಡ್ಡು : (ಸಭಕರಿಗೆ) ಒಳ್ಳೆ ಬಿರಿ ಬಂತಲ್ಲರಿ! ಈ ಶನಿ ಹೆದರಿ ಹೋಗತೈತೀ ಅಂತ ಮಾಡಿದ್ರ ಗಂಟಕ ಬಿತ್ತಲ್ಲ. ನಾಯನು ಹಂಗ ಸಡ್ಡ ಅಲ್ಲ ತಗೀರಿ. ತೋರಸ್ತೇನಿ ಈ ಗಿಡ್ಡೂನ ಕಮಾಲು!

(ಗಿಡ್ಡು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ತಿರುಗಿ ಎಂಗಿನ ಇನ್ನೊಂದು ದಿಕ್ಕಿನಿಂದ ಇಬ್ಬರೂ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಒಬ್ಬರ ಹಿಂದೆ ಒಬ್ಬರು. ರಾಕ್ಷಸನು ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನು ಹಲ್ಲಿನಿಂದ ಹರಿದು ತಿನ್ನುತ್ತ ಬರುತ್ತಾನೆ.)

ಗಿಡ್ಡೂ ನಾಜೂಕಾಗಿ ರೊಟ್ಟಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ತಿನ್ನುತ್ತ ಬರುತ್ತಾನೆ. ರಾಕ್ಷಸ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮಣ್ಣಿನ ಗಡಿಗೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಗೊಟ್ ಗೊಟ್ ಸಪ್ಪಳ ಮಾಡುತ್ತ ನೀರು ಕುಡಿದು, ಧರ್ಮ ಎಂದು ತೇಗಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದ ಕಾಟನ ಮೇಲೆ ಧೂಪವೇ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ.)

ರಾಕ್ಷಸ : (ಜೋರಾಗಿ ಆಕಳಿಸಿ) ಎಲವೋ ಒಂದಕ ಏಟಿಗೆ ಯೋಳು! ನನಗೆ ನಿದ್ದೆ ಬರುತ್ತಿದೆ. ನೀನೂ ಆ ಕಾಟನ ಮೇಲೆ ಮಲಗು. ಬೆಳಗು ಬೇಗ ಎದ್ದು ಕಾಡುಹಂದಿ ಹಿಡಿಯೋಣ.

(ರಾಕ್ಷಸ ಮಲಗುತ್ತಾನೆ-ಧೂಪವೇ ಬೀಳುವವೇ ತಡ. ಗೊರಕೆ ಕರ್ಮ ಬರ್ಮ ಸುರು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಗಿಡ್ಡೂ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಕಾಟನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ತೂಕಡಿಸುತ್ತ, ತೂಕಡಿಸುತ್ತ ಬೆಚ್ಚಿ ಬಿದ್ದು)

ಗಿಡ್ಡೂ : ಯವ್ವಾ! ಬಿದ್ದೆಕೆ ಬಿಡೆತಿದ್ದೆ. ಏನು ನಿದ್ದೀರೀ ಇದು: ಇಡೀ ದಿನಾ ನಡದೂ ನಡದೂ ಕಾಲು ಪದಾ ಹೇಳಾಕ ಹತ್ತಾವ. (ಚಂಗನೇ ಜಿಗಿದು ಮೈ ಕೈ ತುರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ) ಧತ್! ಇದೇನು ತಗಣೀರೀ ಈ ಹಾಸಗ್ಯಾಗ್ಗ! ಆ ಸೊರಣಗೇಡಿನನ್ನ ನೋಡ್ತೀ! ಈ ರಾಕ್ಷಸ ಜನಕ್ಕೆ ತೊಗಲು ದಪ್ಪಾ ಅನ್ನೋದು ಇದಕ್ಕೆ! (ಗಿಡ್ಡೂ ತಗಣಿಗಳನ್ನು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಆರಿಸಿ ಒರೆಯುತ್ತಾನೆ.)

ಮೇಳ : ಒರದಾ ತಗಣೀ ಒರದಾ!
ತೊಡೆಗೊಂದು ಅಡಿಗೊಂದು
ಕಡಿಯೆ ಕಾಟಕೆ ಬಡವ | ಮಿಡುಕೀ
ಬಡವ ಮಿಡುಕೀ
ದಣಿದನೂ ಅದನೂ ಹುಡುಕಿ ||

ಮುಡಿಯ ಮೇಗಡೆ, ನಡದ ಕೆಳಗಡೆ
ಅಡಿಯ ತಳಗಡೆ ತೊಡೆಯ ಒಳಗಡೆ
ಕಡಿದೂ ಕಾಡುವ ತಗಣೀ ಬಳಗವ
ಬಿಡಕೆ ಬಲಿತಿದು ಎಂದು ನೋಡಡೆ
ಒರದಾ | ಸಾಲಕೆ ಒರದಾ
ಒರದಾ ತಗಣೀ ಒರದಾ!

ಗಿಡ್ಡೂ : (ಚಾದರ ಝಾಡಿಸಿ) ಛೇ! ಏನು ತಗಣೀರೀ! ಹಳೇ ಸಿನಿಮಾ ಫೇಟರನಾಗರೆ ಇಷ್ಟು ಇರತಾವೋ ಇಲ್ಲೋ! ಇಲ್ಲೆ ನಮ್ಮ ಬ್ಯಾರೇ ಐತೀ! .

ಅವನ ಗೊರಕೆ ಕೇಳಿ ಮಳಗಾಲದ ಮಂಡರಗಪ್ಪಿ ನಾಚಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವನ್ನ ಹೇಣ್ಣೆ ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿಹೋಗ್ಯಾಳ ಕಾಣಸ್ವೈತಿ.

(ಗಿಡ್ಡು ಹೊರಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಒಂದರೆ ನಿಮಿಷ ಸ್ವಲ್ಪ ರಾಕ್ಷಸನ ಗೊರಕೆ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಸಾಗಿದೆ. ಗೊರಕೆಯ ಭರದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಗೊರಕೆಗೆ ತಾನೇ ಬೆಚ್ಚತ್ತು ಧೂಪ್ಪನೇ ಕಾಟನಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಉರುಳುತ್ತಾನೆ. ಎಚ್ಚತ್ತು ಎದ್ದು ಕುಳಿತು ಗಿಡ್ಡನ ಹಾಸಿಗೆ ನೋಡಿ.)

ರಾಕ್ಷಸ : ಆಹಾ! ಒಂದೇ ಏಟಿಗೆ ಯೋಳು ಈಗ ಮಲಗಿದೆಯಲ್ಲವೇ? ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.
(ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಬಡಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಗಿಡ್ಡನ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಅಪ್ಪಳಿಸುತ್ತ)
ಒಂದು ಎರಡೂ ಮೂರೂ ನಾಕೂ ಐದೂ ಆರೂ... ಏಳೂ....! ಹಾ ಹಾ ಹಾ!
ಏ ಒಂದೇ ಏಟಿಗೆ ಯೋಳು ಈಗ ನೀ ಏಳು! ಏಳದಿದ್ದರೆ ಹಾಗೇ ಸತ್ತು ಬೀಳು!! ಈ ದಂಡಕಾರಣ್ಯದ ಪ್ರಜಂಡೋದ್ಧಂಡ ಮಾನವಭಕ್ಷಕ ರಾಕ್ಷಸರಾಜನನ್ನು ಸೋಲಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದೆಯಲ್ಲ.... ಹಾ ಹಾ ಹಾ!!
(ಏಕೆಟವಾಗಿ ನಗುತ್ತ ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗುತ್ತಾನೆ. ಮಲಗಿದ್ದೇ ತಡ, ಗೊರಕೆ ಪ್ರಾರಂಭ)

ಮೇಳ : ಮಲಗ್ಯಾನ ಸಕ್ಕರೀ ನಿದ್ದೀ ಗಿಡ್ಡು ಚೋಟಾ
ಅಂವಗಿಲ್ಲ ನೋಡ್ಡಿ ಈಗ ತಗಲೇ ಕಾಟಾ
ಬೆಳತನಕಾ ಬಂಗಾರ ಬೆಳ್ಳೀ ಕನಸೂ
ಕನಸಿನ್ಯಾಗ ಹೋಳಗೀ ಕಡಬೂ ತಿನಸೂ
ಹುಂಬ ರಾಕ್ಷಸಾ ಕೊರದಾ ಭಾರೀ ನಿದ್ದೀ
ಆ ಬುದ್ಧೂಗಿಲ್ಲ ನೋಡ್ಡಿ ಏಟೂ ಬುದ್ದೀ

(ಬೆಳಗು ಹರಿಯುತ್ತದೆ. ರಾಕ್ಷಸ ಏಳುತ್ತಿರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಗಿಡ್ಡು ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬರುತ್ತಾನೆ.)

ಗಿಡ್ಡು : ಎದ್ದೇನವಾ? ನಿದ್ದಿ ಬರಾಬ್ಬರೀ ಆತ? ರಾತ್ರೆಲ್ಲಾ ಬಡಬಡಸಾಕೆ ಹತ್ತಿದ್ದೆಲ್ಲ 'ನನ್ನ ಹೊಡೀತಾನ್ಯೂ ಒಂದೆಂಟೆಗೆ ಯೋಳೂ ಅಂತೆ ? ಯಾಕೆ? ಕೆಟ್ಟ ಕನಸು ಕಂಡೇನು? ಮತ್ತು ಹಾಸಿಗೆ ಹಸಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಲ್ಲ, ಹೌದಲ್ಲೋ?
(ಗಿಡ್ಡು ಈ ಮಾತು ಹೇಳುತ್ತಿರುವಾಗ ರಾಕ್ಷಸ ಅವಾಕ್ಯಾಗಿ ನೋಡುತ್ತ ಹೆದರಿ ಹಿಂದೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಹೆದರಿ ಹಿಂದೆ ಸಂದಂತೆ ಗಿಡ್ಡು ಅವನ ಎದುರೆಯಾಗಿ ಬರುತ್ತಾನೆ.)

ರಾಕ್ಷಸ : ಏಯ್! ಅವ್! ನೀನು! ಒಂದೇ ಏಟಿಗೆ ಯೋಳು! ನೀನು ಮಮ ಮತ್ತೆ!!
ಬೇಡಾ ಬೇಡಾ!!!

(ಇತ್ಯಾದಿ ಒದರುತ್ತ ಓಡಿಹೋಗುತ್ತಾನೆ.)

ಗಿಡ್ಡು : (ಅವನನ್ನು ಬೆನ್ನಟ್ಟಿ) ಏ ಎಪರೇಸೀ! ಜ್ಞಾಕಿಯಿಂದ ಹೋಗು, ಎಡವಿ ಬಿದ್ದೀ.
(ರಾಕ್ಷಸ ಹೋದ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತ) ಯಾಕೆ? ಹೋಗತೀಯೋ, ಬರಲೋ!
(ಧಮಕೀ ಹಾಕಿ, ತಿರುಗಿ ಬಂದು ಸಭೀಕರನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿ)
ಈಗ ಇಲ್ಲೇ ಇದ್ದರೆ ಉಪಯೋಗ ಇಲ್ಲ, ಆ ರಾಕ್ಷಸ ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ಗಣಕಾರರನ್ನೆ

ಕರಕೊಂಡು ಬಂದಗಿಂದಾನು. ಅದಕ್ಕೆ ಮುಂದಿನ ಊರಿಗೆ ಹೋಗತೇನಿ,
ಅಲ್ಲಿನೂ ರಾಕ್ಷಸರು ಇರತಾರೋ ಏನೋ! ಅಲ್ಲೆ ಭಟ್ಟ ಆಗೋಣಂತರೀ,
ನಮಸ್ಕಾರಾ. (ಗಿಡ್ಡು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ.)

ಮೇಳ : ಒಂದೆ ಏಟೆಗೆ ಯೋಳು.
ಒಂದೆ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ಯೋಳು....

ಅಂಕ ಎರಡು

ದೃಶ್ಯ - ೧

ಮೇಳ : ('ಏನ ಮಾಡತಿದ್ದಾಳಪ್ಪಾ, ಗಂಗೀ ಒಳಗೇ ಗಂಗೀ ಒಳಗೇ' ಎಂಬಂತೆ)
ಹೊಂಟಾ ಹೊಂಟಾ ಹೊಂಟಾ ನಮ್ಮ ಗಿಡ್ಡು ಸರದಾರಾ
ಹುಡುಕೂತ ಬ್ಯಾರೇ ಊರಾ
ನಡೆ ದಾನ್ರಿ ಹಂಗ ಮುಂದೆ ಸರಸರಾ!
ಕಾಡೂ ಮೇಡೂ ಮಡ್ಡೀ ಗುಡ್ಡಾ ತುಳದೂ ನಡೆದಾ
ಮುಟ್ಟಿ ಕಡೆಗೆ ರಾಜ್ಯಾ ಒಂದೆ
ಗಟ್ಟೀ ಮುಟ್ಟಿ ನಿಂತೆ ಬಿಟ್ಟಾ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೆ||
ಬಂದಾ ನೋಡಿ ನಮ್ಮ ಹೀರೋ ಗಿಡ್ಡು ಟೀಲರ್
ಅವೆಗಿಲ್ಲ ಯಾರೂ ಸರೀಕರ್
ಮುಂದೆ ನೋಡಿ ಕಂಡೀರೆಂತೆ ನೀವೆ ಬರಾಬರ್ ||

ಗಿಡ್ಡು : (ಬರುತ್ತಾನೆ.)

ನಮಸ್ಕಾರಾ, ಅಂತೂ ಬಂದೆ ನೋಡಿ ಈ ಊರಿಗೆ, ಏನ ದಾರಿರೀ ಅದೂ!
ನಡೆದೂ ನಡೆದೂ ದಣವಾತು. ಕಾಡಿನ್ಯಾಗೆ ಸಿಗೋ ಕಾರೀ ಹಣ್ಣು, ಬಾರೀ
ಹಣ್ಣು, ಕವಳೀ ಹಣ್ಣು, ಪ್ಯಾರಲ ಹಣ್ಣು ತಿದೆ. ಆದರೆ ಡಬ್ಬಲ್ ರೋಟೀಗೆ
ಇರೋ ರುಚೀ ಆ ಕಾಡೆಹಣ್ಣಿಗೆ ಹೆಂಗ ಬಂದೀತು? ಇದು ಯಾವುದೋ
ದೊಡ್ಡ ಊರು ಅಂತೆ ಕಾಣಿಸ್ತೆತೀ. ಹೊಗಿ ಚಾ ಕುಡೆದು ಬರತೇನಂತೆ.
(ರಂಗದ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಮಾಡಿ)
ಇದೆಂಥಾ ಊರರೀ! ಇಲ್ಲೆ ಒಂದೂ ಚಾದ ಅಂಗಡಿ ಇಲ್ಲಾ. ಈ ಜನ
ಇನ್ನೂ ಸುಧಾರಿಸಿದ ಹೆಂಗ ಇಲ್ಲ.
(ಎರಡು ಗಿಡಗಳನ್ನು ನೋಡಿ)
ಇಲ್ಲೇ ತಂಪು ಏತೀ. ತುಸಾ ಅಡ್ಡಾಗಿ ದಣವು ಆರಿಸಿಗೊಂಡು ಮುಂದೆ
ಹೋಗೋಣಂತೆ.

(ಅಲ್ಲಿಗೇ ಗಿಡದ ಹತ್ತಿರ ಮಲಗುತ್ತಾನೆ. ಇಬ್ಬರು ಕಾವಲುಗಾರರು ಭರ್ಜಿ ಓಡಿ

ಬರುತ್ತಾರೆ. ಅತ್ತಿಂದಿತ್ತ ಪಹರೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅವರಲ್ಲೊಬ್ಬ ಗಿಡ್ಡನನ್ನು ನೋಡಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿ ತೋರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಇಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ಭರ್ಜಿ ಮುಂದೆ ಮಾಡಿ ಗಿಡ್ಡನ ಹತ್ತಿರ ಬರುತ್ತಾರೆ.)

ಕಾವಲುಗಾರ ೧ : ಏಯ್! ಯಾರು ನೀನು?

ಕಾ. ೨ : ಏಯ್! ಏಳು ಇಲ್ಲಿಂದ.

ಕಾ. ೧ : ಇದು ಮಾರಾಜರ ಅರಮನೀ.

ಕಾ. ೨ : ಇದು ಮಾರಾಜರ ತ್ವಾಟಾ.

ಕಾ. ೧ : ಅಂತ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ?

ಗಿಡ್ಡ : (ಎದ್ದು ಕಣ್ಣು ತಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ)
ಛೇ ಇವರದೇನು ಕಿರಿಕಿರಿ ರೀ!
(ಕಾವಲುಗಾರರನ್ನು ನೋಡಿ)
ಯಾಕೆಪಾ, ಏನ ಬೇಕಾಗೇತಿ?

ಕಾ. ೧ : ಯಾರು ನೀನು? ಮಾರಾಜರ ತ್ವಾಟದಾಗ ಮಲಗಬಾರದೂ ಅಂತ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ?

ಕಾ. ೨ : ಇಲ್ಲಾಕ ಬಂದೀ? ಅರಮನೀ ಪರಮಿಶನ್ ಐತಿ?

ಗಿಡ್ಡ : ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಒಂದೊಂದೆ ಪ್ರಶ್ನೀ ಕೇಳಬೇಕೆರಪಾ.
(ಎದ್ದು ನಿಂತು ಕಾ. ೧ ಗೆ)
ನಾ ಯಾರು ಅಂತ ಕೇಳಿದಿ ಅಲ್ಲ? ಇದನ್ನ ಓದು.
(ತನ್ನ ಎದೆಯ ಮೇಲೆ ಬರೆದದ್ದನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾನೆ.)

ಕಾ. ೧ : 'ಒಂದೇ ಏಟೆಗೆ ಯೋಳು'. ಏನು ಹಂಗಂದ್ರ?

ಗಿಡ್ಡ : ಅಂದ್ರ ಒಂದೆ (ಹೊಡತಕ್ಕ) ಇಷ್ಟು (ಏಳು) ಹೊಡೆಯ್ಯ ಅಂತ.
(ಕಾ. ೧ ಗಾಬರಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ.)
ಇನ್ನ ನಿನ್ನ ಎರಡನೇ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರಾ ಇದು.
ಮಾರಾಜರ ತ್ವಾಟದಾಗ ಮಲಗಬಾರದೂ ಅಂತ ಗೊತ್ತೈತಿ. ಆದರೂ ಮಲಗೇನಿ.
(ಕಾ. ೨ ಗೆ)
ನಿನ್ನ ಮೊದಲನೇ ಪ್ರಶ್ನೆ ಇಲ್ಲಾಕ ಬಂದೀ ಅಂತ ಹೌದಲ್ಲೋ?

ಕಾ. ೧ : ಹೌದು.

ಗಿಡ್ಡ : ಅದಕ್ಕ ಉತ್ತರಾ: ಮಾರಾಜರ ಭಟ್ಟೀ ಆಗಾಕ ಬಂದೇನೀ ಅಂತ. ನಿನ್ನ

ಎರಡನೇ ಸವಾಲಿಗೆ ಜವಾಬು ಅಂದ್ರ ಒಂದೆಕ ವಿಟಿಗೆ ಯೋಳು ಹೊಡೆದವಗ ಯಾರ ಪರಮೀಶನ ಗಿರಮೀಶನ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಗೊತ್ತಾತೆ? ಇದನ್ನು ಹೋಗಿ ನಿಮ್ಮ ಮಾರಾಜರಿಗೆ ಹೇಳು, ಏನಪಾ.

(ಗಿಡ್ಡು ಈ ಮಾತು ಹೇಳುತ್ತಿರುವಾಗ ಕಾವಲುಗಾರರಿಬ್ಬರೂ ಓದೆ ಓದೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಒಂದೊಂದು ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಓಡುತ್ತಾರೆ.)

ಎಲಾ ಇವರಕ! ಏನು ಪುಕ್ಕ ಜನಾರೀ ಇವರು! ಮತ್ತೆ ಅರಮನಿ ಕಾಯತಾರಂತ. ನಾನು ರಾಜಾ ಆಗಿದ್ದ ಇವರನ್ನ ನಿಂತ ಕಾಲ ಮ್ಯಾಲ ಡಿಸ್‌ಮಿಸ್ ಮಾಡತಿದ್ವೆ.

(ಕಾವಲುಗಾರರಿಬ್ಬರೂ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಓದೆ ಮಹಾರಾಜ.)

ಕಾ. ೧ : ಮಹಾಪ್ರಭೂ, ಯಾರೋ ದೊಡ್ಡ ಶೂರ ಕಾಣಿಸ್ತೆತರಿ!

ಕಾ. ೨ : ಒಂದೆಕ ವಿಟಿಗೆ ಯೋಳು ಮಂದೀನ್ನ ಕೊಂದಾನಂತರೀ!!

ಗಿಡ್ಡು : (ಮಹಾರಾಜನನ್ನು ನೋಡಿ) ನಮಸ್ಕಾರಾ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ, ನಿಮ್ಮ ಭೆಟ್ಟಿ ಆಗಬೇಕೂ ಅಂತ ಬಂದಿದ್ದೆ. ನಾ ಬಂದೇನಿ ಅಂತ ಕೇಳಿ ನೀವಕ ಬಂದಿರಾ? ಛಿಲೊಲೊ ಮಾಡಿದಿರಿ. ಇಲ್ಲಾ ಅಂದರ ಗೇಟ ಕಾಯಾಕ ನಿಂತವರಿಗೆ ಲಂಚಾ ಕೊಡಬೇಕಾಗತಿತ್ತು, ಒಳಗ ಬಿಡಿ ಅಂತ.

ಮಹಾರಾಜ : ನೀನು ಯಾರು? ನಿನ್ನ ಹೆಸರೇನು? ಇಲ್ಲಿಗೆಕೆ ಬಂದೆ?

ಗಿಡ್ಡು : ನಾ ಯಾರು ಅಂತ ಇವರು ಹೇಳಿಲ್ಲೇನರೀ?

(ಕಾ. ೧ ಮತ್ತು ೨ ಗೆ)

ಯಾಕರೋ! ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ನನ್ನ ಪರಿಚಯಾ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ? ಏನ ಧಡ್ಡರೋ ನೀವು!

(ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ)

ಮಾರಾಜರ, ನನ್ನ ಹೆಸರು: ಒಂದೇ ವಿಟಿಗೆ ಯೋಳು ಸರದಾರ್ ಗಿಡ್ಡೋಜಿರಾವ್ ಅಂತ. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಯಾಕ ಬಂದೇ ಅಂದ್ರ; ಮಾರಜರ ಸೈನ್ಯದಾಗ ಸೇನಾಪತೀ ಜಗಾಕೆ ಅರ್ಜೀ ಕರದಾರ ಅಂತ ಪೇಪರಿನ್ಯಾಗ ಬಂದಿತ್ತು. ಅರ್ಜೀ ಹಾಕೋಣ ಅಂತ ಬಂದೇನಿ. ನೌಕರೀ ಕೊಡೋ ಹಂಗ ಅದೀರೇನು?

ಮಹಾರಾಜ : ನಿನ್ನದು ಯಾವ ಊರು?

ಗಿಡ್ಡು : ಬಡವರಿಗೆ ಬುದ್ಧಿವಂತರಿಗೆ ಅವರಿದ್ದ ಊರಕ ಅವರದು; ಅವರು ಆಳದ ದೇಶ ಇಲ್ಲ. ಮಾಡದ ರಾಜ್ಯ ಇಲ್ಲ.

ಮಹಾರಾಜ : ನೀನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಶೂರನೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಮಾಣ ಪತ್ರವಿದೆಯೇ?

ಗಿಡ್ಡೂ : ತಗಾಳವಾ, ಮತ್ತೆ ಉಚ್ಚಬೇಕಾತು ಎಲ್ಲಾ ಪುರಾಣಾ.

(ದೊಡ್ಡ ದನಿಯಿಂದ ಕಿವುಡನೆಗೆ ಹೇಳುವಂತೆ)

ದಂಡಕಾರಣ್ಯದಾಗ ಒಬ್ಬ ರಾಕ್ಷಸ ಇದ್ದ, ಗೊತ್ತೈತೇನರೀ?

ಮಹಾರಾಜ : ಹೌದು. ಆದರೆ ಅವನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಓಡಿಹೋಗಿದ್ದಾನೆಂದು ನಮ್ಮ ಗೂಢಚಾರರು ಸುದ್ದಿ ತಂದಿದ್ದಾರೆ.

ಗಿಡ್ಡೂ : ಮತ್ತೆ ಅವನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಓಡಿಸಿದವರು ಯಾರು ಅಂದುಕೊಂಡಿರಿ?

(ಎದೆ ತಟ್ಟಿಕೊಂಡು)

ಇದೇ ಒಂದೇ ಏಟಿಗೆ ಯೋಳು ಸರದಾರ್ ಗಿಡ್ಡೋಜಿರಾವ್!

ಮಹಾರಾಜ : (ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ) ಹಾಗೇನು! ಆದರೆ ಅವನನ್ನು ನೀನೇ ಓಡಿಸಿದೆ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿ ಪುರಾವೆ ಏನಾದರೂ ಇದೆಯೇ?

ಗಿಡ್ಡೂ : ನಿಮ್ಮ ಪತ್ತೇದಾರ ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡ್ಯಾನೋ ಇಲ್ಲೋ ಕೇಳಿ, ಆ ರಾಕ್ಷಸನ ಮನ್ಯಾಗ ಎರಡು ಪಲ್ಲಂಗ ಇದ್ದು,

ಕಾ. ೧ : ಹೌದು ಮಹಾಪ್ರಭು.

ಕಾ. ೨ : ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮುರಿದುಕೊಂಡು...

(ಮಹಾರಾಜ ಅವರಿಗೆ ಸುಮ್ಮನಿರಲು ಸನ್ನೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ.) •

ಗಿಡ್ಡೂ : ಅದರಾಗ ಒಂದು ಮುರಕೊಂಡು ಬಿದ್ದೈತೆ. ಇಷ್ಟು ಅಲ್ಲಾ. ಅಲ್ಲೆ ಒಂದು ಗಿಡಾ ಬಿದ್ದೈತಿ. ಆ ರಾಕ್ಷಸನನ್ನು ಆ ಗಿಡದಲೇ ಥಳಿಸಿದ್ದೆ. ಆ ರಾಕ್ಷಸನು ಕರಿಸಿ ಕೇಳಿ ಬೇಕಾದರ.

ಮಹಾರಾಜ : ಹೀಗೇನು?

(ತುಸು ಹೊತ್ತು ಯೋಚಿಸಿ) ಆಗಲಿ. ಸರದಾರ ಗಿಡ್ಡೋಜಿರಾಯರೇ, ಸೇನಾಪತಿ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಅರ್ಜಿಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಈಗ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಅರಮನೆಗೆ ಬಂದು ಈ ಬಡವನ ಆತಿಥ್ಯವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕಾಗಿ ವಿನಂತಿ.

ಗಿಡ್ಡೂ : ಖರೇವಂದೂ!

ಮಹಾರಾಜ : ನಿಜವಾಗಿಯೂ

ಗಿಡ್ಡೂ : ನೀವು ಅಷ್ಟು ಹೇಳತೀರಿ ಅಂದಮಾಲು ನಡೀರಿ.

ಮಹಾರಾಜ : (ಕಾ. ೧, ಗೆ) ನೀನು ಹೋಗಿ ನಮ್ಮ ಅರಮನೆಯ ಖಾಸಾ ಅತಿಥಿಗೃಹವನ್ನು ಸರದಾರ ಗಿಡ್ಡೋಜಿರಾಯರಿಗೆ ತಯಾರು ಮಾಡಲು ಕಾರೋಭಾರಿಗೆ ತಿಳಿಸು.

(ಕಾ. ೨ ಗೆ) ನೀನು ಅರಮನೆಯ ಪಾಕಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಿ ವಿಶೇಷ ತಿಂಡಿ, ತೀರ್ಥಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಲು ತಿಳಿಸು.

(ಕಾ. ೧, ೨ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಮಹಾರಾಜನು ಗಿಡ್ಡನ ಕೈ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತ) ಗಿಡ್ಡೋಜಿರಾಯರೇ, ನಿಮಗೆ ಯಾವ ತಿಂಡಿ ಇಷ್ಟ?

(ಹೊಟೇಲ್ ಮಾಣಿ ತಿಂಡಿಯ ಲಿಸ್ತು ಹೇಳುವಂತೆ)

ಸಿಹಿ ಅಂದರೆ ಗುಲಾಬಿ ಜಾಮುನ್, ಹಲ್ವ, ಜಾಂಗೀರಿ, ಬಾಲೂಶಾ, ಮೈಸೂರ ಪಾಕ್, ರಸಗುಲ್ಲಾ, ಬೇಸನ್ ಉಂಡಿ.

ಖಾರಾ ಅಂದ್ರೆ, ಇಡ್ಲಿ, ಮಸಾಲಾ ದೋಸೆ, ಖಾಲೀ ದೋಸೆ, ರವೇ ದೋಸೆ, ಉತ್ತಪ್ಪ, ಉಪಮಾ, ಖಾರಾಬೂಂದಿ, ಖಾರಾಶೇವೂ...

ಯಾವುದು ನಿಮಗೆ ಇಷ್ಟ?

ಗಿಡ್ಡು : ಉಳ್ಳಾಗಡ್ಡೀ ಭಜೀ ಮಾಡ್ತಾನೇನಿ ನಿಮ್ಮ ಅಡಗೀಯೆಂದವಾ?

ಮಹಾರಾಜ : ಹಾಗೆಂದರೆನು ಗಿಡ್ಡೋಜಿರಾವಾ?

ಗಿಡ್ಡು : ಅಂದ್ರ ಗಂಡಸರ ಊಟಾ ಉಂಡಕ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ನಿಮಗ. ಅದು ನೋಡ್ಡಿ, ವೀರರು, ಶೂರರು ತಿನೋ ಮಿರಾಕು. ಅದನ್ನ ಹೆಂಗ ಮಾಡತಾರ ಅಂದ್ರ ಉಳ್ಳಾಗಡ್ಡೀ ತೊಗೊಂಡು ಮೊದಲು ಪೂರ್ವ ಪಶ್ಚಿಮ ಹೆಚ್ಚಬೇಕು. ಹಿಂಗ ಹೆಚ್ಚಿದ ಹೋಳನ್ನು ಒಂದೊಂದರಾಗ ಮತ್ತ ನಾಲ್ಕು ದಿಕ್ಕು ಹೆಚ್ಚಬೇಕು...

(ಗಿಡ್ಡು ವಿವರಿಸುತ್ತ ಮಹಾರಾಜನ ಜೊತೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ.)

ದೃಶ್ಯ ೨

(ಕಾವಲುಗಾರರಿಬ್ಬರು ಬಂದು ರಂಗದ ಈ ಬದಿಗೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾರೆ. ಮಹಾರಾಜ, ಅವನ ಹಿಂದೆ ಗಿಡ್ಡು ಬರುತ್ತಾರೆ- ಈಗ ಗಿಡ್ಡು ಸರದಾರನಂತೆ ಪೋಷಾಕು ಹಾಕಿದ್ದಾನೆ. ಎಲ್ಲರ ಹಿಂದೆ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಬರುತ್ತಾಳೆ. ಗಿಡ್ಡು ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ನೀವಿಸೊಳ್ಳುತ್ತ ಆಸಿಬ್ ಎಂದು ತೆಗುತ್ತಾನೆ. ತೇಗಿದ ಸಲಕೊಮ್ಮೆ pardon me! ಎಂದು ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ.)

ಮಹಾರಾಜ : ಗಿಡ್ಡೋಜಿರಾಯರೇ, ಹೀಗೆ ಬನ್ನಿರಿ. ನಿಮಗೆ ನಮ್ಮ ಸಭಾಸದರ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ.

(ಶಾಲ್ವನಿಕ ಸಭಾಸದರನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿ)

ಶ್ರೀಯ ಸಭಾಸದರೇ, ಈ ದಿನ ನಿಮಗೆ ಅಪೂರ್ವ ಅತಿಥಿಗಳೊಬ್ಬರ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿ ಕೊಡುತ್ತಲಿದ್ದೇನೆ. ಇವರು ಶೂರರಿಗೆ ಶೂರ, ವೀರರಿಗೆ ವೀರ, ಮಾನ್ಯ, ಒಂದೇ ಏಟಿಗೆ ಯೋಳು ಸರದಾರ ಶ್ರೀ ಗಿಡ್ಡೋಜಿರಾವಾ!

(ಗಿಡ್ಡುಗೆ ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ)

ಗಿಡ್ಡೋಜಿರಾಯರೇ, ಇವರು ನಮ್ಮ ಖಾಸಾ ಪುತ್ರಿ,

(ರಾಜಕುಮಾರಿ ತಲಬಾಗಿ ನಮಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾಳೆ)

ಗಿಡ್ಡು : ಅಷ್ಟಪುತ್ರ ಸೌಭಾಗ್ಯವತೀ ಭವ!

ಮಹಾರಾಜ : ಗಿಡ್ಡೋಜಿರಾಯರೇ, ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಮದುವೆ ಇನ್ನೂ ಆಗಿಲ್ಲ. ವರ ಹುಡುಕುತ್ತಲಿದ್ದೇನೆ. ವಿಪರೀತ ವರದಕ್ಷಿಣೆ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಗಿಡ್ಡು : ಹೌದರೇ, ದಿನಮಾನಾ ಭಾಳ ಕೆಟ್ಟಾವ.

(ಸಭಕಂಗಿ)

ಅಂದ್ರ ನನಗೂ ಒಂದು ಚಾನ್ಸ್ ಐತೀ ಅಂದ್ಲಂಗ ಆತು.

(ರಾಜಕುಮಾರಿಗೆ)

ರಾಜಕುಮಾರಿಯವರಿಗೆ ಶೀಘ್ರ ಕಲ್ಯಾಣವಾಗಲೀ!

ಮಹಾರಾಜ : ಇವರು ನಮ್ಮ ಮಹಾಮಂತ್ರಿಗಳು.

ಗಿಡ್ಡು : ನಮಸ್ಕಾರಾ!

ಮಹಾರಾಜ : ಇವರು ನಮ್ಮ ದ್ವಿತೀಯ ಪಂತರು.

ಗಿಡ್ಡು : ನಮಸ್ತೆ ಬುವಾ, ಸಗಲೇ ಬರ ಕಾ?

ಮಹಾರಾಜ : ಇವರು ನಮ್ಮ ಕೋಶಾಧ್ಯಕ್ಷರು

ಗಿಡ್ಡು : How do you do!

ಮಹಾರಾಜ : ಇವರು ನಮ್ಮ ಆಸ್ಥಾನ ವಿದ್ವಾಂಸರು.

ಗಿಡ್ಡು : ನಮೋನ್ನಮಃ, ಶುಭಮಸ್ತು ಶಾಸ್ತ್ರೀ!

ಮಹಾರಾಜ : ಇವರು ನಮ್ಮ ಸೇನಾಧಿಪತಿಗಳು.

ಗಿಡ್ಡು : (ಮಿಲಿಟರಿ Styleನಲ್ಲಿ Salute ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಕೈಕುಲುಕಿ) Hello!

ಮಹಾರಾಜ : ಮತ್ತೆ ಇವರು ನಮ್ಮ ಅರಮನೆಯ ಕಾರೋಭಾರಿಗಳು.

ಗಿಡ್ಡು : Hi!

(ಮಹಾರಾಜ ಮತ್ತು ಗಿಡ್ಡು ರಂಗದ ಮಧ್ಯೆ ಬಂದು)

ಮಹಾರಾಜ : ಮಂತ್ರಿವರ್ಗವೇ, ಸಭಾಸದರೇ, ಪರಾಕ್ರಮಿ ಗಿಡ್ಡೋಜಿರಾಯರನ್ನು ನಮ್ಮ ಸೇನಾಧಿಪತಿಯನ್ನಾಗಿ ನಿಯಮಿಸಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ತಿಳಿಸಲು ನಮಗೆ ಭಯಂಕರ ಸಂತೋಷವಾಗುತ್ತದೆ.

(ಇದೇ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಒಳಗಿನಿಂದ ಒಬ್ಬ ಸೇವಕ ಓಡಿ ಬರುತ್ತಾನೆ.)

ಸೇವಕ : ಪ್ರಭೂ, ಅನಾಹುತ, ಅನಾಹುತ!!

ಮಹಾರಾಜ : ಏನಾಯಿತು?

ಗಿಡ್ಡೂ : ಏನು ಪಿಡುಗು ಬಂತಪಾ!

ಸೇವಕ : ಪ್ರಭೂ, ದಂಡಕಾರಣ್ಯದ ಈ ದಿಕ್ಕಿನ ಲಂಡಕಾರಣ್ಯದಾಗ ಒಂದು ಮಿಠಾ ಐತೆಲಿ?

ಮಹಾರಾಜ : ಹೌದು, ಮತ್ತೇನು ಅದರ ವಾರ್ತೆ?

ಸೇವಕ : ಅದು ಮತ್ತೆ ಹುಪ್ಪಳಿ ಹಾಕರ ಹತ್ತೇತರಿ. ನಿನ್ನ ರಾತ್ರಿ ಒಂದಕಡೆ ತ್ವಾಟಾ ಮುರಿದು ಇಪ್ಪತ್ತು ಗುಡಸಲಾ ಹರಿದು, ಮೂವತ್ತು ಜನರನ್ನು ಕೊಂದೈತಂತೆ ಹೊರಗ ಜನಾ ನಿಂತು ಹಲಬಾಕ ಹತ್ತಾರ.

(ತೆರೆಯಲ್ಲಿ 'ಮಹಾರಾಜರ ನಮ್ಮನ್ನು ಉಳಿಸರಿ! ಕಾಪಾಡಿರಿ! ಆ ಹಂದೀನ್ನ ಕೊಲ್ಲಿಸರಿ!')

ಮಹಾರಾಜ : (ತೆರೆಯತ್ತ ತಿರುಗಿ)

ನಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿಯ ಪ್ರಜೆಗಳೇ, ಚಿಂತಿಸಬೇಡಿ. ನಾವಿರುವ ತನಕ ಯಾವ ದುಃಖವೂ ಬೇಡ. ಇಂದೇ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಕಳಿಸಿ ಆ ಮಿಠವನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸುತ್ತೇವೆ.

(ಕಾಲ್ಪನಿಕ ಸೇನಾಧಿಪತಿಯನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ)

ಸೇನಾಧಿಪತಿಗಳೇ, ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಸಜ್ಜುಗೊಳಿಸಿರಿ.

(ಸ್ವಲ್ಪ ತಡೆದು, ಸೇನಾಧಿಪತಿಯ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿದಂತೆ ನಟಿಸಿ)

ಏನೆಂದಿರಿ? ಹೌದೇ? ಹೀಗಾಯಿತೇ!!

(ಗಿಡ್ಡೂಗೆ)

ಗಿಡ್ಡೂರಾಯರೇ, ಸೇನಾಧಿಪತಿಗಳು ಹೇಳಿದ್ದು ಕೇಳಿಸಿತೇ?

ಗಿಡ್ಡೂ : (ಸಭೆಗೆ) ನಿಮಗೇನರೇ ಕೇಳಿಸ್ತೇನರೇ?

(ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ)

ಕೇಳಿಸಿತು ಮಹಾರಾಜರೇ, ಅದರ ತಿಳಿಲಿಲ್ಲ.

ಮಹಾರಾಜ : ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದೇನೆಂದರೆ: ನಿನ್ನ ಸೈನ್ಯಕ್ಕೆ ಕವಾಯಿತು ಮಾಡಿಸುವಾಗ ಪಾದರಕ್ಷೆಯ ಭಾರದಿಂದ ಅವರ ಕಾಲು ಉಳುಕಿದೆಯಂತೆ. ನಾಲ್ಕು ದಿನ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಹೇಳಿದ್ದಾರಂತೆ, ವೈದ್ಯರು ಅವರಿಗೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಮಿಠವನ್ನು ನೀವೇ ಏಕೆ ಕೊಲ್ಲಬಾರದು ಎಂದು ಅವರ ಸೂಚನೆ.

ಗಿಡ್ಡೂ : (ಸಭೆಗೆ) ಮದುವೆ ಆಗೋ ಹುಡುಗಾ! ಅಂದ್ರೆ ನಿನಗೂ ತಾಳೆ ಬಿಗಿತೇನೀ ಅಂದನಂತೆ! ಇದೊಳ್ಳೇ ಬಿಗೀ ಬಂತಲ್ಲರಿ!

(ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ)

ಮಹಾರಾಜರೆ, ಇಷ್ಟು ಸಣ್ಣ ಮಾತಿಗೆ ಯಾಕ ಕಾಳಜಿ ಮಾಡತೀರಿ, ಒಂದೇ

ಹನ್ನೆರಡು ಮಕ್ಕಳ ನಾಟಕಗಳು - ಸಂಪುಟ ೩

ಏಟಿಗೆ ಯೋಳು ಹೊಡೆದವಂಗ ಒಂದು ಕಾಡು ಮಿಕಾ ದೊಡ್ಡದೇನಲ್ಲ.
ಯಾವಾಗ ಹೋಗಲಿ?

ಮಹಾರಾಜ : ತುಂಬಾ ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳು. ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದಷ್ಟು ಬೇಗ ಹೊರಡಿರಿ. ಜೊತೆಗೆ ನಲವತ್ತು
ಸೈನಿಕರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿರಿ.

ಗಿಡ್ಡು : ಬ್ಯಾಡ ಬಿಡರಿ, ಪಾಪ, ಅವರಿಗೆ ಯಾಕೆ ತ್ರಾಸ? ಒಬ್ಬಾವನ ಹೋಗತೇನಿ.

ಮಹಾರಾಜ : ಹಾಗಾದರೆ ಕೂಡಲೇ ಹೊರಡಿರಿ. ನಿಮಗೆ ಶುಭವಾಗಲಿ.

ಕಾವಲುಗಾರ : ಒಂದೇ ಏಟಿಗೆ ಯೋಳು ಸರದಾರ್ ಗಿಡ್ಡೋಜಿರಾಯರಿಗೆ....

ಗಿಡ್ಡು : ಜೈ!

(ಎಲ್ಲರೂ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ.)

ದೃಶ್ಯ ೩

ಮೇಳ : ಹೊಂಟಾ ಹೊಂಟಾ ಗಿಡ್ಡು ಹುಡುಗಾ
ಅಡವಿ ಮಿಕಾ ಹುಡುಕೀ,
ಹಿಡಿದಾನೊಂದು ದಾರದ್ದುಂಡೀ
ಕೈಯಾಗೊಂದು ಬಡಿಗೀ!

ಕಾಡೂ ಮೇಡೂ ಅಲೆದಾ ಹುಡುಗಾ
ಕಾಡೂ ಹಂದೀ ಹುಡುಕೀ
ಗಿಡದಾಗ ಬುಡದಾಗ ಬಡಿಗೀ ತಿವುದೂ
ಕರದ ಹಂದೀನ ತಡಕೀ

(ಮುಂದೆ ಹಾಡಿನ ಅರ್ಥಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಗಿಡ್ಡು ಮತ್ತು ಹಂದೀ ಅಭಿನಯಿಸುತ್ತಾರೆ.)

ಗಿಡ್ಡು : ಏ ಹಂದೀ

ನಾ ಅಂದ್ರ

ಏನಂದೀ!

ಒಂದ ಏಟಿಗೆ

ಕೊಂದ ಹಿಡತೇನಿ

ಮುಂದ ಬಾರೋ ಹಂದೀ!

ಹಂದಿ : ಗುರ್, ಗುರ್, ಗುರ್ ಗುರ್

ಏನಲೇ ಅದು ಟರ್ ಬರ್

ಎದುರಿಗೆ ಬಂದ ಹುಡುಗರನ್ನೆಲ್ಲಾ
ಕೊಯ್ದು ಬಿಡತೇನಿ ಕಲ್‌ಕರ್
ಗುರ್ ಗುರ್, ಗುರ್ ಗುರ್

ಗಿಡ್ಡೂ : ಬಂದ್ಯಾ
ನೀ ಬಂದ್ಯಾ
ಒಂದೇ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ
ಕಂದೂರಿ ಮಾಡುವೆ
ಮುಂದೇ ಬಾರಲೆ ಹಂದೀ!

ಹಂದಿ : ಗೊರ್ ಗೊರ್ ಭುಸ್ ಭುಸ್
ಯಾರಲೇ ನೀನು ಠಸ್ ಪುಸ್
ಕಾಡಿಗಲ್ಲಾ ರಾಜಾ ಅಂದ್ರ
ನಾನೇ ಹಂದೋ ಭುಸ್ ಭುಸ್

ಗಿಡ್ಡೂ : ('ಗಳೆಯ ಬರತೇನಿ' ಎಂಬಂತೆ)
ಗಳೆಯಾ ಕೇಳೋ ಸಲಿಗೆಯ ಮಾತು ಒಂದ,
ನೀ ಯಾರೋ ಏನೋ ಎಂತೋ
ಕೆಡುಗಾಲ ನಿನಗಿಂದ ಬಂತೋ
ದೈವಾನು ನನ್ನನ್ನಿಗೇ ತಂತೋ
ಭಾಳ ಕಡೀತಾವೇನೋ ಬುಡದ ಜಂತು
ಓಡಿ ಹೋದರ ನಿನಗ
ಪಾಡ ಆದೀತು ಬದುಕು
ಕಾಡಬ್ಯಾಡೋ ಹಿಂಗ ಯಣ್ಣಾ...

ಹಂದಿ : ಹೆಚ್ಚು ಮಾತಿನ ಹುಂಬಾ
ಕೊಚ್ಚಬ್ಯಾಡಾ ಜಂಬಾ
ಕೆಚ್ಚು ಇದ್ರ ಬಾರೊ ಬಾರೋ ಹಿಂಗ ನನ್ನ ಮುಂದ!
ರೊಚ್ಚಿಗೆಬ್ಬಿಸಬ್ಯಾಡಾ
ಹುಚ್ಚಾ ನನ್ನ ನೋಡ
ಬಚ್ಚಾ ಹೋಗೋ ಬಂದೆ ದಾರಿಲೆ ತಿರುಗಿ ಹಿಂದ!

ಗಿಡ್ಡೂ : ಏಯ್! ನಾಲಿಗೇ ಬಿಗಿ ಬಿಡಿದು ಮಾತಾಡೂ ಅಂದ!
ಇಲ್ಲಾ ಅಂದ್ರ...

(ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಓಡುತ್ತಾನೆ. ಹಂದಿ ಅವನ ಬೆನ್ನಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಗಿಡ್ಡೂ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡ ಸಲಕೊಮ್ಮೆ...)

ಬಾರ್ಡ್ ನನ್ನ ಸರದಾರಾ! (ಮೇಳದ ಹಾಡು)

ಹಂದಿ : ಗುರ್ ಗುರ್!

ಗಿಡ್ಡೂ : ಹೆಂಗಾತಕ ಗೆಣೆಯಾ!

ಹಂದಿ : ಭುಸ್ ಭುಸ್!

(ರಂಗವನ್ನು ಅವರು ಹೀಗೆ ತಿರುಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಎರಡು ಗಿಡಗಲು ಬರುತ್ತವೆ, ಬಂದು ಒಂದು ಮಗ್ಗಲಿಗೆ ಒಂದು ತುಸು ಅಂತರದಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತವೆ. ಗಿಡ್ಡೂ ಹಂದಿಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಗಿಡಗಲ ನಡುವೆ ದಾಟಿ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಹಂದಿ ಅವನ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೋಗಿ ಗಿಡಗಲ ಸಂದಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕು ಬೀಳುತ್ತದೆ).

ಗಿಡ್ಡೂ : (ಚಪ್ಪಾಳ ತಟ್ಟೆ ನಗುತ್ತ, ಹಂದಿಯನ್ನು ಅಗಾಹ ಕೋಲಿನಿಂದ ಚುಚ್ಚಿ)

ಹೆಂಗಾತಕ ಖಿಂಬೀರಾ! ಬಾಳ ಉರದಾಡತಿದ್ದೆಲ್ಲ? ಈಗ ತಪ್ಪಿಸಿಗ್ಯಾ ನೋಡತೇನಿ ನಿನ್ನ ಗಂಡಸತನಾ!

(ಹಂದಿ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ ಸುಸ್ತಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ.)

ಆತ? ನಿನ್ನ ಕೊವತ್ತು ಮುಗಿತ?

(ಹಂದಿಯ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ತನ್ನ ಹುರ ಕಟ್ಟಿ ಲಗಾಮು ಮಾಡಿ, ಮತ್ತೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಹುರಿಯಿಂದ ಅದರ ಬಾಲಕ್ಕೆ ಬಿಗಿದು ಎಳೆಯುತ್ತಾನೆ. ಹಂದಿ ಹಿಂಬರಿಕೆ ಸರಿದು ಗಿಡದ ಸಂದಿಯಿಂದ ಪಾರಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಗಿಡ್ಡೂ ಹಂದಿಯ ಲಗಾಮು ಹಿಡಿದು, ಅದರ ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ ಕುಳಿತು...)

ಈಗ ನಾ ಹೇಳದಹಂಗ ಕೇಳಬೇಕು. ಇಲ್ಲಾ ಅಂದ್ರ ಅರಮನೀಗೆ ಹೋಗಿ ಸುಣ್ಣದ ನೀರು ಕುಡಿಸಿ ನಿನ್ನ ನೆಣಾ ಕರಗಸತೇನಿ. ಸುಮ್ಮನ ನಡೀ.

ಮುಕ್ಕಣ್ಣಿ ನಿದಾನ ಹೋಗು, ಒಗ್ಗಾಲಿ ಐತೀ, ಕಡಕೊಂಡು ಬಿದ್ದೀ?

(ಗಿಡ್ಡೂ ಹಂದಿ ಸವಾರನಾಗಿ ಹೋದ. ಅರಕ್ಷಣದ ನಂತರ ಸೈನಿಕರಿಬ್ಬರು ಬರುತ್ತಾರೆ.)

ಸೈನಿಕ ೧ : ಅಲ್ಲಾ, ಗಿಡ್ಡೂ ಸರದಾರರು ಹೋಗಿ ಎಷ್ಟೊತ್ತಾತ್ತು, ಮತ್ತೆ ಹಂದೀ ಕ್ವಾರಿಗಿ ಸಿಕ್ಕರೋ ಏನೋ!

ಸೈನಿಕ ೨ : ತಾ ನೋಡಿದ್ರ ಹಿಂಗೊಂದು ಚೋಟು, ಹಂಗೊಂದು ಚೋಟು ಅದಾನ, ಅವಾ ಏನು ಹಂದಿ ಹಿಡಿತಾನ! ಮಾರಾಜರಿಗೆ ಹೇಳಬೇಕು ಅಂತ ಮಾಡಿದ್ರೆ ಅವನ್ನ ಕಳಸಬ್ಯಾಡಿ ಅಂತ; ಹೇಳಲಿಲ್ಲ.

ಸೈನಿಕ ೧ : ಹೋಗಲೇ, ಮನ್ಯಾಗ ಹೇಣ್ಣೀನ ನಿನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳೋದಿಲ್ಲ, ಇನ್ನು ಮಾರಾಜರು ಕೇಳತಾರ?

(ಗಿಡ್ಡೂ ಹಂದೀ ಸವಾರನಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತ ಬರುತ್ತಾನೆ.)

ಮೇಳ : ದೇವರ ಬಂಗಾರದ ಕುದುರೆ
ಅರಸನ ಸಿಂಗಾರದ ಕುದುರೆ
ಅಣ್ಣನ ಗಾಲಿಯ ಕಾಲ್ಕುದುರೆ
ಹಂದಿಯ ಮರಿಯಿದು ನನ್ನ ಕುದುರೆ
ಹೈ ಹೈ ಹೈ
ಸೈ ಸೈ ಸೈ

ಸೈನಿಕ : ಏ! ಅಲ್ಲಿ ಬರತೈತಿ ನೋಡು ಮಿಶಾ!
(ಇಬ್ಬರೂ ಓಡಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ.)

ಗಿಡ್ಡೂ : ಏ ಏ! ನಿಲ್ಲಿರೋ!
(ಸಭಿಕರಿಗೆ)

ಏನ ಪುಕ್ಕ ಜನಾರೀ ಇವರೂ! ಸರಕಾರಿ ನೌಕರರೂ ಅಂದ್ರ ಹಿಂಗ
ಇರತಾರ ಕಾಣಿಸ್ತೈತಿ.

ದೃಶ್ಯ ೪

ಮೇಳ : ಬಂದಾ ಬಂದಾ ಬಂದಾ ನೋಡಿ
ಗಿಡ್ಡೂ ಸರದಾರಾ
ಗಿಡ್ಡೂ ಸರದಾರಾ
ಗಿಡ್ಡೂ ಸರದಾರಾ
ಹಂದೀನ ಹಿಂಗ ಎಳದೂ ತಂದಾ
ದರದಸರಾ
ದರದಸರಾ
ದರದಸರಾ
ಕೂಡಿದ ಜನಾ ನಡಗ್ಯಾರಣ್ಣ
ಫರಾ ಫರಾ
ಫರಾ ಫರಾ
ಫರಾ ಫರಾ
ಊರಿಗೆ ಬಂದು ಅಗಸೀ ಮುಂದ
ಹೊಡದಾ ಒಂದು ಕ್ಯಾಕೀ ಚಂದ
ರಾಜಾ ಬಂದಾ
ಹೊರಗ ರಾಜಾ ಬಂದ.

ಅವನ ಬಾಯೀ ಬಂದ

ಬಾಯೀ ಬಂದ

ಬಾಯೀ ಬಂದ

(ರಾಜಾ ಸಪರಿವಾರ ಬರುತ್ತಾನೆ.)

ಮಹಾ : ಗಿಡ್ಡು ಸರದಾರ್! ನೀವೇ ಹಿಡಿದಿರಾ?

ಗಿಡ್ಡು : ಹೌದರಿ.

(ಸೈನಿಕರನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿ)

ಏನಪಾ? ಇದ್ದ ಹೌದಲ್ಲೋ ಆ ಕಾಡ ಮಿಕಾ? ಬರಾಬ್ಬರೆ ಗುರ್ತು ಹಿಡಿದು ಹೇಳಿರಿ.

ಸೈನಿಕ ಠ&೨ : ಹೌದು ಪ್ರಭೂ, ಇದೇ ಆ ಕಾಡ ಮಿಕಾ.

ಗಿಡ್ಡು : ಮಾರಾಜರಿಗೆ ನಂಬಿಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ ಕಾಣಿಸ್ತೆತ್ತಿ. ಒಂದೆ ಏಟಿಗೆ ಯೋಳು ಹೊಡೆದವಂಗ ಈ ಸಿಂಗಲ್ ಹಂದಿ ಯಾವ ಲೆಕ್ಕ ಹೇಳಿರಿ! ಇಂತಾ ಎಷ್ಟೋ ಹಂದಿ ಹೊಡೆದೇನಿ ನಮ್ಮ ಊರಾಗ. ಮುನಸೀಪಾಲಿಯವರು ಬ್ಯಾಡಾ ಅಂದರು, ಅದಕ್ಕ ಬಿಟ್ಟಿ ಇಲ್ಲಾ ಅಂದರ ಎಲ್ಲಾ ಹಂದಿನೂ ಮುಗಿಸಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದೆ.

ಮಹಾರಾಜ : (ಸಭಾಸದರನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿ) ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಸದರೇ, ಗಿಡ್ಡು ಸರದಾರರು ಪರಾಕ್ರಮದ ಪಣವನ್ನು ಗೆದ್ದಿದ್ದಾರೆ. ಇಡೀ ಒಂದು ಸೈನ್ಯವು ಮಾಡಲಾರದ್ದನ್ನು ಅವರು ಏಕಾಕಿಯಾಗಿ ಸಾಧಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ದಂಡನಾಯಕ ಪಟ್ಟವನ್ನು ಕಟ್ಟೋಣ.

(ಸೈನಿಕನೊಬ್ಬನಿಗೆ)

ಹೋಗಿ ದಂಡನಾಯಕ ಕತ್ತಿ ಪಟ್ಟವನ್ನು ತಾ, ಹಾಗೆಯೇ ಈ ಹಂದಿಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಮೈಗಲಾಲೆಗೆ ಸೇರಿಸು.

(ಸಭಾಸದರಿಗೆ)

ಸಭಾಸದರೇ, ಇಂಥ ಪರಾಕ್ರಮ ದೊರೆತದ್ದು ನಮ್ಮ ನಾಡಿನ ಪುಣ್ಯ.

(ಸೈನಿಕನು ತಂದ ಕತ್ತಿ ಪಟ್ಟವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ)

ಈಗ ಎಲ್ಲರೂ ಗಿಡ್ಡೋಜಿರಾಯರ ಜಯ ಜಯಕಾರ ಮಾಡೋಣ.

ದಂಡನಾಯಕ ಒಂದೇ ಏಟಿಗೆ ಯೋಳು ಗಿಡ್ಡೋಜಿರಾಯರಿಗೆ...

(ಸಭಾಸದರು ಮತ್ತು ಗಿಡ್ಡು ಸಹಿತ ಸೇರಿ:) ಜಯವಾಗಲೀ!

(ಇದೇ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸೈನಿಕನೊಬ್ಬ ಓಡಿ ಬಂದು)

ಸೈನಿಕ : ಪ್ರಭೂ! ಅನಾಹುತ, ಅನಾಹುತ!!

ಮಹಾರಾಜ : ಏನಾಯಿತು?

ಸೈನಿಕ : ಪ್ರಭೂ, ಲಂಡಕಾರಣ್ಯದ ಪಶ್ಚಿಮಕ್ಕಿರುವ ಚಂಡಕಾರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ರಾಕ್ಷಸರು ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಹಿಂಸಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಿನ್ನೆ ಒಂದು ದಿನಕ್ಕೆ ಇಪ್ಪತ್ತು ಜನರನ್ನು ಕೊಂದಿದ್ದಾರೆ. ಲಕ್ಷಗಟ್ಟಲೇ ರೂಪಾಯಿ ಲೂಟಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅರಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಜನ ಧರಣೀ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ.

(ತೆರೆಯಿಂದ: 'ಮಾರಜರ, ಆ ರಾಕ್ಷಸರನ್ನ ಕೊಲ್ಲಸರಿ! ಬಡವರ ಜೀವಾ ಉಳಿಸರಿ!' ಇತ್ಯಾದಿ ಜನರ ಅಹವಾಲು.)

ಮಹಾರಾಜ : ಭೇ! ಈ ಶುಭ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಇದೆಂಥ ಅಪಶಕುನ!

(ಶಾಲಿನಿಕ ಮಹಾದಂಡನಾಯಕನನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿ)

ಮಹಾದಂಡನಾಯಕರೇ, ಈಗೇನು ಮಾಡೋಣ?

(ದಂಡನಾಯಕನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿರುವಂತೆ ನಟಿಸಿ)

ಹೌದೇ? ಹೀಗಾಯಿತೇ? ಯಾಕೆ? ಭೇ! ಎಂಥ ಅನ್ಯಾಯ!

(ಗಿಡ್ಡನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ)

ಗಿಡ್ಡೋಬಿರಾಯರೇ, ನಮ್ಮ ಮಹಾದಂಡನಾಯಕರು ಹೇಳಿದ್ದು ಕೇಳಿಸಿರಬೇಕಲ್ಲ?

ಗಿಡ್ಡು : ಭಜ಼ರಿ ಕೇಳಿಸಿತು ಬಿಡಿರಿ. ನಿಮ್ಮ ದಂಡನಾಯಕರ ಸೈನ್ಯಕ್ಕೆ ಸುಮ್ಮನಕ ಕುಂತು ಕುಂತು ಕಾಲು ಜಡ್ಡಗಟ್ಟಿ ವಾತ ಬಂದೈತಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಡಾಕ್ಟರರು ರೆಸ್ಪ್ ಅಂತ ಹೇಳ್ತಾರೆ, ಹೌದಲ್ಲರೇ?

ಮಹಾರಾಜ : ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ...

ಗಿಡ್ಡು : ಅಷ್ಟಕ ಅಲ್ಲ, ದಂಡನಾಯಕರು ರಿಟಾಯರ್ ಆಗೋದಕ್ಕಿಂತಾ ಮುಂಚೆ ದೊಡ್ಡ ರಜಾ ತೊಗೊಂಡು ಹೋಗೋವರು ಅದಾರಂತ ನಾಳಿನಿಂದ.

ಮಹಾರಾಜ : ಹೌದು. ಅದಕ್ಕೇ...

ಗಿಡ್ಡು : ನಿಮ್ಮ ದಂಡನಾಯಕರು ಇದ್ದದ್ದು ದಂಡ ಬಿಡಿ.

ಮಹಾರಾಜ : ಹಾಗಾದರೆ....

ಗಿಡ್ಡು : ಹಾಗಾದರೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗಾದರೇನೂ ಇಲ್ಲ. ನನಗ ಹೋಗಂತೀರೇನು ಆ ರಾಕ್ಷಸರನ್ನ ಮಾತಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬರಾಕೆ? ಇಕಾ ಹೊಂಟೆ.

ಮಹಾರಾಜ : ಮತ್ತೆ ಆಯುಧಗಳು ಬೇಡವೇ?

ಗಿಡ್ಡು : ಬರೇ ನಾಕು ಕಲ್ಲು ಹಳ್ಳು ಸಾಕು, ಅವರನ್ನ ಕೊಲ್ಲಾಕೆ. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಕೊಲ್ಲಲಿಲ್ಲಾ ಅಂದರೆ ನನ್ನ ಹೆಸರು 'ಒಂದೇ ಏಟಿಗೆ ಯೋಳು' ಅಲ್ಲೇ ಅಲ್ಲ?

(ಗಿಡ್ಡು ಭರ ಭರ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಹಿಂದೆಯೇ ಎಲ್ಲರೂ.)

ಅಂಕ ೩

ದೃಶ್ಯ - ೧

(ಭಯಂಕರ ಕಾಡು, ಇಬ್ಬರು ರಾಕ್ಷಸರು ವಿಕಟವಾಗಿ ನಗುತ್ತ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಒಬ್ಬ ಒಂದು ಬಡಿಗೆ, ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಕೊಡಲಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದಾರೆ. ಇಬ್ಬರೂ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಒಂದೊಂದು ಗೋಣೀಚೀಲ ಹೊತ್ತಿದ್ದಾರೆ.)

ರಾಕ್ಷಸ ೧ : (ರಾಕ್ಷಸ ೨ನ ಬೆನ್ನು ಚಪ್ಪರಿಸಿ) ಹೇಗೆ ಆಯಿತು ಆ ಹಳ್ಳಿ ಜನರಿಗೆ..... ಹಾ ಹಾ!

ರಾಕ್ಷಸ ೨ : ಸರಿಯಾಗಿ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸಿದೆವು..... ಹಾ, ಹಾ ಹಾ!

ರಾಕ್ಷಸ ೧ : ನನ್ನ ಒಂದು ಕೆಮ್ಮಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ನೆಗೆದು ಬಿದ್ದರು!

ರಾಕ್ಷಸ ೨ : ನನ್ನ ಒಂದು ಸೀನಿಗೆ ಮೂವರು ಹಾರಿ ಹೋದರು!

ರಾಕ್ಷಸ ೧ : ನನ್ನ ಒಂದು ಡರುಕಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಜನ ಸತ್ತರು!

ರಾಕ್ಷಸ ೨ : ನನ್ನ ಒಂದು ಪುರುಕೆಗೆ ಐದು ಜನರ ಉಸುರು ಕಟ್ಟಿತು.

ರಾಕ್ಷಸ ೧&೨ : ಹಾ ಹಾ! ಹಾ ಹಾ ಹಾ!! ಹಾ ಹಾ ಹಾ ಹಾ!!!!

ರಾಕ್ಷಸ ೧ : ಮೋಜೇ ಮೋಜು.

ನೀನು ಎಷ್ಟು ಕೋಳಿ ತಿಂದೆ?

ರಾಕ್ಷಸ ೨ : ನಾಲ್ಕು. ನೀನು ಎಷ್ಟು ಕುರೀ ತಿಂದೆ?

ರಾಕ್ಷಸ ೧ : ನಿನ್ನೆ ಆರು ಮೇಕೆ ಮೇಯ್ದಿದ್ದಕ್ಕೆ ಅರ್ಜೀನಾ ವಾಗಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೇ ಬಹಳ ತಿನ್ನಲು ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಮೂರು ಕುರಿ ತಿಂದೆ.

ರಾಕ್ಷಸ ೨ : ಸುಳ್ಳು ನೀನು ತಿಂದದ್ದು ಒಂದೇ ಕುರಿ. ಕೊನೆಕೊನೆಗೆ ಮಾಂಸ ತಿನ್ನಲಾಗದ ಬರೀ ಎಲುಬು ಕಡಿಯುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದೆಯಲ್ಲ!

ರಾಕ್ಷಸ ೧ : ಮತ್ತೆ ನೀನು ನಾಲ್ಕು ಕೋಳಿ ತಿಂದೆಯಾ? ಎರಡು ಪಿಳ್ಳಿಗಳನ್ನು ಜೀರ್ಣಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದ ನೀನು ನಾಲ್ಕು ತಿನ್ನಬಲ್ಲೆಯಾ?

ರಾಕ್ಷಸ ೨ : ನೀನು ತಿಂದದ್ದು ಒಂದೇ ಕುರಿ!

ರಾಕ್ಷಸ ೧ : ಮೂರು!

ರಾಕ್ಷಸ ೨ : ಒಂದು!!

ರಾಕ್ಷಸ ೧ : ಮೂರು!!!

ರಾಕ್ಷಸ ೨ : ಒಂದು!!!

ರಾಕ್ಷಸ ೧ : ಮೂರು!!!

(ಗಿಡ್ಡೂ ಈಗ ಕಳ್ಳ ಹೆಜ್ಜೆಯಿಟ್ಟು ಬರುತ್ತಾನೆ. ಸಭಿಕರತ್ತ ತಿರುಗಿ ಸುಮ್ಮನಿರುವಂತೆ 'ಶ್ ಶ್ ಶ್' ಎಂದು ಸನ್ನೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ರಾಕ್ಷಸ ೨ ಜೋರಾಗಿ ಒದರಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ರಾಕ್ಷಸ ೧, ಅವನ ಬಾಯಿಯ ಮೇಲೆ ಕೈಯಿಟ್ಟು)

ರಾಕ್ಷಸ ೧ : ಶ್ ಶ್! ಹೊಸ ನಾತ! ಹೊಸ ನಾತ!

(ವಾಸನೆ ನೋಡುವವನಂತೆ ಮೂಗು ವಿರಿಸುತ್ತ ಮೂಸಿ ನೋಡಿ)
ನರ ಮಾಂಸ, ಹೊಸ ನಾತ!

ರಾಕ್ಷಸ ೨ : (ತಾನೂ ಸುತ್ತ ತಿರುಗಿ ಮೂಸಿ ನೋಡಿ)

ಹ್ಲಂ! ಎಲ್ಲಿದೆ ಇಲ್ಲಿ ಹೊಸ ನಾತ!

ನರ ಮಾಂಸವೂ ಇಲ್ಲ, ಗಿರಮಾಂಸವೂ ಇಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಮೂಗಿನ ಮಾಂಸ ಕೊಳೆತಿರಬೇಕು!

ರಾಕ್ಷಸ ೧ : ನೆಗೆಡಿಯಾಗಿ ನಿನ್ನ ಮೂಗಿನಲ್ಲಿ ಗೊಣ್ಣೆ ತುಂಬಿರಬೇಕು!

ರಾಕ್ಷಸ ೨ : ಏನಂದೆ!

ರಾಕ್ಷಸ ೧ : ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಕಣಿ ತುಂಬಿ ನೀನು ಕೆಪ್ಪ ಆಗಿರಬೇಕು.

ರಾಕ್ಷಸ ೨ : ಥೂ ನಿನ್ನ ದುರ್ವಾಸ!

(ರಾ ೨ ದೂರ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಗೋಣಿ ಚೀಲ ಹಾಸಿ ಮಲಗುತ್ತಾನೆ. ಮಲಗಿದ ಕೂಡಲೇ ಗೂರಕೆ.)

ರಾಕ್ಷಸ ೧ : ಇವನ ಗೊರಕೆಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪ್ರಾಣಿಯೂ ಬರುವಂತಿಲ್ಲ.

(ರಾ ೧ ರಂಗದ ಆ ತುದಿಗೆ ಗೋಣಿಚೀಲ ಹಾಸಿಕೊಂಡು ತಾನೂ ಮಲಗುತ್ತಾನೆ. ಮಲಗಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವನೂ ಗೂರಕೆ ಸುರು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಇಬ್ಬರ ಗೂರಕೆಯೂ ಲಯಬದ್ಧವಾಗಿ ಸಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ಗಿಡ್ಡೂ ರಂಗದ ಹಿಂದಿನ ಪರದೆಗೆ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಎತ್ತರವಾದ ಒಂದು ಬಂಡೆಗಲ್ಲ ಮೇಲೆ ನಿಂತು ನೋಡುತ್ತಾನೆ.)

ಗಿಡ್ಡೂ : (ಸಭಿಕರಿಗೆ) ಶ್ ಶ್ ಶ್! ಗದ್ದಲಾ ಮಾಡಬ್ಯಾಡರಿ! ನಗಬ್ಯಾಡರಿ!! ನಗಬೇಕೂ ಅನಿಸಿದರ ಕರಚೀಫ ಬಾಯಿಗೆ ಹಿಡಕೊಳ್ಳಿರಿ!!!

(ಗಿಡ್ಡೂ ತನ್ನ ಜೇಬಿನಿಂದ ಒಂದಿಷ್ಟು ಸಣ್ಣಕಲ್ಲು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ರಾ. ೧ ಗೆ ಎಸೆಯುತ್ತಾನೆ. ರಾ ೧ ಗುಂಗಾಡು ಕಡಿದವರಂತೆ ಅದನ್ನು ಝಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಮಗ್ಗಲಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಮಲಗುತ್ತಾನೆ. ಗಿಡ್ಡೂ ಮತ್ತೊಂದು ಕಲ್ಲು ಎಸೆಯುತ್ತಾನೆ. ರಾ. ೧ ಎದ್ದು ಕುಳಿತು)

ರಾಕ್ಷಸ ೧ : (ರಾ. ೨, ೧) ಏಯ್! ಇದೇನು ಕುಚೇಷ್ಟೆ! ಕಲ್ಲು ಏಕೆ ಒಗೆದೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ?

(ರಾ ೨ ಇನ್ನೂ ಗೂರಕೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇದ್ದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ತಾನೂ ಮತ್ತೆ ಮಲಗುತ್ತಾನೆ. ಗಿಡ್ಡೂ ಮತ್ತೆ ರಾ ೧, ೧ ಕಲ್ಲು ಎಸೆಯುತ್ತಾನೆ.)

ರಾಕ್ಷಸ ೧ : (ಎದ್ದು ಕುಳಿತು, ರಾ ೨ನ್ನು ತಟ್ಟ ಎಬ್ಬಿಸಿ) ಏಕೆ ಕಲ್ಲು ಒಗೆದೆ?

ರಾಕ್ಷಸ ೨ : ಕನಸು ಬಿದ್ದಿರಬೇಕು ನಿನಗೆ, ಸುಮ್ಮನೇ ಬೀಳು.

(ರಾ ೨ ನ ಗೋರಕೆ. ರಾ ೧ ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ಜಾಗೆಗೆ ಬಂದು ಮಲಗುತ್ತಾನೆ. ಗಿಡ್ಡು ಈಗ ರಾ ೨ ಗೆ ಕಲ್ಲು ಎಸೆಯುತ್ತಾನೆ. ರಾ ೨ ಎದ್ದು ಕುಳಿತು ತಲೆ ತುರಿಸಿಕೊಂಡು)

ರಾಕ್ಷಸ ೨ : ಇದೇನು? ಇವನು ಮತ್ತೆ ಕಲ್ಲೆಸೆಯಲು ಶುರು ಮಾಡಿದನೇ? (ರಾ. ೧ ಗೆ)

ಏಯ್ ! ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಏಕೆ ಕಲ್ಲೆಸೆದೆ?

ರಾಕ್ಷಸ ೧ : (ಎದ್ದು ಕುಳಿತು) ಮೊದಲು ನೀನೇ ಕಲ್ಲೆಸೆದು ಈಗ ಈ ನೆವ ಹುಡುಕಿದೆಯಾ ಜಗಳಕ್ಕೆ!

ರಾಕ್ಷಸ ೨ : ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಮೊದಲು ಯಾರು ಒಗೆದರು?

ರಾಕ್ಷಸ ೧ : ನಿನಗೆ ತಲೆ ಕೆಟ್ಟಿರಬೇಕು.

(ರಾ ೧ ಮತ್ತೆ ಮಲಗುತ್ತಾನೆ. ರಾ ೨ ಒಂದೆರಕ್ಕಣ ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡಿ ಏನೂ ಕಾಣದಾಗಲೂ ತಾನೂ ಮಲಗುತ್ತಾನೆ. ಈಗ ಗಿಡ್ಡು ಎರಡು ಕಲ್ಲು ಅರಿಸಿಕೊಂಡು ಸಭಿಕರಿಗೆ ತೋರಿಸಿ, ಒಂದಾದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಎರಡನ್ನೂ ಇಬ್ಬರೂ ರಾಕ್ಷಸರಿಗೆ ಎಸೆದು ತಾನು ಮರೆಯಾಗುತ್ತಾನೆ.)

ರಾಕ್ಷಸ ೧ : (ಎದ್ದು ಕುಳಿತು) ಏಯ್ ಕಲ್ಲೆಸೆದೆ!

ರಾಕ್ಷಸ ೨ : (ತಾನೂ ಎದ್ದು ಕುಳಿತು) ನೀನೇ ಮೊದಲು ಎಸೆದೆ.

ರಾಕ್ಷಸ ೧ : ನೀನು!

ರಾಕ್ಷಸ ೨ : ನೀನು!!

ರಾಕ್ಷಸ ೧ : ಧೈರ್ಯವಿದ್ದರೆ ಬಾ. ಒಂದು ಸಲ ನಿರ್ಣಯವಾಗಿ ಬಿಡಲಿ.

(ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಡಲಿ ಹಿಡಿದು)

ರಾಕ್ಷಸ ೨ : ಬಾ ; ನೋಡಿಯೇ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ. (ತನ್ನ ಬಡಿಗೆ ಹಿಡಿಯುತ್ತಾನೆ.)

(ಇಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಆಯುಧ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಪರಸ್ಪರರನ್ನು ದೂರದಿಂದ ಎದುರಿಸಿ)

ರಾಕ್ಷಸ ೧ : ಒಂದು!

ರಾಕ್ಷಸ ೨ : ಎರಡು!!

ರಾಕ್ಷಸ ೧&೨ : ಮೂರು!!

(ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದೇ ವೇಳೆಗೆ ಒಬ್ಬರ ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬರು ಮುಗಿದಿದ್ದು ಹೊಡೆದಾಡುತ್ತಾರೆ. ಕೊನೆಗೆ ಒಬ್ಬ 'ಅಯ್ಯೋ ಸತ್ತೆ!!' ಇನ್ನೊಬ್ಬ 'ಹ್ಯಾಂ! ಕೊಂದೆ!!' ಎಂದು ಧೂಪನ್ನ ಬೀಳುತ್ತಾರೆ. ಕ್ಷಣದ ನಂತರ ಗಿಡ್ಡು ಮರೆಯಿಂದ ಬಂದು ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ)

ಗಿಡ್ಡೂ : (ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಕಾಲಿನಿಂದ ಒದೆದು)

ಹೆಂಗಾತನ ಗೆಣ್ಣಾರನ? ಭಾಳ ಉರದಾಡತಿದ್ವರಲ್ಲ?

(ಸಭಕರಿಗೆ), ಅದಕನ ಅಂತಾರ್ರಿ ಹಿರೇರು, 'ಮುಳ್ಳು ಮುಳ್ಳಿನಿಂದ ತಗೀಬೇಕು' ಅಂತ.

(ವಿಂಗಿನತ್ತ ಹೋಗಿ)

ಏಯ್! ಗಂಡಸರನ ಬರೆಪೊ, ಮುಗಿಸೇನಿ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ!

(ಅರಸನ ಸೈನಿಕರಿಬ್ಬರೂ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕುತ್ತಾ, ಹೆದರಿ ಹೆದರಿ ಬರುತ್ತಾರೆ.)

ಭೇ ನಿಮ! ಎಷ್ಟು ಹೆದರತೀರಿ! ಸತ್ತ ಹಾವು ಕಂಡು ಇಲೀ ಸಹಿತ ಇಷ್ಟು ಹೆದರೋದಿಲ್ಲ. ಉತ್ತರ-ಭೂಪ ನಿಮ್ಮ ತಲೀ ಮ್ಯಾಲ ಖರೇ ಕೈ ಇಟ್ಟಾನ.

ಸೈನಿಕ ೧ : ಗಿಡ್ಡೂ ಸರದಾರ್! ಅವು ಖರೇ ಸತ್ತಾರೆ?

ಸೈನಿಕ ೨ : ಅವರನ್ನ ಖರೇ ಖರೇ ಕೊಂದೀರಿ?

ಗಿಡ್ಡೂ : ಇಲ್ಲಾ, ಸುಮ್ಮನ ಮಲಕೊಂಡು ನಿಮ್ಮ ಸಲುವಾಗಿ ಕಾಯಲಿಕ್ಕೆ ಹತ್ತಾರೆ.

(ಸೈನಿಕರಿಬ್ಬರೂ ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಓಡಿಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಗಿಡ್ಡೂ ಅವರನ್ನು ತರುಬಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ)

ಏಯ್ ಎಪರೇಸಿಗೋಳನ ಅವರು ಜೀವಂತ ಇದ್ದ ನಿಮ್ಮನ್ನ ಜೀವಂತ ಬಿಡತಿದ್ವರೇನು?

(ಸೈನಿಕರಿಬ್ಬರೂ ರಾಕ್ಷಸರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಹೆದರಿ ಹೆದರಿ ಮುಟ್ಟಿ ಖಾತ್ರಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು)

ಸೈನಿಕ ೧ : ಸರದಾರರ ಅವರನ್ನ ಹೆಂಗ ಕೊಂದಿರಿ?

ಸೈನಿಕ ೨ : ಸರದಾರರ, ಅವನನ್ನು ಹೆಂಗ ಹೊಡೆದಿರಿ?

ಗಿಡ್ಡೂ : ಅವರ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಬಾರದೇನಪಾ! ಅವರನ್ನ ಎಳಕೊಂಡು ನಡೀರಿ ಅರಮನೀಗೆ.

ಸೈನಿಕ ೧ : ನಾ ಒಲ್ಲೇರಿ!. ಹೆದರಿಕೆ ಬರತೈತೀ!

ಸೈನಿಕ ೨ : ನನಗ ಬ್ಯಾಡವೊ

ಗಿಡ್ಡೂ : ಏಯ್, ನಿಮಗ ಬೇಕೋ ಬ್ಯಾಡೋ ಅಂತ ಕೇಳಿಲ್ಲ.

ಸುಮ್ಮನ ಅವರನ್ನ ಎಳಕೊಂಡು ಹೋಗತೀರೋ ಅಥವಾ ನಿಮಗೂ ಅವರ ಗತೀನನ ಮಾಡಲೋ!

ಸೈನಿಕ ೧&೨ : (ಗಲ್ಲ ಗಲ್ಲ ಬಡಿದುಕೊಂಡು) ಇಲ್ಲ, ಯವಾ, ತಪ್ಪಾತು! ಎಳಕೊಂಡು ಹೋಗತೇವಿ.

(ಸೈನಿಕರಿಬ್ಬರೂ ಅವರನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ, ಗಿಡ್ಡೂನೂ ಅವರ ಜೊತೆಗೆ)

ಮೇಳ : ಭಪುರೆ ಗಿಡ್ಡೂ, ಭಲೆ ಭಲೆ ಗಿಡ್ಡೂ

ಹೌದೋ ನೀನೇ ಖಿಂಬೀರಾ

ಸಪ್ತಳ ಮಾಡದೆ ಒಪ್ಪುವ ಹಂಗ
ಕೊಂದಿಯೋ ರಾಕ್ಷಸರಿಬ್ಬರಾ!
ನಾ ನೀ ಅಂಬೋ ಶೂರರ ಬೆದರಿಸಿ
ಮರೆದೆಯೋ ನೀನೇ ಧೀರಾ
ಎದುರಿಗೆ ಬಂದ ವೀರರ ಚಡ್ಡಿ
ಪ್ಯಾಂಟುಗಳಾದವು ನೀರಾ! |
ಬಲವಿಲ್ಲದಿದ್ದರು ತಲೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿ
ಪಡದೆಯೋ ಅರ್ಧ ರಾಜ್ಯಾ
ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಮದುವೆಗೆ ಜನರೇ
ಆದರು ಬೇಂಡು ಬಾಜಾ |

ದೃಶ್ಯ - ೨

(ಮೊದಲು ಮಹಾರಾಜ, ಗಿಡ್ಡೂ ಅವನ ಕೈ ಹಿಡಿದು ರಾಜಕುಮಾರಿ, ಸೈನಿಕರು ಇತ್ಯಾದಿ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಒಳಗಿನಿಂದ ಜಯಘೋಷ:)

“ಅರ್ಧರಾಜಾ, ಗಿಡ್ಡೋಜಿರಾಯರಿಗೆ ಜೈ!
ಗಿಡ್ಡೂರಾಯರ ಅರ್ಧಾ ಅಂಗಿಗೇ ಜೈ!!
ಹಂದೀ ಕಂದೂರಿ ಮಾಡಿದವಗೇ ಜೈ!
ರಾಕ್ಷಸರನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸಿದವಗೆ ಜೈ!!” (ಇತ್ಯಾದಿ.)

ಮಹಾರಾಜ : ಗಿಡ್ಡೂ ಸರದಾರರೇ, ನೀವು ಈಗ ನಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿಯ ಅಳಿಯಂದಿರು, ನಮ್ಮ ಅರ್ಧರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಒಡೆಯರು ಆಗಿದ್ದೀರಿ. ನಿಮ್ಮ ಶೌರ್ಯವನ್ನು ಎಷ್ಟು ಹೊಗಳಿದರೂ ಕಡಿಮೆಯೇ!

ಸೈನಿಕ ೧ : ಹೌದರೀ, ಒಬ್ಬ ರಾಕ್ಷಸನ್ನ ರುಂಡಾನೆ ಹಾರಿಸಿದರು.

ಸೈನಿಕ ೨ : ಇನ್ನೊಬ್ಬವನ ಹೊಟ್ಟಿನ ಹರಿದಿದ್ದರು.

ಸೈನಿಕ ೧ : ಒಬ್ಬವನ ತಲೀನ ಬೋಳ ಮಾಡಿದರು.

ಸೈನಿಕ ೨ : ಇನ್ನೊಬ್ಬವನನ್ನ ಎರಡು ಹೋಳು ಮಾಡಿದರು.

ಸೈನಿಕ ೩ : ಆ ಮಿಕದ ಕಾಲ ಗ್ಯಾರೀ ಹಿಡಿದು ಎಳೆದರು.

ಸೈನಿಕ ೪ : ಅದರ ಎರಡೂ ಕ್ವಾರೀ ಒಂದೆ ಕೈಲೆ ಸೆಳೆದರು.

ಸೈನಿಕ ೧ : ನಾಲ್ಕು ಹುಲೀನ ಒಂದೆ ಹೊಡತಕ್ಕೆ ತಗ್ಗಿಸಿದರು.

ಸೈನಿಕ ೨ : ಆರು ಅನೀನ ಒಂದೆ ಕೈಲೆ ಬಗ್ಗಿಸಿದರು.

ಮಹಾರಾಜ : ಹೌದು, ಗಿಡ್ಡೋಜಿರಾಯರ ಶೌರ್ಯವೇ ಶೌರ್ಯ! ಇಂಥವರ ಕೂಡ ರಕ್ತ ಸಂಬಂಧ ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ನಮಗೆ ಅಭಿಮಾನವನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಗಿಡ್ಡೋಜಿರಾಯರೇ, ಒಂದು ಮಾತು ಕೇಳಲೇ?

ಗಿಡ್ಡು : ಒಂದು ಯಾಕೆ? ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಕೇಳಿರಿ.

ಮಹಾರಾಜ : ನಿಮ್ಮ ಕುಲಗೋತ್ರದ ಬಗ್ಗೆ ನಮಗೆ ಮಾಹಿತಿ ದೊರೆಯಲೇ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ?

ಗಿಡ್ಡು : ಇಲ್ಲದಿದ್ದರ ಯಾರ ಅಪ್ಪನ ಗಂಟು ಹೋತು ಬಿಡಿ. ಇಲ್ಲಿ ನೋಡಿ ಮಾರಾಜರ, ಖರೇ ಗಂಡಸಿನ ಕುಲಾ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಹೇಣ್ಣಿ ಶೀಲಾ ಪರೀಕ್ಷಾ ಮಾಡಬಾರದು. ಮನಸ್ಸಾ ಅಂದರ ಹೆಂಗರೀ? ನೂಲಿನ ಮ್ಯಾಲ ಅರಿವಿ, ಚಂಪಿಗ್ಯಾನ ಮ್ಯಾಲ ಹೊಲಿಗಿ. ಸಣ್ಣಂದಿರತ ನಮ್ಮಪ್ಪ ನನಗೆ ಒಂದು ಹಾಡು ಕಲಿಸಿದ್ದಾರೆ ಅನ್ನಲ್ಯಾ?

ಮಹಾರಾಜ : ಹೇಳಿರಿ.

(ಮತ್ತು ಎಲ್ಲರೂ) : ಅನ್ನರೀ, ಸಾಹೇಬರ!

ಗಿಡ್ಡು/ಮೇಳ : ("ಓಸಿ ಆಟಾ ಆಡಬ್ಯಾಡಂ" ಎಂಬಂತೆ)

ನೀತಿ ಮಾತು ಹೇಳುವೆ ನಾ ಒಂದ

ಕೇಳಕರೀ ಇಂದ |

(ಪಲ್ಲ)

ಮನಸ್ಸಾ ಮನಸೇರ್ ನಡುವೆ ಎಣಿಸಬ್ಯಾಡರಿ ಭೇದ

ತಾಯೀಗೆ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲ ಚೆಂದ

ಹಣವಂತ ಗುಣವಂತ | ಬಡವ ಬಗ್ಗರು ಮತ್ತ

ಎಲ್ಲಾರು ಹುಟ್ಟು ಬಂದ ಬಗಿ ಒಂದ

|| ೧ ||

(ಪಲ್ಲ)

ದೈವುಳ್ಳ ದಡ್ಡರ್ | ದಯವಿಲ್ಲದ ಕಟಕರ್ನ

ಹುಟ್ಟಿಸೀದಂವ | ಮೇಸೋದಿಲ್ಲ ಕರಡ

ಬದಕ್ಕಾರ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕೂವತ್ತು ಇಡ್ಡಂಗ

ಉಳ್ಳವು ಇಲ್ಲವು ಜಾತಿ ಎರಡ

|| ೨ ||

(ಪಲ್ಲ)

ಬಲಾ ಇಲ್ಲದಾಗ | ನೆಲಾ ಬಡೀತೈತಿ

ಹುಡುಕಬೇಕ್ರಿ ಆಗ ಬ್ಯಾರೆ ಉರ

ನಾಚಿಕೆ ನಾಜೂಕ | ತಿಳವಳಿಕೆ ಹಂಚೀಕಿ

ಬಾಯ್ಯಾಟ ಬರಬೇಕ್ರಿ ಮಾತು ಮೂರ

|| ೩ ||

(ಪಲ್ಲ)

ಹೂವ ಹರಿಯೂದಕ್ಕ | ಕೊಡಲಿ ಯಾಕ ಬೇಕ
ಉಗುರು ಅನ್ನವದು ಇರೋದೆದಕ್ಕ
ಹೆಚ್ಚಡ ನುಂಗುವ ಜಾಣ | ಹುಡುಕತಾನ ಏನ
ಫಕ್ತ ಅದರಾಗಿನ ಎಳಿ ನಾಕ

|| ೪ ||

(ಪಲ್ಲ)

ಬಿಟ್ಟ ಬಂದೂರನ್ನ | ಒಟ್ಟ ಮರ್ದು ಬಿಡರಿ
ಮುಂದಿನ ಊರು ಹೌದು | ಖರೆ ನಿಮ್ಮದ.
ಸಿಕ್ಕದ್ದು ಶಿವಶಿವ | ಮಿಕ್ಕಿದ್ದು ಹರಹರ
ಮಾತು ಮನದಾಗಿರಲಿ ಇವು ಐದ.

|| ೫ ||

(ಪಲ್ಲ)

(ಹಾಡು ಮುಗಿಯುತ್ತದೆ ಅನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಸೈನಿಕರು ಓಡಿಬರುತ್ತಾರೆ.)

ಸೈನಿಕ ೧ : ಮಹಾಪ್ರಭೂ, ಅನಾಹುತ, ಅನಾಹುತ!

ಮಹಾರಾಜ : ಏನಾಯಿತು!

ಸೈನಿಕ ೨ : ನಮ್ಮ ಖಾಸಾ ಗೂಢಚಾರರು ವಾರ್ತೆ ತಂದಿದ್ದಾರೆ.

ಸೈನಿಕ ೧ : ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ...

ಸೈನಿಕ ೨ : ಅನೀತಿ...

ಸೈನಿಕ ೧ : ಆರಾಜಕತೆ...

ಸೈನಿಕ ೨ : ಅತಿಸಾರ...

ಸೈನಿಕ ೧ : ದಿನೇದಿನೇ

ಸೈನಿಕ ೧&೨ : ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಸೈನಿಕ ೧ : ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಡವರು ಕಳ್ಳರಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಸೈನಿಕ ೨ : ಶ್ರೀಮಂತರು ಕೊಡುವ ಕರ ತಪ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಸೈನಿಕ ೧ : ಆಬಾಲ ವೃದ್ಧರ ಅತಿಸಾರದಿಂದ ರಾಜ್ಯದ ಆರೋಗ್ಯ ಕೆಟ್ಟಿದೆ.

ಮಹಾರಾಜ : (ಗಿಡ್ಡನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ) ಗಿಡ್ಡೋಜಿರಾಯರೇ ಕೇಳಿದಿರಾ?

ಗಿಡ್ಡು : ಬುಡಾ ಭದ್ರ ಇಲ್ಲದಿದ್ದ ಬ್ಯಾರೆ ಏನಾದೀತು.?

ಮಹಾರಾಜ : ಹೀಗೇನು? ಇದಕ್ಕೆ ಏನು ಮಾಡೋಣ? ಇದಕ್ಕೊಂದು ಉಪಾಯ ಇರಲೇ ಬೇಕಲ್ಲವೇ?

ಗಿಡ್ಡೂ : ಐತಿ, ಜರೂರ ಐತಿ.

ಮಹಾರಾಜ : ಇದ್ದರೆ ದಯವಿಟ್ಟು ತಿಳಿಸುವಿರಾ?

ಗಿಡ್ಡೂ : ಖರೆ!

ಮಹಾರಾಜ : ನಿಜವಾಗಿಯೂ

ಗಿಡ್ಡೂ : ಖರೆ ಹೇಳಲಿ?

ಮಹಾರಾಜ : ದಯವಿಟ್ಟು ಹೇಳಿರಿ. ಅಂಗಲಾಚಿ ಬೇಡುತ್ತೇನೆ.

ಗಿಡ್ಡೂ : ನಗಬಾರದು, ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳಿರಿ.

ಮಹಾರಾಜ : ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ನಗುವದಿಲ್ಲ, ನೀವು 'ನಗು' ಅನ್ನುವವರೆಗೆ. ಇದೋ ಕೈಮೇಲೆ ಕೈಹಾಕಿ ಮಾತು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ.

ಗಿಡ್ಡೂ : ಕೈಮ್ಯಾಲ ಕೈಬ್ಯಾಡ, ಬಾಯಿಮ್ಯಾಲ ಕೈ ಇಟಗೊಂಡು ಕೇಳಿ,
(ಸಭಕರಿಗೆ)

ನೀವೂ ನಗಬ್ಯಾಡ್ಡಿ ಮತ್ತ.

ಕೇಳಿ ಮಾರಾಜರ. ಈ ರಾಜ್ಯದಾಗಿನ ಎಲ್ಲಾ ಟೀಲರ ಜನರನ್ನ ಕರಸರಿ,
ಕರಸಿ...

ನಿಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಜನಸಂಖ್ಯಾ ಎಷ್ಟೈತೀರಿ?

ಮಹಾರಾಜ : ಹೋದ ವರ್ಷದ ಖಾನೇಸುಮಾರಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಐದುಕೋಟಿ ನಾಲ್ಕು ಸಾವಿರದ
ಮೂರ ನೂರ ಎರಡೂವರೆ.

ಗಿಡ್ಡೂ : ಎಲ್ಲಾ ಚಿಂಪೆಗೇರ್ನ ಕರೆಸಿ ಎಲ್ಲಾ ಜನರ ಸಲುವಾಗಿ ಅಷ್ಟು ಕೋಟಿ ಇಷ್ಟು
ಸಾವಿರ ಅಷ್ಟು ನೂರು ಇಷ್ಟುವರೀ ಚಡ್ಡಿ ಹೊಲಿಸಿರಿ. ಹೊಲಿಸಿ ತೆಲೇಗೊಂದು...
ಅಲ್ಲಲ್ಲ- ಬುಡಕ್ಕೆ ಒಂದು ಚಡ್ಡಿ ಘುಕಟ ಹಂಚಿರಿ...

ಮಹಾರಾಜ : ಚಡ್ಡಿ? ಹಾಗೆಂದರೇನು ಗಿಡ್ಡೋಜಿರಾವ್?

ಗಿಡ್ಡೂ : ಗೊತ್ತಿತ್ತು ನನಗ. ಚಡ್ಡಿ ಇಲ್ಲದಕ್ಕೆ ಈ ಜನಾ ಹಿಂಗ ಆಗ್ಯಾರ ಅಂತ. ನಿಮ್ಮ
ಮಂದಿಯೊಳಗ ಯಾರೂ ಚಡ್ಡಿ ಹಾಕೋದೇ ಇಲ್ಲ ಹೌದಲ್ಲರೀ ಮಾರಾಜರ?

ಮಹಾರಾಜ : ಚಡ್ಡಿ ಎಂದರೆ ಏನು ಅನ್ನುವದೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ನಮಗೆ.

ಗಿಡ್ಡೂ : ಇಲ್ಲಿ ಕೇಳಿರಿ ಮಾರಾಜರ, ಮಾನ ಮರ್ಯಾದಿ ಇದ್ದವರಿಗೆ ಚಡ್ಡಿ ಬೇಕು.

ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಮನುಷ್ಯತ್ವದ ಚಡ್ಡಿ.

ಸಿರಿತನಕ್ಕೆ ತಿಳಿವಳಿಕೇ ಚಡ್ಡಿ.

ಬಡತನಕ್ಕೆ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆ ಚಡ್ಡಿ,
ಹರೇಕ್ಕೆ ಸಂಯಮದ ಚಡ್ಡಿ,
ಹುಡುಗತನಕ್ಕೆ ಹನುಮಾನ್ ಚಡ್ಡಿ,
ಮುಷ್ಟಿಗೆ ಮರೆವಿನ ಚಡ್ಡಿ,
ಹಿಂಗ ನಮನಮೂನಿ ಚಡ್ಡಿ ಇರತಾವು.
ಮನಸ್ಸಾಗ ಇರದ ನಾಯಿ ನರಿ, ಕಾಗಿ ಗೂಗಿಗೆ ಇರತಾವೇನಿ ಚಡ್ಡಿ?
ಅದಕಡ ಹೇಳತೇನಿ ಕೈಯಾ ಕೊಟ್ಟು ಕಡ್ಡಿ
ಇವತ್ತಿನಿಂದ ಹಾಕ್ರಿ ಎಲ್ಲಾರೂ ಚಡ್ಡಿ!

ಮಹಾರಾಜ : ಗಿಡ್ಡೋಜಿರಾಯರೇ, ನಿಮ್ಮ ಚಡ್ಡಿಯ ಮಹಾತ್ಮೆ ಕೇಳಿ ನನಗೆ ಜ್ಞಾನೋದಯ ವಾಯಿತು. ಲಂಗು ಲಗಾಮು ಇಲ್ಲದೇ ಖಾಲಿ ಮನೆ ರಾಜಾ ಆಗಿ ಮರೆದ ನನಗೆ ಈಗ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯ ಕೌಶೀನ ತೊಡಿಸಿದಿರಿ. ಇಂದಿನಿಂದ ಈ ರಾಜ್ಯಭಾರವನ್ನು ನೀವೇ ಹೊತ್ತು ಸಂನ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿ ನಮ್ಮ ವಿನಂತಿ.

(ತನ್ನ ಕಿರಿಟವನ್ನು ಗಿಡ್ಡೂನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಇಡುತ್ತಾನೆ.)

ಸಭಾಸದರು, ಮಹಾರಾಜ (ತೆರೆಯಲ್ಲಿ):

ಗಿಡ್ಡೂ ಮಾರಾಜಕೂ ಜೈ!

ಗಿಡ್ಡೂ ಮಾರಾಜರ ಚಡ್ಡಿ ಕೂ ಜೈ!!

(ಗಿಡ್ಡೂ ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಕೈಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ಬಂದು ಸಭಿಕರನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿ)

ಗಿಡ್ಡೂ : ನಮಸ್ಕಾರಾ. ಇಲ್ಲಿ ತನಕಾ ನನ್ನ ಆಟಾ ನೋಡಿದಿರಿ. ಒಂದು ಮಾತು ಹೊಳೇತೇನು ನಿಮಗೆ?

ಸಭಿಕರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗ: ಇಲ್ಲವಾ, ಏನದು?

ಗಿಡ್ಡೂ : ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು, ನಿನಗೆ ಹೊಳೆದಿಲ್ಲ ಅಂತ. ಕೇಳಿರಿ:

ದಡ್ಡರಿಗೆ ಸಿರಿತನಾ ಇರಬೇಕು

ಬಡವರಿಗೆ ಶಾಣ್ಯತನಾ ಇರಬೇಕು. ಏನಿಲ್ಲಾ ಅಂದ್ರೂ ದೊಡ್ಡವರ ದಡ್ಡತನಾ ನೋಡಿ

ನಗೋ ಅಷ್ಟು ಬುದ್ಧಿ ಇರಬೇಕು..

ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ನನ್ನ ಆಟಾ ನೋಡಿ ನಗಲಿಲ್ಲ ನೀವು? ಹಂಗ. ಮತ್ತೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ನಗಬ್ಯಾಡರಿ,

ಇಲ್ಲಾ ಅಂದರ ನಿಮ್ಮ ನಗೀಗೆ ಲಗಾಮು ಹಾಕಲಿಕ್ಕೆ ಸ್ವೆಶಲ್ ಚಡ್ಡಿ ಮಾಡ ಬೇಕಾಗ್ತದೆ.

(ರಾಜಕುಮಾರಿಗ)

ಏ ಹೆಣ್ಣೆವ್ವ, ಒಳಗ ಹೋಗಿ ನನ್ನ ಅಳತೀ ಟೀಪು ತಗೊಂಡ ಬಾ,
(ರಾಜಕುಮಾರಿ ತಲೆಬಾಗಿ ಗಿಡ್ಡಾಗಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಒಳಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ)
ಆಕಿನ ಯಾಕ ಕಳಿಸಿದೆ ಗೊತ್ತೇ? ಪಾಪ, ಹೊಸಾ ಹೇಣ್ಣೆ, ಚಡ್ಡೀ ಅಂದರ
ಏನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

ಆಕೀಗ ಒಂದು ಚಡ್ಡೀ ಹೋಲಿಬೇಕಾಗೇತಿ.
(ರಾಜಕುಮಾರಿ ಟೀಪು ತಂದು ಗಿಡ್ಡಾನಿಗೆ ನಮ್ರವಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತಾಳೆ. ಗಿಡ್ಡು ಅವಳನ್ನು
ಸರಿಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಚಡ್ಡಿಗೆ ಅಳತೆ ಹಿಡಿಯುತ್ತಾ...)

ನಡಕಟ್ಟು ಹತ್ತು ಗೆರೀ
ಬುಡಕಟ್ಟು ಐದು ಗೆರೀ
ಎಡಕಟ್ಟು ಮೂರು ಗೆರೀ
ಬಲಕಟ್ಟು ಆರ ಗೆರೀ

(ಇತ್ಯಾದಿ ಅಳೆಯುತ್ತ ಅನ್ನುತ್ತಿರುವಾಗ ಮಂಗಳ)

ಮೇಳ : ಜಯ ಮಂಗಳ | ನಿತ್ಯ ಶುಭಮಂಗಳ |
ಅರಿಭಯಂಕರ ನಮ್ಮ ಗಿಡ್ಡು ಟೀಲರಾಗೆ |
ಜಯಮಂಗಳ
ಜಗದ ಜನರೆಲ್ಲರಿಗೆ ನಗುತ ನೀತಿಯ ಕಲಿಸಿ
ಬಿಗಿದ ಮುಖಗಳ ಗಂಟು ಗದಡಿಗಳ ಸಡಲಿಸಿ
ಬಗೆಬಗೆಯ ವ್ಯಂಜನೆಯ ರಂಜನೆಯ ಬಳಸಿ
ರಗಡು ರೀತಿಲಿ ಮೋಜು ಮಾಡಿದಾ ಬಡವಗೇ
ಜಯಮಂಗಳ | ನಿತ್ಯ ಶುಭಮಂಗಳ
ಬಡವನಿಗೆ ಛಲ ಬೇಕು ಮೆದುಳಿಗೆ ಬೆಲೆ ಬೇಕು
ಕುಲ ಜಾತಿ ಹೊಲೆಗಳು ಜಾಣರಿಗೆ ಸಲ್ಲ
ತಲೆಯನುಪಯೋಗಿಸಿ ಪಡೆಯಬಹುದೆಲ್ಲ
ಹಲವು ನೀತಿಯ ನಮಗೆ ಕಲಿಸಿದಾ ಕುವರಗೇ
ಜಯಮಂಗಳ | ನಿತ್ಯ ಶುಭಮಂಗಳ.

ಮಳೆಹಚ್ಚ

ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ಬಳಗರೆ

ಪಾತ್ರಗಳು

ಒಬ್ಬ
ಇನ್ನೊಬ್ಬ
ಜನ ೧
ಜನ ೨
ಪಿಟಕಿ
ಪಿಳ್ಳ
ಕತ್ತೆ
ಮಳೆರಾಯ
ಕುಮಿ
ಭೂಮಿ
ಸಣ್ಣ
ಮಳೆಹುಚ್ಚ
ಚಟಾಕಿ

ಮಳೆಹುಚ್ಚ

ದೃಶ್ಯ - ೧

(ಮಕ್ಕಳು ಹಾಡುತ್ತಾ ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಾರೆ)

ಹುಯ್ಯೋ ಹುಯ್ಯೋ ಮಳೆರಾಯೆ,
ಹೂವಿನ ತೋಟಕೆ ನೀರಿಲ್ಲ
ಬಾರೋ ಬಾರೋ ಮಳೆರಾಯೆ
ಬಾಳೇ ತೋಟಕೆ ನೀರಿಲ್ಲ
ಕೆಚ್ಚೊ ಕೆಚ್ಚೊ ಮಳೆರಾಯೆ
ಪಚ್ಚೆವೈರಿಗೆ ನೀರಿಲ್ಲ
ಹನಿಯೋ ಹನಿಯೋ ಮಳೆರಾಯೆ
ಹಕ್ಕಿಗೆ ಗುಟುಕು ನೀರಿಲ್ಲ

(ದೊಡ್ಡವರ ಒಂದು ಗುಂಪು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ)

ಒಬ್ಬ : ಲೇ ಹುಡುಗರಾ, ಮಂತ್ರಕ್ಕೆ ಮಾವಿನಕಾಯಿ ಉದುರುತವೇನೋ. ಈ ಹಾಡು ಎಷ್ಟು ಸಲ ಹಾಡಿ ಕುಣಿದರೂ ಅಷ್ಟೆ ಬರೀ ಧೂಳು ಏಳುತ್ತೇ ಹೊರತು ಮಳೆ ಬರಲ್ಲ.

ಇನ್ನೊಬ್ಬ : ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದ ಹುಡುಗರು. ಅವಕ್ಕೆನು ಗೊತ್ತು? ಹಾಡುವೆ ಸುಮ್ಮನೆ. ಅವಕ್ಕೆ ಅದೂ ಒಂದು ಆಟ. ಮಳೆ ಕರೆಯೋದು ಅಂದ್ರೆ ಅವಕ್ಕೆ ತಮಾಷೆ.

ಏಟಕಿ : ನಾವು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಮಳೆ ಕರಿತಾ ಇದ್ದೇವೆ. ಬರಲೀಂತಾ ನಮ್ಮ ಆಸೆ.

ಒಳ್ಳೆ : ನಾವು ಮಳೆ ಕರೆಯೋದು ಹೀಗೆ. ನೀವು ಕರೀರಿ ನೋಡೋಣ.

ಏಟಕಿ : ಒಳ್ಳೆ ಇವರಿಗೆಲ್ಲ ಮಳೆ ಕರೆಯೋಕೆ ಬರುತ್ತೆ, ಇವರು ಕರೆದರೆ ಮಳೆ ಬರಲ್ಲ.

ಒಬ್ಬ : ಏ.. ನಾವು ಕರೆದರೆ ಅಂಗಿಂಗ್ ಅಲ್ಲ, ಮಳೆ ಬಂದೇ ಬಿಡಬೇಕು. ಏನಂತೀಯಾ.

ಇನ್ನೊಬ್ಬ : ಹೌದು ಹೌದು. ನಾವು ಮಳೆ ಕರೆಯೋ ರೀತೀನ ಬೇರೆ. ನೋಡ್ತಾ ಇರಿ. ತಡ ಯಾಕೆ ನಡೀರಿ.

(ಮಂತ್ರವಾರಿ, ಯೋಗಿ, ಜಗದ್ಗುರುವಿನ ತರದ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಮೆರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ತರುವರು.)

ದಾರಿ ಬಿಡಿ
ಮಳೆ ತಂದವರಿಗೆ
ಶರಣು ಹೊಡಿ.

ಬೆಂಕಿಗೆ ಮಂತ್ರವ
ಹಾಕಿದರು
ಮೈಯ್ಯಲಿ ಬೆವರು
ಬರಿಸಿದರು

ಗಡ್ಡದ ಜೋಗಿ
ಅಡ್ಡ ಮಲಗಿದರು
ಮಳೆ ಮಂತ್ರವನು
ಜಪಿಸುತ್ತಲಿದ್ದರು

ಓಂ ವರುಣಾಯ ನಮಃ
ಓಂ ಮೋಡಾಯ ನಮಃ
ಓಂ ಗುಡುಗಾಯ ನಮಃ
ಓಂ ಮಿಂಚಾಯ ನಮಃ

ಬಾಯಿ ಬಿಟ್ಟರು
ಕೂಗಿ ಕೆಟ್ಟರು
ಮೇಲೆ ನೆಗೆದರು
ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದರು

ದಾಹ ಹೆಚ್ಚಿತು
ದಾರಿ ತಪ್ಪಿತು
ಎಚ್ಚರ ತಪ್ಪಿತು
ಮಳೆ ಮರೆತೋಯಿತು

(ಒಬ್ಬ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಮುಖಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರು ಚಿಮುಕಿಸುತ್ತಾನೆ, ದಿಢೀರನೆ ಎದ್ದು ಕಾಣಿಕೆ ಕಾಸು ಗಳನ್ನು ಶಿಷ್ಯನೊಂದಿಗೆ ಜೋಳಿಗೆಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಡಲು ಅಣಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ. ಜನರಲ್ಲಾ ನಿರಾಶೆಯಿಂದ ಆ ಗುರುಶಿಷ್ಯರಿಬ್ಬರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕಾಣೆಯಾಗುತ್ತಾರೆ)

ಉರು ಉರು ಉರು ಉರು ಜಗದ್ಗುರು
ಒಂಟಿಯಾದರು ಗುರುಶಿಷ್ಯರು
ಮಂತ್ರಕೆ ಮಾವು ಉದುರಲೆ ಇಲ್ಲ
ಮಾಯದ ಮಳೆಯು ಬರಲಿಲ್ಲ
ಬಾಲವು ಸುಟ್ಟ ಬೆಕ್ಕಿನ ಹಾಗೆ
ಹೊರಟು ನಿಂತರು ಗುರುಗಳು ಕೊನೆಗೆ

(ಈ ಗುರುಗಳಿಗೆ ಎದುರಾಗಿಯೇ ಒಬ್ಬ ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಒಂದು ಕತ್ತೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬರುವರು. ಮಕ್ಕಳ ಒಂದು ಗುಂಪು ಇವರನ್ನು ಎದುರಾಗಿ ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾದ ನೋಟ ಬೀರುತ್ತದೆ. 'ನೋಡ್ತಾ ಇರಿ, ಮಳೆ ಬರುವ ತನಕ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ' ಎನ್ನುವಂತೆ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಆ ಬಡಕಲು ಕತ್ತೆಯನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನೇವರಿಸುತ್ತಾ ಮಕ್ಕಳು ಮುನ್ನಡೆಯುವರು. ಹಾಡು ಮುಂದುವರೆಯುವುದು.)

ಪಾಪ ಪಾಪ
ಅದು ಬಡಕಲು ಕತ್ತೆ
ಶಾಪ ಶಾಪ
ಬಲು ಗೋಳಿನ ಕತೆ.
ಹೊಟ್ಟೆ ಹಸಿದು ಕೆಟ್ಟುಹೋದ
ಬಡವಾದ ಕತ್ತೆಯೊಂದ
ಊರ ತುಂಬ ಮೆರೆಸಿದರು
ಕೂಗಿ ಮಳೆಯ ಕರೆದರು.

(ಕತ್ತೆಗೆ ಹೂವಿನ ಹಾರ ಹಾಕಿ. ಅದರ ಕಾಲಿಗೆ ಬೀಳುವರು, ಜನರೆಲ್ಲ ಜೈಕಾರ ಹಾಕುವರು)
(ನಾಲ್ಕು ಜನ ಕತ್ತೆಯ ನಾಲ್ಕು ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಆಕಾಶದ ಕಡೆ ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದಿರುವರು)

ಕತ್ತೆಯ ನಮ್ಮ ದೇವರು
ಕತ್ತೆ ಬಿಟ್ಟರೆ ನಮಗಿನ್ನಾರು

ಕತ್ತೆಯ ಹಿಂದೆ ಊರಿಗೆ ಊರು
ಕುದುರೆಗಿಂತಲು ಕತ್ತೆಯ ಜೋರು
ಗುಡ್ಡ ಹತ್ತಿ ಇಳಿಸಿದರು
ಮಳೆಯ ಕೂಗಿ ಕರೆದರು
ಬಾಯಾರಿತು ಬಸವಳಿಯತು
ಕತ್ತೆ ಅತ್ತು ಕರೆಯಿತು.

ಕತ್ತೆ : ನೀರು ಕೊಡಿ, ಒಂದು ಗುಟ್ಟು ನೀರು ಕೊಡಿ, ಒಂದೇ ಒಂದು ಗುಟ್ಟು

ಒಬ್ಬ : ಒಳ್ಳೆ ಕತೆಯಾಯಿತಲ್ಲಾ. ನಮಗೆ ನೀರಿಲ್ಲಾಂತ ತಾನೆ ನಿನ್ನನ್ನ ಮೆರವಣಿಗೆ ಮಾಡ್ತಾ ಇರೋದು. ಮೇಲೆ, ಮೇಲೆ ನೋಡು. ಮಳೆ ಬರುತ್ತೆ, ಹಳ್ಳ ಹರಿಯುತ್ತೆ, ಆಗ ನೀರು ಸಿಗುತ್ತೆ.

(ನೀರು, ನೀರು, ನೀರು ಎಂದು ಅಂಗಲಾಚುತ್ತಾ ಕತ್ತೆ ನೆಲಕ್ಕುರುಳುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮಾಯವಾಗುತ್ತಾರೆ. ಒಬ್ಬ ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಚಿಂತಾಕ್ರಾಂತರಾಗಿ ಅಲ್ಲೇ ಕುಳಿತಿರುತ್ತಾರೆ.)

ಒಬ್ಬ : ಹೀಗೆ ನಾವು ಕೂತರೆ, ಆ ಹುಡುಗರು ನಮ್ಮನ್ನ ಗೇಲಿ ಮಾಡ್ತಾರೆ. ಏನಾದರೂ ದಾರಿ ಹುಡುಕಬೇಕು.

ಇನ್ನೊಬ್ಬ : ಇನ್ನೇನಿದೆ ದಾರಿ. ಮಾಡೋ ಮಾಟಾನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿದೆವು. ಆಡೋ ಆಟ ಎಲ್ಲಾ ಆಡಿದೆವು. ಆದ್ರೂ ಮಳೆ ಅನ್ನೋದು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಮಳೆರಾಯ ಮಳೆ ವರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ.

ಒಬ್ಬ : ಆ ಹೊಳೀತು. ಹೊಳೀತೊಂದೆ, ಹೊಳಿದೇ ಬಿಡ್ತು.

ಇನ್ನೊಬ್ಬ : ಏನು? ಏನು ಹೊಳೀತಪ್ಪ ನಿನಗೆ.

ಒಬ್ಬ : ಆ ಮಳೆರಾಯನನ್ನು ಕುರಿತು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡೋಣ.

ಅವನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದ ಮೇಲೆ ಮಳೆ ವರ ಪಡೆಯೋಣ.

ಇನ್ನೊಬ್ಬ : ಅರೆರೆ, ಎಂಥ ಮೂರ್ಖರು ನಾವು. ಇದು ಮೊದಲೇ ನಮಗೆ ಹೊಳಿದಿದ್ದರೆ ಹಿಂಗೆ ಕಷ್ಟಪಡಬೇಕಾಗಿರಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಒಬ್ಬ : ಈಗಲಾದ್ದು ಹೊಳೀತಲ್ಲ. ತಡ ಯಾಕೆ? ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕರೆದುಬಿಡು; ಒಟ್ಟಿಗೆ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡೋಣ. ಕೆಲಸ ಬೇಗ ಆಗುತ್ತೆ.

(ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಹೋ.... ಎಂದು ಜೋರಾಗಿ ಎರಡು ಕೂಗು ಹಾಕುವನು. ಜನ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಮತ್ತು ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಓಡೋಡಿ ಬಂದು ಸೇರುವರು)

ಇನ್ನೊಬ್ಬ : ನೋಡಿ, ನಾವು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಕೇಳಿದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಒಳ್ಳೆದಾಗುತ್ತೆ.

ಒಬ್ಬ : ನಾವೆಲ್ಲಾ ಕೂಡಿ ಮಳೆರಾಯನನ್ನು ಕುರಿತು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಬೇಕು.

ಎಲ್ಲರೂ : 'ತಪಸ್ಸು' (ಎಂದು ರಾಗಿ ಎಳೆಯುವರು)

ಒಬ್ಬ : ಹೌದು ತಪಸ್ಸು. ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ. ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೇ ವರ್ಷಗಟ್ಟಲೆ ಕೂತು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಆದರೆ ಈಗ ನಮಗೆ ಸಮಯ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಒಬ್ಬ ದೇವರನ್ನು ಕುರಿತು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೆ ಬೇಗ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಆಗ್ತಾನೆ, ಏನಂತೀರ?

ಎಲ್ಲರೂ : ಆಗಬಹುದು, ಆಗಬಹುದು.

ಇನ್ನೊಬ್ಬ : (ಮೇಲೆ ಮುಖ ಮಾಡಿ) ಏ ಮಳೆರಾಯ, ನಮಗೆ ದಿನಗಟ್ಟಲೆ ಕೂತು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡೋಕೆ ಆಗಲ್ಲಂತ ನಿನಗೂ ಗೊತ್ತು, ಬೇಗ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡುಬಿಡು.

(ಜನರನ್ನು ಕುರಿತು) ಎಲ್ಲರೂ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿ, ಕೈಗಳನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿ ಹೇಳಿ.

ಮಳೆರಾಯ ಮಳೆರಾಯ

ಬಂದುಬಿಡೋ ಮಳೆರಾಯ

ಕೂಗಿ ಕರೆಯೋಕೆ

ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸತುವಿಲ್ಲ

ನಮ್ಮನೆಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟು ನೀನು

ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತರೆ

ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡುತೀವಾ ಹೇಳು

ಮಳೆರಾಯ ನಿನ್ನ ನಾವು

ಬಾರಯ್ಯ ಮಳೆರಾಯ

ಊರೆಲ್ಲಾ ಒಂದಾಗಿ

ಊಳಿಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ

ಕೊಡು ನಮಗೆ ವರವನ್ನ

(ಮಳೆರಾಯ ಏಳುತ್ತಾ ಬೀಳುತ್ತಾ ಓಡೋಡಿ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಬಡಕಲು ಶರೀರ. ಅವನ ಸ್ಮಿತಿಯೂ ಚಿಂತಾಜನಕವಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಮೈಯಿಂದ ನೀರು ಹಸುಕುತ್ತಿದೆ.)

ಮಳೆರಾಯ : ಇಗೋ ತಡಮಾಡದೆ ನಾನು ಬಂದೇಬಿಟ್ಟೆ. ಕೇಳಿ ನಿಮಗೇನು ಬೇಕು ಹೇಳಿ.

ಒಬ್ಬ : ಇವನಾ ಮಳೆರಾಯ, ಇವನು ನಮ್ಮ ಥರ ಅಭ್ಯೇಪಾರಿಯಂಗೆ ಕಾಣ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆ.

ಇನ್ನೊಬ್ಬ : ಮಳೆರಾಯ ಅಂದ್ರೆ ಯಂಗಿರಬೇಕು ಕಿರೀಟ, ಭುಜಕಿರೀಟ, ರೇಷ್ಮೆಬಟ್ಟೆ ಫಳಫಳ ಹೊಳಿಬಾರ್ಡ್.

ಮತ್ತೊಬ್ಬ : ಈ ಸಿಂಗ್ಲೀಕಾ ನಮಗೆ ವರ ಕೊಡ್ತಾನಾ

ಮಳೆರಾಯ : ನಿಮಗೆ ಆ ಅನುಮಾನ ಬೇಡ. ನಿಮ್ಮ ಇಷ್ಟಾರ್ಥವೇನೆಂದು ಕೇಳಿ. ನೀವು ಮಾಡಿದ ಸಾಮೂಹಿಕ ತಪಸ್ಸಿನಿಂದ ನನಗೆ ಸಂತೃಪ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಕೇಳಿ ಸಂಕೋಚ ಬೇಡ.

ಎಲ್ಲರೂ : ಮಳೆರಾಯ, ನಮಗೆ ಮಳೆ ಹುಯ್ಯಿಸಪ್ಪ ಸಾಕು, ಇನ್ನೇನು ಬೇಡ.

ಮಳೆರಾಯ : ಅದು ಸರಿ. ನಾನು ಮಳೆರಾಯ ಮಳೆಯನ್ನು ಹುಯ್ಯಿಸದೆ, ಇನ್ನೇನು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯ. ಪ್ರಶ್ನೆ ಅದಲ್ಲ. ನಿಮಗೆ ಎಂಥ ಮಳೆ ಬೇಕು. ಅದು ಹೇಳಿ.

(ಮತ್ತೆ ಎಲ್ಲರೂ ಪರಸ್ಪರ ಮಾತಾಡಿ ಗದ್ದಲ ಎಬ್ಬಿಸುವರು)

ಮಳೆರಾಯ : ನೀವು ಬರೀ ಬಾಯಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿದವರು. ಆದರೆ ರಾಜಾಸ್ತಾನದಲ್ಲಿ ರಾಜೇಂದ್ರ ಸಿಂಗ್ ಅನ್ನೋರು ಕೆರೆ ಕಟ್ಟಿ ಹೂಳೆತ್ತಿ, ಹಳ್ಳಕ್ಕೆ ದಾರಿ ಬಿಡಿಸಿ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಗಿಡ ನೆಡಿಸಿ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಜನರ ಜೊತೆ ಹಾಡ್ತಾ ಇದಾರೆ. ಆಡಿದ್ದು ಮಾಡ್ತಾ ಇದಾರೆ. ನಾನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಅರ್ಜಿ ಹೋಗಬೇಕು, ಹೇಳಿ ಬೇಗ. ನಿಮ್ಮ ಜೊತೆ ಆಟ ಆಡಲು ಸಮಯವಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮತವಿಲ್ಲ, ಹೀಗೆ ನೀವು ಜಗಳ ಆಡ್ತಾ ಅನುಮಾನ ಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ದರೆ ನಾನು ಹೊರಟೆ.

ಎಲ್ಲರೂ : ಅಯ್ಯೋ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿಯಪ್ಪಾ. ಇಗೋ ಕೇಳ್ತೀವಿ.

ಒಬ್ಬ : ಮಳೆರಾಯ, ನಮಗೆಲ್ಲಾ ಕಕರ ಮಕರ ಹಿಡಿದ ಹಾಗೆ ಆಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಹೇಳು. ನೀನು ಎಂತಂಥಾ ಮಳೆ ಸುರಿಸುತ್ತೀಯಾ.

ಮಳೆರಾಯ : ಹಾಗೆ ಬನ್ನಿ ದಾರಿಗೆ. ನೋಡಿ ನಾನು ತರಂಥರಾ ಮಳೆ ಸುರಿಸುತ್ತೀನಿ. ಮಾಮೂಲಿ ನೀರಿನ ಮಳೆ, ಚಿನ್ನದ ಮಳೆ, ಅನ್ನದ ಮಳೆ, ಬೆಂಕಿ ಮಳೆ, ಕಲ್ಲಿನ ಮಳೆ, ಹೂವಿನ ಮಳೆ, ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಆವ್ವು ಮಳೆ, ವಿಷದ ಮಳೆ, ಕಸದ ಮಳೆ

ಇನ್ನೊಬ್ಬ : ಹೂಂ ಸಾಕು ಸಾಕು. ಈಗ್ಗೆ ನಿನಗೆ ತಡ ಆಗಿದೆ. ಇನ್ನೂ ತಡ ಆಗೋದು ನಮಗೆ ಇಷ್ಟ ಇಲ್ಲ, ಮಾಮೂಲಿ ಮಳೆ ಸುರಿಸಿಬಿಡು ಬೇಗ.

ಒಬ್ಬ : ತಡೆ, ತಡೆ ಮಳೆರಾಯ. ಇವನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿಇಲ್ಲ, ಮಾಮೂಲಿ ಮಳೆ ಕಂಡೇ ಇದ್ದೀವಿ. ಅಷ್ಟಕ್ಕೂ ಆ ಮಳೆಯನ್ನು ನಾವು ಕಾಣುವೇ. ಹೊಟ್ಟೆಗಿದ್ದೆ ಬಟ್ಟೆಗಿಲ್ಲ, ಬಟ್ಟೆಗಿದ್ದೆ ಹೊಟ್ಟೆಗಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಚಿನ್ನದ ಮಳೆ ಸುರಿಸು. ಇದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಆಗುತ್ತೆ.

ಮತ್ತೊಬ್ಬ : ಮಳೆರಾಯ, ಮಳೆರಾಯ, ದಯವಿಟ್ಟು ನೀನು ದುಡುಕಬೇಡ. ಇವರಿಗಂತೂ

ಬುದ್ಧಿ ಮಂಕು. ಅಲ್ಲಾ ಚೆನ್ನಾ ತಿನ್ನುವುದಕ್ಕಾಗುತ್ತಾ ಉಣ್ಣುವುದಕ್ಕಾಗುತ್ತಾ. ಸ್ವಾಮಿ ನಮ್ಮಪ್ಪ ನಮಗೆ ಹತ್ತಾರು ವರ್ಷದಿಂದ ದುಡಿದೂ ದುಡಿದೂ ಸಾಕಾಗಿದೆ. ಸುಮ್ಮನೆ ನೀನು ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಅನ್ನದ ಮಳೆ ಸುರಿಸು, ಹೇಗೋ ತಿಂದುಕೊಂಡು ಕಾಲ ಕಳೀತೀವಿ.

(ಜಗಳ ಹತ್ತುವುದು)

ಇನ್ನೊಬ್ಬ : ಇಲ್ಲಾ ನನ್ನ ದೇವೆ, ಮಾಮೂಲಿ ಮಳೆ ಸುರಿಸು, ಹೋಗು.

ಒಬ್ಬ : ಈ ದಡ್ಡ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನ ಕೇಳಲೇ ಬೇಡ, ಚೆನ್ನದ ಮಳೆ ಸುರಿಸು, ಹೋಗಬೇಡಾ. ಸುರಿಸುತ್ತಲೇ ಇರು. ಇದ್ದು ಬಿಡು ನೀನೂ ನಮ್ಮ ಜೊತೆ.

ಮತ್ತೊಬ್ಬ : ಸುಮ್ಮನೆ ನೀನು ಅನ್ನದ ಮಳೆ ಸುರಿಸು. ನೋಡು ಆಮೇಲೆ ಎಲ್ಲ ಸುಮ್ಮನಾಗ್ತಾರೆ.

(ಇನ್ನಷ್ಟು ಜನ ಆ ಜಗಳಕ್ಕೆ ಸೇರುತ್ತಾರೆ. ಜಗಳವೋ ಜಗಳ. ಅನ್ನದ ಮಳೆ, ಚೆನ್ನದ ಮಳೆ ಎಂಬ ಗದ್ದಲ, ಈ ಗದ್ದಲದಲ್ಲಿ ಮಳೆರಾಯ ಕಣ್ಮರೆಯಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಕತ್ತೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಎದ್ದು ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡಿ ಒಮ್ಮೆ ಅರಚಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ.)

(ಹಾಡು)

ಬರಲಾರದು ಮಳೆ

ಬರಲಾರದು ಮಳೆ

ನಾನು ನಾನು ಎನ್ನುತ್ತ ಮೆರೆದರೆ

ತಾನು ತಾನೇ ಹತ್ತಿ ಉರಿದರೆ

ತಲೆಕೆಳಗಾಗಿ

ಗಿಡವ ನೆಟ್ಟರೆ

ಸಾಲು ಸಾಲು

ಮರವ ಕಡಿದರೆ

ಕರುಣೆ ಕೊಂದರೆ

ನಂಬಿಕೆ ಬಿಟ್ಟರೆ

ಬರಲಾರದು ಮಳೆ

ಬರಲಾರದು ಮಳೆ.

(ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಡುವಂತೆ ಮಕ್ಕಳು ಹಾಡುತ್ತಾರೆ; ಮತ್ತೆ ಹೊಸ ಭರವಸೆಯೊಂದಿಗೆ ಹಾಡು ಶುರುವಾಗುತ್ತದೆ.)

ಹುಯ್ಯೋ ಹುಯ್ಯೋ ಮಳೆರಾಯ
ಹೂವಿನ ತೋಟಕೆ ನೀರಿಲ್ಲ
ಬಾರೋ ಬಾರೋ ಮಳೆರಾಯ
ಬಾಳೇ ತೋಟಕೆ ನೀರಿಲ್ಲ
ಹನಿಯೋ ಹನಿಯೋ ಮಳೆರಾಯ
ಹಕ್ಕಿಗೆ ಗುಟುಕು ನೀರಿಲ್ಲ
ಕೆಚ್ಚೋ ಕೆಚ್ಚೋ ಮಳೆರಾಯ
ಕೆರೆಯಲಿ ತೊಟ್ಟೂ ನೀರಿಲ್ಲ.

(ಕತ್ತಲು)

ದೃಶ್ಯ - ೨

(ಒಂದು ಗುಡಿ. ಅದರೊಳಗೆ ಮಕ್ಕಳ ದಂಡು ಹಾಡುತ್ತಿದೆ)

ಬಾನ ತುಂಬ ಹರವಿಕೊಂಡು
ಭೂಮಿ ತುಂಬ ಚೆಲ್ಲಿಕೊಂಡು
ಹುಯ್ಯೋ ಹುಯ್ಯೋ ಮಳೆರಾಯ
ಬಾರೋ ಬಾರೋ ಮಳೆರಾಯ
ಹೂವು ಕಲ್ಲಾಗಿ ಹೋದುವು
ಜೀವ ಜೊಳ್ಳಾಗಿ ಹೋದುವು
ಹುಯ್ಯೋ ಹುಯ್ಯೋ ಮಳೆರಾಯ
ಬಾರೋ ಬಾರೋ ಮಳೆರಾಯ

(ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಗುಡಿಯ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಜೀವ ಅಲುಗುತ್ತದೆ. ಅದು ಜೀವವೋ ನಿರ್ಜೀವವೋ ಗುರ್ತು ಹಚ್ಚುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗುವಷ್ಟು ಅಸ್ಪಷ್ಟ)

ಧ್ವನಿ : ಎಷ್ಟು ಚಂದಾಗಿ ಹಾಡ್ತೀರವ್ವ ಮಳೆ ಹಾಡು.

(ಮಕ್ಕಳಲ್ಲೂ ಆ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತ ಧ್ವನಿಗೆ ಬೆಚ್ಚುಕ್ತಾರೆ. ಅವರವರೇ ಮಾತಾಡಿಕೊಂಡು ದೈರ್ಯ ತಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.)

ಕುಮಿ : ಯಾರು, ಯಾರು ನೀನು?

ಧ್ವನಿ : ನಾನು ಯಾರಾದ್ರು ಆಗಲಿ, ನೀವು ಬಲು ಚಂದಾಗಿ ಹಾಡ್ತೀರಿ.

ಭೂಮಿ : ಹಾಡೇನೋ ಚಂದಾಗಿ ಹೇಳ್ತಿದ್ದೀವಿ. ಆದರೆ ಹಾಳಾದ್ದು ಮಳೆನೇ ಬರತ್ತಾ ಇಲ್ಲ.

ಪಿಳೆ : ಮಳೆ ಬೇಡಾ, ಒಂಚೂರು ಮೋಡನಾದ್ದು ಕಾಣಲಿಲ್ಲ.

ಪಿಟಕಿ : ಮಳೆ ಬೇಡಾ, ಮೋಡಾ ಬೇಡಾ, ಇಬ್ಬನಿ ಕೂಡ ಬೀಳ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನ ಜೀರಿಂಬೆ ಇಬ್ಬನಿ ಇಲ್ಲದೆ ಸತ್ತೇ ಹೋಯ್ತು.

ಕುಮಿ : ಏ ನಿಲ್ಲಿಸೋರಾ ನಿಮ್ಮ ರಗಳೆ. (ಆ ಧ್ವನಿ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ) ನೀನು ಯಾರು, ನೀನು ಏನು? ಸ್ವಲ್ಪ ಈಚೆ ಬರೋಯಾ

ಧ್ವನಿ : ನೀನು ಕೇಳ್ತಾ ಇರೋದು ಸರಿಯಾದ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಆದ್ರೆ ಅಷ್ಟೇ ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರ ನನ್ನಲ್ಲಿಲ್ಲ.

ಕುಮಿ : ಅಂದ್ರೆ, ಅಂದ್ರೆ ಏನು ಇದರ ಅರ್ಥ?

ಭೂಮಿ : ನೀನು ಮನುಷ್ಯ ಹೌದೋ ಅಲ್ಲವೋ?

ಧ್ವನಿ : ಅದೂ ಹೇಳೋದು ಕಷ್ಟವೇ.

ಕುಮಿ : ಮಾತಾಡ್ತಾ ಇದ್ದೀಯಾ, ಮನುಷ್ಯನೋ ಅಲ್ಲವೋ ಹೇಳೋದು ಕಷ್ಟ ಅಂತಿದ್ದೀಯಾ, ಇದು ವಿಚಿತ್ರ ಅಲ್ಲಾ.

ಧ್ವನಿ : ಅಯ್ಯೋ ಮಾತಾಡೋರೆಲ್ಲಾ ಮನುಷ್ಯರೂಂದ್ರೆ, ಅದು ತಪ್ಪು.

ಭೂಮಿ : ಇದೊಳ್ಳೆ ಕತೆಯಾಯ್ತಲ್ಲ.

ಪಿಟಕಿ : ಏ ಇವನತ್ರ ನಮಗೇನು ಕೆಲ್ಸ, ಬನ್ನೋ ಹೋಗೋಣ.

ಪಿಳೆ : ಸುಮ್ಮೆ ನಮ್ಮ ಹಾಡನ್ನ ಹೊಗಳಿ ಹಾಳು ಮಾಡ್ತು ಈ ಪೀಡೆ. ಹಾಡ್ತಾ ಇದ್ರೆ, ಹಾಡ್ತಾನೇ ಇದ್ರೆ ಮಳೆ ಬಂದ್ರೂ ಬರಬಹುದು, ಬನ್ನಿ, (ಹೊರಡುವರು)

ಧ್ವನಿ : ಒಂದು ಚಣ ತಡೀರಪ್ಪ ಹುಡುಗರಾ...

ಸಣ್ಣ : ಯಾಕ್ ತಡೀ ಬೇಕು. ನೀನು ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ, ನಾವು ಬೆಳಕಲ್ಲಿ. ನಿನ್ನ ಹತ್ತ ನಮಗೇನು ಕೆಲಸ.

ಧ್ವನಿ : ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ನಾನು ಕತ್ತಲಲ್ಲೇ ಇರ್ತೀನಿ. ನೀವೆಲ್ಲಾ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೆ ನಾನೂ ಬೆಳಕಿಗೆ ಬರ್ತೀನಿ. ನನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ನಾನೇ ಬೆಳಕಿಗೆ ಬರೋಕೆ ಶಕ್ತೀನೂ ಇಲ್ಲ, ಆ ಯೋಗ್ಯತೇನೂ ಇಲ್ಲ.

(ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲಾ ಸಿಟ್ಟಿಗದ್ದವರಂತೆ 'ಏನು ನಿನ್ನ ಕತೆ' ಎಂದು ಜೋರಾಗಿ ಕೂಗುತ್ತಾರೆ.)

ಪಿಟಕಿ : ಸರಿ ನಾವೆಲ್ಲಾ ನಿನ್ನನ್ನು ಕತ್ತಲೆಯಿಂದ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಬೆಳಕಿಗೆ ಬಿಡ್ತೀವಿ, ನಮಗೇನು ಕೊಡ್ತೀಯೆ?

ಧ್ವನಿ : ಅಷ್ಟು ಮಾಡಿದರೆ ನಿಮಗೆ ಸಾಕುಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹೊಸ ಹೊಸ ಕತೆ ಹೇಳೋಣಿ, ಹಾಡು ಹೇಳಿಕೊಡೋಣಿ.

ಪಿಳ್ಳ : ಹಾಡು, ಕತೆ, ಬೇಕು. ಆದ್ರೆ ನಾವು ಇನ್ನೊಂದು ಕೇಳೋವಿ ಕೊಡೋಯಾ. ನಮಗೆ ಮಳೆ ಬೇಕು. ಯಾಕೇಂದ್ರೆ ಮಳೆ ಬಂದ್ರೆ ನಮ್ಮ ಅಟ ನಡೆಯೋದು, ನಮ್ಮ ದೋಣಿಗಳಲ್ಲೂ ತೇಲೋದು ಆ ಮಳೆ ನೀರಲ್ಲಿ.

ಸಣ್ಣ : ಆಗುತ್ತಾ, ಆಗುತ್ತಾ ಹೇಳು. ಸುಮ್ಮ ನಮ್ಮ ತಲೆ ತಿನ್ನಬೇಡಾ.

ಪಿಳ್ಳ : ನೋಡು. ಒಳ್ಳೆ ಛಾನ್ಸ್, ನಿನ್ನನ್ನೆ ಬೆಳಕಿಗೆ ಕರಕೊಂಡು ಬರ್ತೀವಿ.

ಧ್ವನಿ : ಆಯ್ತು, ಒಪ್ಪಿದ್ದೇನೆ. ಆದ್ರೆ ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದನ್ನು ನೀವು ಮೊದಲು ಕೊಡಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿ ಬೇಕಾದ್ದನ್ನು ಪಡೆಯೋಣ.

ಭೂಮಿ : ನಾವೇನು ಕೊಡಬೇಕು ನಿನಗೆ?

ಕುಮಿ : ನಮ್ಮತ್ತ ಏನಿದೆ?

ಪಿಟಕಿ : ನಮ್ಮತ್ತ ಇರೋದು ಇಗೋ ನೋಡು ಈ ಸಣ್ಣಸಣ್ಣ ಕಣ್ಣುಗಳು.

ಧ್ವನಿ : ಹೌದು ನಿಮ್ಮ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಕಣ್ಣುಗಳು. ಆದ್ರೆ ಆ ಕಣ್ಣು ನಿಮಗೇ ಇರಲಿ, ನನಗೆ ಅದರೊಳಗಿರೋ ಕನಸು ಕೊಡಿ.

(ಓಹೋ ಹೋ... ಎನ್ನುತ್ತ ಕನಸುಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ)

ನನಗೆ ಅದರೊಳಗಿನ ನಂಬಿಕೆ ಕೊಡಿ.

(ಓಹೋಹೋ... ಎಂದು ಕೂಗಿ ಮೌನವಾಗಿ, ಆ ಧ್ವನಿಯಡಗ ಸಾಗಿ ನಂಬಿಕೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ)

ಧ್ವನಿ : ನನಗೆ ನಿಮ್ಮ ಕಣ್ಣೊಳಗಿನ ಬಣ್ಣಗಳನ್ನು ಕೊಡಿ.

(ಬಣ್ಣಬಣ್ಣದ ಬಟ್ಟೆಯ ಎಳೆಗಳನ್ನು ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಬೀಸುತ್ತ ಬಣ್ಣಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ)

ಧ್ವನಿ : ನನಗೆ ನಿಮ್ಮ ಕಣ್ಣೊಳಗಿನ ಸತ್ಯ ಮತ್ತು ಮುಗ್ಧತೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಿ.

(ಯಾವ ಸದ್ದೂ ಇಲ್ಲದೆ ನಿಂತಲ್ಲೆ ನಿಂತು ಸತ್ಯ ಮತ್ತು ಮುಗ್ಧತೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ)

ಧ್ವನಿ : ನನಗೆ ನಿಮ್ಮ ಕಣ್ಣೊಳಗೆ ಇರುವ ನನ್ನ ರೂಪವನ್ನು ಕೊಡಿ.

(ಎಲ್ಲರೂ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕಣ್ಣು ತೆರೆಯುತ್ತಾರೆ)

(ಕನಸಿನ ಲೋಕದಿಂದ ಎಂಬಂತೆ ಒಂದು ವ್ಯಕ್ತಿ ಬೆಳಕಿನಡೆಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗುತ್ತದೆ.)

(ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲ ಆನಂದದಿಂದ ಕುಣಿಕುಣಿದಾಡುತ್ತಾರೆ)

ಕಣ್ಣು ಮಾಯ

ಬಣ್ಣ ಮಾಯ

ಏನು ಮಾಯ ಎಂತು ಮಾಯ

ಕಂಡ ಕನಸು ಎಲ್ಲ ಮಾಯ

ಮೋಡ ಮಾಯ
ಮಳೆಯೂ ಮಾಯ
ಏನು ಮಾಯ ಎಂತು ಮಾಯ
ಕಂಡ ಕನಸು ಎಲ್ಲ ಮಾಯ

ವ್ಯಕ್ತಿ : ಎಲಾ ಎಂಥ ಮಾಯ? ಸದ್ಯ ನೀವೇ ಮಾಯ. ಅಂತೂ ನನ್ನನ್ನೆ ನಿಮ್ಮ ಮಾಯಮಂತ್ರದಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ತಂದ್ರಿ.

ಭೂಮಿ : ಸರಿ ಈಗಲಾದ್ದು ನಿನ್ನ ಹೆಸರು ಹೇಳಬಹುದಲ್ಲಾ...

ಕುಮಿ : ಅದಕ್ಕೂ ಏನಾದ್ದು ಅಡ್ಡಿ ಇದೆಯಾ?

ವ್ಯಕ್ತಿ : ಇಲ್ಲಾ ಹೇಳ್ತೀನಿ. ನಂಬಿದ್ದೆ ಮಳೆ ಹುಚ್ಚು, ನಂಬದಿದ್ದರೆ ಭಲೆ ಹುಚ್ಚು
(ಎಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ 'ನಂಬಿದರೆ ಮಳೆ ಹುಚ್ಚು, ನಂಬದಿದ್ದರೆ ಭಲೆ ಹುಚ್ಚು' ಎಂದು ಹಾಡುತ್ತಾರೆ.)

ಮಳೆ ಹುಚ್ಚು : ಸಾಕು ಸಾಕು. ಈಗ ಮತ್ತೆ ಮಳೆ ಹಾಡು ಹೇಳಿ ಹೊಸ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋಗೋಣ.

ಮಕ್ಕಳು : ಬಾನ ತುಂಬ ಹರವಿಕೊಂಡು
ಭೂಮಿ ತುಂಬ ಚೆಲ್ಲಿಕೊಂಡು
ಹುಯ್ಯೋ ಹುಯ್ಯೋ ಮಳೆರಾಯ
ಬಾರೋ ಬಾರೋ ಮಳೆರಾಯ
ಹೂವು ಕಲ್ಲಾಗಿ ಹೋದವು
ಜೀವ ಜೊಳ್ಳಾಗಿ ಹೋದವು
ಹುಯ್ಯೋ ಹುಯ್ಯೋ ಮಳೆರಾಯ
ಬಾರೋ ಬಾರೋ ಮಳೆರಾಯ

ಮಳೆಹುಚ್ಚು : ಈಗ ಹೊಸ ಹಾಡು, ನಾನು ಹೇಳಿಕೊಡ್ತೀನಿ... ಕೇಳಿ.
(ಕತ್ತಲು)

ಮಕ್ಕಳು : ನಮ್ಮ ಆಸೆ ಕನಸು
ರೆಕ್ಕೆ ಬಂದು ಹಾರುತಿವೆ.
ನಮ್ಮ ಪುಟ್ಟ ಮನಸುಗಳು
ಜೀವ ತುಂಬಿ ಕುಣಿಯುತಿವೆ.

ಗೊತ್ತೆ ಇರದ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ
ಈಗ ನಮ್ಮ ಪಯಣ
ಹಾಯ ಇಲ್ಲದ ಹಡಗಿನಲ್ಲಿ
ಸಾಗುತ್ತಿದೆ ಯಾನ.
(ಕತ್ತಲು)

ಮಳೆಹುಚ್ಚ : ಈಗ ಮತ್ತೊಂದು ಹೊಸ ಹಾಡು

ಮಕ್ಕಳು : ಹಾಡುಗಳಿಗೆ ಕೊನೆಯಿಲ್ಲ
ಹಾಡುತಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ
ನಾವು ನಡವ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ
ನೋವೆಂಬುದೆ ಇಲ್ಲ.

ಕನಸುಗಳಿಗೆ ಕೊನೆಯಿಲ್ಲ
ಕನಸು ಕೊಳೆವುದಿಲ್ಲ
ಮನಸುಗಳಿಗೆ ದಣಿವೆ ಇಲ್ಲ
ನಾವು ಮಣಿವುದಿಲ್ಲ

(ಕತ್ತಲು)

ಮಳೆಹುಚ್ಚ : ಈಗ ಕತೆ

ಮಕ್ಕಳು : ಹಾ ಹೊಸಕತೆ ಹಳೆಕತೆ
ಹೊಸಕತೆಯೊಳಗಿನ ಹಳೆಕತೆ
ಹಳೆಕತೆಯೊಳಗಿನ ಹೊಸ ವೃಥೆ
ಕತೆ ಕತೆ ಹೊಸ ಹಳೆಕತೆ

ಮಳೆಹುಚ್ಚ : ಒಂದೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಇದ್ದ, ಅವನ ಹೆಸರು ಅಗಲಕಿವಿಯ ಅರಿವುಗೇಡಿ.
ಮೊದಲೂ ಅವನ ಹೆಸರು ಇದೇ ಆಗಿತ್ತಾದ್ದೆ, ಇಲ್ಲ. ಅವನ ಮೊದಲ ಹೆಸರು
ರಾಜಶೇಖರ. ಇಂಥಾ ರಾಜಶೇಖರನ ತಂದೆ ಯಾರು? ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ತಾಯಿ
ಯಾರು? ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ರಾಜಶೇಖರ ಊರಿನ ಮಗ. ಅಲ್ಲಿ ಉಣ್ಣಾ ಇದ್ದ. ಇಲ್ಲಿ
ಮಲಗ್ನಾ ಇದ್ದ. ಹೀಗೆ ಇರಬೇಕಾದ್ರೆ ಏನಾಯ್ತಪ್ಪಂದ್ರೆ, ಅವನ ಎರಡೂ
ಕಿವಿಗಳು ದಿನೇ ದಿನೇ ಬೆಳತಾ ಬೆಳತಾ ಬೆಳತಾ ಬೆಳೆದು ಆನೆಗಳ ಕಿವಿಗಳಿಗಿಂತ
ದೊಡ್ಡವಾದವು. ಅವನಿಗೆ ಅದು ಬಹಳ ಕೆಟ್ಟನಿಸಿತು. ಇದೇನಪ್ಪಾ ಹೀಗೇಂತಾ.
ಆದ್ರೆ ಆಮೇಲಾಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ಅದರಿಂದ ಋಷಿಯಾಗೋದಕ್ಕೆ ಆರಂಭ
ಆಯ್ತು. ಯಾಕೇಂದ್ರೆ, ಆ ಊರಲ್ಲಿ ಯಾರು ಎಲ್ಲೇ ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಮಾತಾಡಲಿ
ಅದೆಲ್ಲಾ ಅವನಿಗೆ ಕೇಳಿಸ್ತಾ ಇತ್ತು.

(ಕತೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೆ ಕತ್ತಲು, ಬೆಳಕು ಬಂದಾಗ ಮಳೆಹುಚ್ಚ ಮಾತ್ರ ರಂಗದ ಮೇಲಿರುತ್ತಾನೆ)

ಮಳೆಹುಚ್ಚ : ಈ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕತೆ ಅಂದರೆ ಪ್ರಾಣ. ಕತೆ ಮುಗಿದರೆ ಆ ಕತೆ ಒಳಗಿನ ಪಾತ್ರ
ಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಹೊರಟೇಬಿಡ್ತಾರೆ. ಆಗ ಅವರಿಗೆ ಕತೆ ಹೇಳದೋರು ಲೆಕ್ಕಕ್ಕಿಲ್ಲ.
ನೋಡಿ ಈ ಹೈಕಳು ಮಾಡಿದ್ದ. ನನ್ನನ್ನ ನಡುನೀರಲ್ಲಿ ಕೈಬಿಟ್ಟು, ಅಲ್ಲ ಅಲ್ಲ
ನಡುಬೀದೀಲಿ ಕೈಬಿಟ್ಟು ಹೋಗೇ ಬಿಟ್ಟು, ಅವರು ಜೊತೇಲಿದ್ದ ಈ ಬಿಸಿಲು, ಈ

ಸುಸ್ತು ಏನೂ ಕಾಣೋದೆ ಇಲ್ಲ. ಆಡ್ಡಾ ಹಾಡ್ಡಾ ಇರಬಹುದು. ದೊಡ್ಡೋರು ಅನ್ನಿಸಿಕೊಂಡವರ ಸಹವಾಸ ಇದೆಯಲ್ಲಾ ಬಲು ಕಷ್ಟ. ಅವರು ಹೌದು ಅಂದ್ರೆ ಇಲ್ಲಾಂತ, ಇಲ್ಲಾಂದ್ರೆ ಹೌದೊಂತ. ಒಂದೊಂದಲ್ಲ ತದ್ವಿರುದ್ಧ. ಅರ್ಥಮಾಡಿ ಕೊಂಡು ಕಾಲ ಹಾಕಬೇಕು. ಆ ರಗಳೇನೇ ಬೇಡಾಂತ ಆದಷ್ಟು ಅವರಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಬದುಕಾ ಇದ್ದೀನಿ. ಅಗೋ ಯಾರೋ ದೊಡ್ಡೋರು ಬಂದೇ ಬಿಟ್ಟು (ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಓಡಲು ಯತ್ನಿಸುವನು, ಕುಕ್ಕರಬಿದ್ದು ನರಳುವನು. ಇಬ್ಬರು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳೂ ಇವನನ್ನು ಗಬಕ್ಕನೆ ಹಿಡಿದು ಮೇಲೆಸೆದು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬೀಳಿಸುವರು)

ಒಬ್ಬ : ಏ ಯಾರು ನೀನು? ಎಲ್ಲಿಗೆ ಓಡಿದ್ದೆ? ಯಾಕೆ ಓಡಿದ್ದೆ?

ಇನ್ನೊಬ್ಬ : ಯಾವೂರು ನಿಂದು? ಏನು ನಿನ್ನ ಹೆಸರು?

ಮಳೆಹುಚ್ಚು : ಆ... ನಾನು... ಹುಚ್ಚು... ಮಳೆಹುಚ್ಚು. ಊರುಕೇರಿ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ನನಗೆ.

ಒಬ್ಬ : ಮಳೆಹುಚ್ಚಾ... ಆಕಾಶದಿಂದ ಇಳಿದು ಯಾವಾಗ ಬಂದೆ ?

ಇನ್ನೊಬ್ಬ : ಓಹೋ ನೀನೇನಾ ಮಳೆಹುಚ್ಚು. ಊರೆಲ್ಲಾ ನಿಂದೇ ಸುದ್ದಿ. ನಾವು ಬರಗಾಲ ಬಂದು ಗೋಳೋ ಅಂತ ಇದ್ರೆ, ನೀನು ಮಕ್ಕಳು ಮರಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಕುಣಿತಾ ಇದೀಯಾ?

ಒಬ್ಬ : ಇವನು ಬಂದವನಲ್ಲಾ ಇನ್ನೇನು. ಮಳೆ ಹನಿಯುತ್ತೆ ನೆಲ ನೆನಿಯುತ್ತೆ, ಹಳ್ಳ ಹರಿದು ಕೆರೆ ತುಂಬುತ್ತೆ, ಸಾಯ್ತಾ ಇರೋ ಜನ, ದನ, ಕರು, ಮರ ಮಂಡಿ ಬದುಕ್ತಾವೆ.

ಇನ್ನೊಬ್ಬ : ಹೂಂ ತಡ ಯಾಕೆ ಕರೀ ಮಳೇನಾ, ತುಂಬಿಸಪ್ಪಾ ಕೆರೇನಾ.

(ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಯತ್ನಿಸುವನು)

ಒಬ್ಬ : ನಿನ್ನ ಜಾದೂ ನಮಗೆ ತೋರಿಸ್ತೀಯಾ, ಮಳೆ ಬರಿಸ್ತೀನೀಂತ ಧೋಂಗಿ ಹೊಡಿತೀಯ, ನಿಮ್ಮಂತ ಕಳ್ಳರನ್ನ, ಸುಳ್ಳರನ್ನ ಎಷ್ಟು ಜನಾ ನೋಡಿದ್ದೀವಿ ನಾವು. ಕಳ್ಳ ಬಡವಾ.

ಮಳೆಹುಚ್ಚು : ನಾನು ಬಡವಾ, ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡಿ ನನ್ನ. ತಪ್ಪಾಯ್ತು ನಾನಿಲ್ಲಿ ಬಂದದ್ದು.

ಇನ್ನೊಬ್ಬ : ತಪ್ಪಾಯ್ತು ಅಂದ್ರೆ ನಿನ್ನ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡ್ತೀವಾ. ಕಂಬಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿ ನಿಜ ಏನೂಂತ ಬಾಯಿಬಿಡಿಸ್ತೀವಿ.

ಮಳೆಹುಚ್ಚು : ಅಲ್ಲಾ ನನ್ನನ್ನ ಯಾಕೆ ತಡೀತೀರಾ. ನಾನು ಹೋಗಬೇಕು. ಅಪ್ಪಕ್ಕೂ ನಾನಿಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೇ ನಿಮಗೆ ಮಳೆ ಬರಿಸ್ತೀಂತ.

ಒಬ್ಬ : ಆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಅವಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ನಂಬಿಸಿ ಆಡತಾ ಇರೋ ಆಟ ಏನು?
ಮಳೆಹುಚ್ಚ : ಅವು ಮಕ್ಕಳು. ಅವರಿಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ನಂಬಿಕೆ ಇದೆ.

ಇನ್ನೊಬ್ಬ : ಅಂದ್ರೆ ನಾವು ನಿನ್ನನ್ನ ನಂಬಿ, ನಿನ್ನ ಕೈಲಿ ಗೋಟುನಾಮ ಹಾಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು,
ಅಲ್ಲವಾ?

ಮಳೆಹುಚ್ಚ : ಬೇಡ ಬೇಡ ನೀವು ನಂಬೋದು, ನಾನು ಮಳೆ ಬರಿಸೋದು ಯಾವುದೂ
ಸಾಧ್ಯ ಇಲ್ಲ. ಈಗ ನನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡಿ.

(ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಜನ ಜಾತ್ರೆ ಸೇರುತ್ತದೆ. ಅವರಲ್ಲಾ ಕೂಡಿ ಮಳೆಹುಚ್ಚನನ್ನು ಕುರಿತು
ಹಾಡುತ್ತಾರೆ)

ನಿನ್ನನು ಎಲ್ಲಿ ಬಿಡ್ಡಿವಪ್ಪಾ
ಮಳೆ ಬರಿಸಿ ಹೋಗಪ್ಪಾ
ಮಳೆ ತರಿಸೋ ಮಳೆಹುಚ್ಚಾ
ಮಳೆ ಬರಿಸೋ ಭಲೇ ಹುಚ್ಚಾ
ಮಣ್ಣಿನು ಅನ್ನವ ಮಾಡಪ್ಪ
ನಮ್ಮ ಜೀವಗಳ ಉಳಿಸಪ್ಪ

ಮಳೆಹುಚ್ಚ : ಹಾಗಾದ್ರೆ ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಂಬತೀರ. ನನ್ನ ಜೊತೆ ಇರೋರಾ?

ಜನ : ಹೌದು ಹೌದು ನೀನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೇ ಕೇಳ್ತೀವಿ. ಬಾ ಅಂದ ಕಡೆ ಬರ್ತೀವಿ.
ನಿನ್ನ ಹೆಸರೇ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ಮಳೆ ಅನ್ನೋ ಸದ್ದೇ ನಮಗೆ ಜೀವ ತುಂಬಾ
ಇದೆ.

ಮಳೆಹುಚ್ಚ : ನಾವೆಲ್ಲಾ ಸೇರಿ ಮಳೆ ಕುರಿತು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಬೇಕು. ನಂಬಿಕೆಯಿಂದ ಕೆಲಸ
ಮಾಡಬೇಕು. ಭೂಮಿತಾಯಿ ಕುರಿತು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೆ ಆಕಾಶ ದೇವತೆ
ಮಳೆ ವರ ಕೊಡುತ್ತಾಳೆ.

ಜನ ೧ : ಓಹೋ ಮಳೆರಾಯನ ಪಾಳಿ ಆಯ್ತು, ಈಗ ಆಕಾಶ ದೇವತೆ

ಜನ ೨ : ಆಯ್ತು, ಆಯ್ತು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಈ ನರಕ ಕೊನೆಯಾಗಬೇಕು. ನೆಲದಲ್ಲಿ ಗೆಡ್ಡೆ
ಗಿಣಿಸು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಉರಿತಾ ಇರೋ ಜೀವಗಳು ಉಳಿಬೇಕು.

ಮಳೆಹುಚ್ಚ : ಸರಿ ನಾನು ಹೊರಡೋದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಿ. ದಾರಿ ಬಿಡಿ.

ಜನ ೧ : ಮಳೆಹುಚ್ಚ, ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೊರಟೆ? ನೀನು ಹೇಳಿದ್ದೇನು, ಮಾಡ್ತಾ ಇರೋದೇನು?
ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗ್ತಾ ಇರ್ತೀಯಾ?

ಮಳೆಹುಚ್ಚ : ಈಗ ನನ್ನನ್ನ ಏನೂ ಕೇಳಬೇಡಿ. ಕೆಲವೇ ದಿನದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರ್ತೀನಿ. ಬಂದಮೇಲೆ ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳೋನಿ. ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಮಳೆ ಹಬ್ಬ ಮಾಡೋಣ

(ಜನರಲ್ಲಾ ಆಗಲಿ, ಆಗಲಿ, ಎಂದು ಹರುಷದಿಂದ ಕುಣಿಯುತ್ತಾ ಇರುವಾಗ)

ಒಬ್ಬ : (ಜನರನ್ನು ಕುರಿತು) ನಿಮಗೆ ಒಂಚೂರಾದ್ರೆ ಬುದ್ಧಿ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಈ ಮೂರ್ಖನನ್ನು ನಂಬತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕಂತ್ರಿ ಜನ ನೀವು. ಇವನು ಹೇಳಿದಾ, ನೀವು ಕೇಳಾ ಇದೀರಾ. ಹೋಗಿ ಹೋಗಿ ಎಲ್ಲಾ. ಆ ಒಣಗಿದ ಕಟ್ಟಿಯೊಳಗೆ ಅಗೆದು ತಾವರೆ ಬೀಜಾನಾದ್ರೆ ಹುಡುಕಿದ್ರೆ ಜೀವ ಇನ್ನೊಂದಿಷ್ಟು ದಿನ ಉಳಿದೀತು.

ಇನ್ನೊಬ್ಬ : ಹೇ... ಹೇ... ದರಿದ್ರವನೇ, ನಿನ್ನನ್ನು ಊರಿಗೂರೆ ನಂಬಿ ನಿನ್ನ ಬಾಲ ಆಗಬೇಕು, ಆಗ ನೀನು ಆ ಆಕಾಶದೇವತೆ ಹತ್ತಿರ ಹಾರಿ ಹೋಗಿ ಮಳೆ ಬೀಜಾನೇ ತಂದುಬಿಡ್ತೀಯೆ ಅಲ್ಲವೇನೋ.

ಒಬ್ಬ : ಓಹೋ... ಎಷ್ಟು ದಪ್ಪ ಇರ್ತಾವೋ ಮಳೆ ಬೀಜ. ಎಳೆ ಬೀಜಾ ಕೊಟ್ಟಾಗಳು ಜೋಕೆ, ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬಲಿತಿರೋ ಹೊಸ ಬೀಜಾ ತಗೊಂಡು ಬಾ. ಹುಳಿತಿರೋ ಕಷ್ಟ, ಮೊಳಕೆ ಬರಲ್ಲ. ಪರದೇಸಿ ನನ್ನಮಗನೆ ಆಟ ಕಟ್ಟಿಯಾ, ಜನರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮರುಳು ಮಾಡ್ತೀಯಾ. ಕಳ್ಳ, ಗ್ಯಾರಂಟಿ ಕಳ್ಳ ನೀನು.

(ಮಳೆ ಹುಚ್ಚ ಮಾತಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಡದೆ ಅವನನ್ನು ಒಬ್ಬ ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಎಳೆದಾಡುವರು. ಮಳೆಹುಚ್ಚ ಹೆಚ್ಚು ಕಮ್ಮಿ ಬೆತ್ತಲಾಗುವನು. ತಲೆಕೆಳಗಾಗಿ ಹಿಡಿದು ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಡುವರು. ಜನ ಮಂಕುಕವಿದವರಂತೆ ಬೆದರಿ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿರುವರು. ಅವರನ್ನೂ ಗದರಿಸಿ ಎಲ್ಲರೂ ಮಳೆಹುಚ್ಚನನ್ನು ಹೊಡೆಯಬೇಕೆಂದು ಒಬ್ಬ ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿದಾಗ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಮಳೆಹುಚ್ಚನನ್ನು ಹೊಡೆಯುವರು. ಜ್ಞಾನ ತಪ್ಪಿ ಮಳೆಹುಚ್ಚ ಅಡ್ಡಲಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅವನನ್ನು ಅಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲರೂ ನಾಪತ್ತೆಯಾಗುತ್ತಾರೆ.)

(ಕುಮಿ, ಭೂಮಿ, ಒಳ್ಳೆ ಮೂರು ಜನ ಮಕ್ಕಳು ಜನ ಓಡಿಹೋದ ಕಡೆಯಿಂದಲೇ ಬಂದು ಮಳೆಹುಚ್ಚನ ಆರೈಕೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮಳೆಹುಚ್ಚ ಎದ್ದು ಕೂರುವನು)

ಮಳೆಹುಚ್ಚ : ಈ ಜನ ಯಾಕೆ ನನ್ನನ್ನು ನಂಬತಾ ಇಲ್ಲ.

ಕುಮಿ : ನೀನು ಬಡವನ ತರ ಕಾಣ್ತೀಯಾ ಅದಕ್ಕೆ.

ಭೂಮಿ : ನೀನು ವೇಷ ಹಾಕಿಲ್ಲ ಅದಕ್ಕೆ, ದೊಡ್ಡ ಸಂನ್ಯಾಸಿ ತರ, ದೊಡ್ಡ ಮಂತ್ರವಾದಿ ತರ ವೇಷ ಹಾಕು. ಆಗ ನಿನ್ನನ್ನು ಜನ ನಂಬತಾರೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲಾ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಮೆರವಣಿಗೆ ಮಾಡ್ತಾರೆ.

ಮಳೆಹುಚ್ಚ : ನಾನು ಮೊದಲೇ ಮಳೆಹುಚ್ಚ. ಜನ ನಂಬದೇ ಇರೋದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಇದೆ. ಪಾಪ ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ ಈ ಜನ. ನಾನು ಇಷ್ಟು ದಿನ ಬರೀ ಮಳೆ ಹಾಡು,

ಮಳೆ ಕತೆ, ಮಳೆ ಮಾತು ಹೇಳುತ್ತಾ ತಿರುಗಿದ್ದೀನಿ. ಮಳೆ ಬಂತಾ, ಮಳೆ ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈಗ...

ಭೂಮಿ : ಈಗ ಏನು ಮಾಡ್ತೀಯಿ?

ಕುಮಿ : ನಮ್ಮನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡೇ ಅದೇನು ಮಾಡ್ತೀಯೋ ಮಾಡು. ನಾವು ಮಾತ್ರ ನಿನ್ನ ಜೊತೆಲೇ ಇರ್ತೀವಿ.

ಮಳೆಹುಚ್ಚ : ನೀವು ನನ್ನ ಜೊತೆ ಇದ್ದೇ ಇರ್ತೀರ. ಈಗ ಉಳಿದಿರೋದು ನೀವು ಮಾತ್ರ ತಾನೇ. ಆದರೆ ನಾನು ಕೆಲವು ದಿನ ನಿಮ್ಮಿಂದಾನೂ ದೂರ ಹೋಗ್ತೀನಿ. ಆ ಕಾಲ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಪರೀಕ್ಷೆ ಕಾಲ, ತಪಸ್ಸಿನ ಕಾಲ. ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾನು ಏನೆಲ್ಲಾ ಹುಡುಕಿ ತರ್ತೀನಿ. ಮಳೆಬೀಜ, ಹಸಿರು ಬೀಜ, ಉಸಿರು ಬೀಜ, ಜೀವದ ಬೀಜ, ನಂಬಿಕೆ ಬೀಜ ಎಲ್ಲಾ ಇರತ್ತೆ, ನಾನು ಬರುವಾಗ ಈ ಜೋಳಗಳ ತುಂಬಾ ದೊಡ್ಡದಾಗಿರುತ್ತೆ.

ಪಿಳ್ಳೆ : ನಾವೂ ಬರ್ತೀವಿ, ನಿನ್ನ ಜೊತೆ. ಎಂತೆಂಥಾ ಬೀಜಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹುಡುಕಿ ತಂದಿದ್ದೀವಿ ನಾವು. ತಾವರೆ ಬೀಜಗಳು ಅದೆಷ್ಟೇ ಆಳದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಬಿಡದೆ ಹುಡುಕಿ ಹುಡುಕಿ ಕೂಡಿಟ್ಟಿದ್ದೀವಿ ಗೊತ್ತಾ? ಈಗ ನಮಗೂ ಹೊಸಹೊಸ ಬೀಜಗಳನ್ನು ಹುಡುಕುವ ಆಸೆ.

ಕುಮಿ : ನಿನಗೊಬ್ಬನಿಗೇ ಕಷ್ಟವಾಗಬಹುದು. ನಾವಿದ್ದರೆ ನಿನಗೇನೂ ತೊಂದರೆ ಆಗಲ್ಲ. ತಿನ್ನೋಕೆ ಏನೂ ನಿನ್ನ ಕೇಳಿಲ್ಲ. ನಾವೇ ಹುಡುಕೋಣ್ತು ತಿಂತೇವೆ.

ಭೂಮಿ : ದೊಡ್ಡೋರು ದಡ್ಡರಾದರೆ ನಾವೂ ದಡ್ಡರೂಂತ ತಿಳಿದೇಬೇಡ. ನಾವು ಮಳೆ ಬೀಜ ಎಲ್ಲಿರುತ್ತೇಂತ ನೋಡಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ನಾವು ಯಾರ ಸಹಾಯವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಆ ಮಳೆ ಬೀಜ ತರಬೇಕು.

ಮಳೆಹುಚ್ಚ : ಅದೆಲ್ಲಾ ಸರಿ. ಆದರೆ ಈಗ ನೀವು ಬೇಡ. ಆಮೇಲೆ ನೀವು ಬೇಕೇ ಬೇಕು. ಆಗ ನನ್ನ ಜೊತೆ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುವಿರಂತೆ. ತಗೊಳ್ಳಿ ಈ ಹಾಡುಗಳನ್ನೆ, ಈ ಕತೆಗಳನ್ನೆ, ನಾನು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಹಾಡಿಕೊಂಡು ಲವಲವಕೆಯಿಂದ ಇರಿ. ಆ ನಮ್ಮ ಬೋಳು ಗುಡ್ಡದ ಕಡೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ಬರತಾ ಇರಿ. ನೀವು ಹೋದರೆ ಆ ಗುಡ್ಡಕ್ಕೂ ಮಿಷಿಯಾಗಬಹುದು. ಹಸಿರಿಲ್ಲದ ಗುಡ್ಡ, ಎಲ್ಲಾ ಕಳಕೊಂಡ ಅನಾಥ ಗುಡ್ಡ. ಪಾಪ ಅದಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಯಾರಿದ್ದಾರೆ? ನೀವು ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಹಾಡದೇ ಆಡದೇ ಇದ್ದರೆ ಅದು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿರೋ ಜೀವಾ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡುತ್ತೆ... ಅದೇ ನಮ್ಮ ಜೀವಾಳ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹೇಳಿ ನಾನು ಕೇಳಿದೇಂತ,

ಹನ್ನೆರಡು ಮಕ್ಕಳ ನಾಟಕಗಳು - ಸಂಪುಟ ೩

(ಮಳೆ ಹುಚ್ಚನನ್ನು ಬೀಳ್ಕೊಡುತ್ತಾ ಅವನು ಹೋದ ಹಾದಿ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಲ್ಲುವರು, ನಿಲ್ಲುವ ಹೂತ್ತಿಗೆ ಮಕ್ಕಳ ದಂಡು ದೊಡ್ಡದಾಗುತ್ತಾ ಸಾಗುವುದು)

(ಹಾಡು)

ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದಾ

ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೊರಟಾ

ಮಳೆ ಹುಚ್ಚಾ ಮಳೆ ಹುಚ್ಚಾ

ಇವನು ನಮ್ಮ ಜೀವಕೂ ಹೆಚ್ಚಾ

ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದಾ

ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೊರಟಾ

(ಕತ್ತಲು)

ದೃಶ್ಯ - ೩

(ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿಂದ ಹಾಡು ಆರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ)

ಯಾತಾಕೆ ಮಳೆ ಹೋದವೋ ಶಿವಶಿವ

ಜೀವ ತಲ್ಲಣಿಸುತ್ತಾವೋ

ಬೇಕಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬೆಂಕಿಯ ಮಳೆ ಸುರಿಸು

ಜನ ೧ : ಮಳೆ ಇಲ್ಲದ ಊರಲ್ಲಿ ಮಳೆಹುಚ್ಚನಾದ್ದು ಇದ್ದಿದ್ದೆ ಮಳೆಕತೆ, ಮಳೆಹಾಡುಗಳಾದ್ದು ಚಿಗುರಿ ಮಳೆಹನಿಸಿತೋ ಏನೋ

ಜನ ೨ : ಮಳೆಹುಚ್ಚ ನಮ್ಮನ್ನ ಕಾಸು ಕೇಳಲಿಲ್ಲ ಕಡೆ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ, ಒಳ್ಳೆ ಮನಸ್ಸು ಕೇಳಿದ, ಒಳ್ಳೆ ಕನಸು ಕೇಳಿದ, ಬರಗಾಲದ ಉರಿನಲದಲ್ಲೂ ಮಕ್ಕಳ ಜೊತೆ ಸೇರಿ ಹೂವಿನಂತ ಹಾಡು ಕೇಳಿಸಿದ್ದ.

ಜನ ೧ : ಇಂಥ ಮಳೆ ಹುಚ್ಚನ್ನ ಕಂಡರೆ ಈ ಜನಕ್ಕೆ ಅದ್ಯಾಕಿಂತ ತಾತ್ಕಾರ, ಸಿಟ್ಟು, ನನಗಂತೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

ಜನ ೨ : ನನಗೊತ್ತು, ಅವನು ಹೇಳಿದ್ದ ಕತೆಲಿ, ಹಾಡಲ್ಲಿ ನಾವು ಕೊಂಡ, ಕಾಡು, ಹಳ್ಳಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಬೆಟ್ಟಗುಡ್ಡ ನದಿಗಳು ಬಂದು ಬೈಯುತ್ತವೆ, ಗೊಳೋ ಅಂತ ಅಳುತ್ತವೆ. ಜನ ತಮ್ಮ ತಪ್ಪನ್ನ ತಪ್ಪು ಅಂತ ಒಪ್ಪದೆ ಸಿಟ್ಟುಗೊಳ್ತಾರೆ:

ಜನ ೧ : ನೀನೋಳಿದ್ದು ಸರಿ. ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಬಂದಂಗೆ ಬಂದ ಮಳೆರಾಯನನ್ನು ಓಡಿಸಿದೆವು. ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ ಮಳೆರಾಯನನ್ನು ಕಾಡಿಸಿ ಓಡಿಸಿದೆವು.

ಜನ ೨ : ನಾವು ದೊಡ್ಡೋರು ಮಳೆ ಹುಚ್ಚನ್ನ ಓಡಿಸಿದ್ದು ಈ ಹೈಕಳು ಮಾತ್ರ ಅವನ ಬೆನ್ನುಬಿಡಲಾಂತ ಅನ್ನುತ್ತೆ

ಜನ ೧ : ಈ ನಮ್ಮೂರ ಮಕ್ಕಳ ಹಾಡು ಕುಣಿತ ನಿಂತಿಲ್ಲಂದ್ರೆ ಮಳೆಹುಚ್ಚ ಮತ್ತೆ ಅವನು ಬಂದೇ ಬರಾನೆ ಅಂತ ನನಗೂ ಅನ್ನುತ್ತೆ.

(ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿಂದ ಮಕ್ಕಳು ಹಾಡತೊಡಗುತ್ತಾರೆ ಜನ ೧, ಜನ ೨, ಆಲಿಸುತ್ತಾ ರಂಗದ ಉದ್ದಗಲ ಆವರಿಸುತ್ತಾರೆ)

ಕತೆಯ ಹೆಣೆದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ
ಕತೆಯ ಕುದುರೆ ಏರುತ್ತಿದ್ದ
ನಮ್ಮ | ನೆಲ್ಲ ಹೇರಿಕೊಂಡು
ಹೊಸಲೋಕಕೆ ಹಾರುತ್ತಿದ್ದ

ಮೋಡದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿ ಕುಳಿತು
ಚಿತ್ತಾರವ ಬಿಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ
ಗೂಡಲಿದ್ದ ಹಕ್ಕಿಗಳನು
ಈಚೆ ಕರೆದು ತೋರುತ್ತಿದ್ದ

ಮಳೆಯ ಬೀಜ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು
ಮಳೆಹುಚ್ಚ ಎಲ್ಲಿಹೋದ
ಮಳೆಯ ಮಂತ್ರ ಹಾಡಿಕೊಂಡು
ಮಳೆಹುಚ್ಚ ಕಾಣದಾದ

ಹುಯ್ಯೋ ಹುಯ್ಯೋ ಮಳೆರಾಯ
ಹೂವಿನ ತೋಟಕ ನೀರಿಲ್ಲ
ಹನಿಯೋ ಹನಿಯೋ ಮಳೆರಾಯ
ಹಕ್ಕಿಗೆ ಗುಟುಕು ನೀರಿಲ್ಲ.

ಕನಸಿನ ಕೊಡವು ಬತ್ತಲೆ ಇಲ್ಲ
ಆಸೆಯ ಅನ್ನ ಹಳಸಲೆ ಇಲ್ಲ
ಆಡುವ ಆಟ ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ
ಮಕ್ಕಳ ಹಾಡು ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ.

ದೃಶ್ಯ - ೪

(ಪಿಳ್ಳೆ - ಭೂಮಿ ಓಡುತ್ತಾ ಎದುಸಿರುಬಿಡುತ್ತಾ ಓಡಿ ಬರುವರು)

ಕುಮಿ : ಎಲ್ಲಿಂದ ಓಡಿಬರಾ ಇದ್ದೀರಾ?

ಪಿಳ್ಳೆ : ಬೋಳುಗುಡ್ಡದಲ್ಲಿ ಬಿಕ್ಕಿಡಗಳು ಗೊಂಚಲು ಗೊಂಚಲು ಹಣ್ಣುಬಿಟ್ಟಿರಬಹುದೂಂತ ನಿನ್ನ ರಾತ್ರಿ ಅಜ್ಜಿ ಹೇಳಿದ್ದು, ಎದ್ದವರೇ ನಾನೂ ಭೂಮಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದವು. ಹೋಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಬಿಸಿಲನ್ನ ತಿಂದು, ಬಿಸಿಲನ್ನ ಕುಡಿದು ೪ ಗಿಡಗಳು ಹಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದವು, ನಮಗೆ ಬರಗಾಲವೇ ಮರೆತು ಹೋಯ್ತು.

ಭೂಮಿ : ಒಳಗೆ ಕೈ ಇಟ್ಟು ಹಣ್ಣು ಬಿಡಿಸ್ತಾ ಇದ್ದೆ. ಗಿಡಗಳ ಪಕ್ಕದ ಗಿಡದಲ್ಲಿ ಏನೋ ಸರಿದಾಡ್ತಾ ಇದ್ದಂಗಾಯ್ತು. ನಮಗೆ ಹೆದರಿಕೆ ಆಗಿ ಕಂಬಿ ಕೀಳೋಣಾಂತ ಇದ್ದೆವು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ...

ಪಿಳ್ಳೆ : ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅದು ಮಳೆಹುಚ್ಚಾಂತ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಯ್ತು. ಜೋರಾಗಿ ಮಳೆಹುಚ್ಚಾಂತ ಕೂಗಿ ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಹೋದವು. ಸಣ್ಣಗಾಗಿದ್ದರೂ ಒಳ್ಳೆ ಮಿಷಿ ಮಿಷಿಯಾಗಿ ಕಂಡ. ಕೆನ್ನ ತುಂಬಾ ಗಡ್ಡ.

'ಯಾವುದು ಕಷ್ಟ, ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟ
ನೀನೇ ಹೇಳಣ್ಣಾ
ಕೂವು ಎತ್ತುವುದು ಕಷ್ಟವಾ
ವರಾ ಕೇಳುವುದು ಕಷ್ಟವಾ'
ಅಂತ ಹಾಡು ಶುರುಮಾಡಿದ

ಭೂಮಿ : ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು ಆ ಹಾಡು. ಅವನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಬಿಕ್ಕಿ ಹಣ್ಣುಗಳು ಒಳ್ಳೆ ರುಚಿಯಾಗಿದ್ದು, ನಿಮಗಲ್ಲಾ ಕೊಡಿ ಅಂತ ಇಷ್ಟಲ್ಲಾ ಹಣ್ಣು ಕಿತ್ತು ನಮ್ಮ ಜೀಬಿಗೆ ತುಂಬಿದ.

ಕುಮಿ : ಇದೆಲ್ಲಾ ಇರಲಿ, ಅವನು ಇನ್ನೇನು ಹೇಳಿದ. ಬೇಗ ಹೇಳು, ನಾವೆಲ್ಲಾ ಯಾವಾಗ ಅವನನ್ನು ನೋಡೋದು.

ಪಿಳ್ಳೆ : ಹೇಳಿದ, ಹೇಳಿದ ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದನ್ನೆ ಹೇಳಿದ.

ಭೂಮಿ : ಎಲ್ಲಾ ಗೆಳೆಯರನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಇವೊತ್ತು ಸಂಜೆಯೇ ಬೋಳುಗುಡ್ಡಕ್ಕೆ ಬನ್ನಿ ಅಂತ ಹೇಳಿದ.

ಪಿಳ್ಳೆ : ನಾವು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗೋದು ದೊಡ್ಡೋರಿಗೆ ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಬಾರದಂತ. ಗೊತ್ತಾದರೆ ತಲೆ ಬಿಸಿಯಾಗುತ್ತಂತೆ.

ಕುಮಿ : ಹೌದು, ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗದ ಹಾಗೆ ನಾವೆಲ್ಲ ಮಾತಾಡಿಕೊಂಡು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ದಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರು ಗುಂಪುಗಳಾಗಿ ಆ ಜಾಗ ಸೇರೋಣ. ನಾನು ಬೇಗ ಮಳೆ ಹುಚ್ಚನ್ನು ನೋಡಬೇಕು. ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಅವನನ್ನು ನೋಡದೇ ಇರೋದು ಒಂದು ವರ್ಷದ ತರ ಆಗಿದೆ. ಯಾವುದಾದರೂ ಹೊಸ ಕತೆ ಹೇಳಿದನಾ?

ಭೂಮಿ : ಹೌದು, ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಕತೆ ಹೇಳಿದೆ. ಭಸ್ಮಾಸುರ ಅನ್ನೋನು ಯಾರ ತಲೆಮೇಲೆ ಕೈಇಟ್ಟರೂ ಅವರು ಸುಟ್ಟು ಭಸ್ಮವಾಗುವಂಥಾ ವರ ಪಡೆದಿದ್ದನಂತೆ. ಕೊನೆಗೆ ತನ್ನ ತಲೆಮೇಲೆ ತಾನೇ ಕೈಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸುಟ್ಟುಹೋದನಂತೆ.

ಪಿಳ್ಳೆ : ಆ ಕತೆ ಹೇಳ್ತಾ ಹೇಳ್ತಾ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕುಣಿದ ಮಳೆಹುಚ್ಚು. ಮಳೆಹುಚ್ಚು ಸಣ್ಣಗಾಗಿದ್ದರೂ ಎಷ್ಟು ಗೆಲುವಾಗಿದ್ದ. ನಮಗೆ ಅವನ ಜೊತೆಲೇ ಇದ್ದು ಬಿಡೋಣ ಅನ್ನಿಸ್ತು.

ಕುಮಿ : ಈಗ ಹೋಗೋಣ. ಚೆಲ್ಲಿಕೊಂಡಿರುವ ನಮ್ಮ ಗೆಳೆಯರನ್ನು ನಾವಿನ್ನು ಒಂದುಗೂಡಿಸಬೇಕು.

ಪಿಳ್ಳೆ : ಇವತ್ತು ಭಾನುವಾರ, ಎಲ್ಲ ಇಲ್ಲೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ಆಟ ಆಡಿಕೊಂಡಿರ್ತಾರೆ.

ಭೂಮಿ : ನಮ್ಮ ಗುಂಪಿನ ಹಾಡು ಹಾಡೋಣ ಎಲ್ಲರೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಸೇರ್ತಾರೆ. ಆಗ ವಿಷಯ ತಿಳಿಸಿ ಸಿದ್ಧರಾಗೋಣ.

ಕುಮಿ : ಒಳ್ಳೆ ಉಪಾಯ. ಎಲ್ಲರ ಮನೆ ಹತ್ತಿರ ಹೋದ್ರೆ ದೊಡ್ಡೋರಿಗೆ ಅನುಮಾನ ಬಂದು ನಮ್ಮನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ಹೊಂಚು ಹಾಕೋದು ಗ್ಯಾರಂಟಿ. ಸರಿ, ತಡಮಾಡೋದು ಬೇಡ. (ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಚಟಾಕಿ, ಒಟಕಿ, ಸಣ್ಣ ಬಂದು ಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಹಾಡು ಶುರುವಾಗುತ್ತದೆ.)

ಹುಯ್ಯೋ ಹುಯ್ಯೋ ಮಳೆರಾಯ
ಹೂವಿನ ತೋಟಕೆ ನೀರಿಲ್ಲ
ಹನಿಯೋ ಹನಿಯೋ ಮಳೆರಾಯ
ಹಕ್ಕಿಗೆ ಗುಟುಕು ನೀರಿಲ್ಲ

(ಮಕ್ಕಳು ದಂಡು ದೊಡ್ಡದಾಗುತ್ತದೆ. ಸಣ್ಣದನಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತುಕತೆ ಆರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ)

ಚಟಾಕಿ : ಹೌದು ಮಳೆಹುಚ್ಚು ಬಂದಿದಾನಾ?

ಭೂಮಿ : ಮೆಲ್ಲಗೆ ಮಾತಾಡು

ಒಟಕಿ : ಸದ್ಯ ಅಂತೂ ಬಂದನಲ್ಲಾ, ನಾನು ಮತ್ತೆ ಅವನನ್ನು ನೋಡ್ತೀನೀಂತ ಅಂದು ಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ.

ಸಣ್ಣ : ಹೊಸಕತೆ, ಹೊಸ ಹಾಡು, ಹೊಸ ಕನಸುಗಳಿಗೆ ಮಳೆಹುಚ್ಚು ಎಲ್ಲಿಂದ ತರ್ರಾನೆ ಬಣ್ಣ?

ಕುಮಿ : ಅವನ ಕಣ್ಣಲ್ಲೆ ಇರುತ್ತೆ ಬಣ್ಣ, ಹಚ್ಚತಾನೆ ಎಲ್ಲಾದಕ್ಕೂ. ಅದಲ್ಲ ಸರಿ ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದು ನಿಮಗೆ ನೆನಪಿದೆ ತಾನೆ. ಭೂಮಿ, ನಿನ್ನ ಗುಂಪು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಆ ದಾಸಯ್ಯನ ಕಟ್ಟಿ ದಾರೀಲಿ ಬಾ. ಪಿಳ್ಳೆ, ನೀನು ನಿನ್ನ ತಂಡವನ್ನು ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಸೀದಾ ಆ ಕರೇಹಕ್ಕದ ದಾರೀಲಿ ಬಾ. ಕಲ್ಲುಮುಳ್ಳು ಹುಷಾರು. ನಾನು ನನ್ನ ಗುಂಪು ಸೇರಿಕೊಂಡು ಕಾವಲು ಹೊಲಗಳ ಕಾಲು ಹಾದೀಲಿ ಬರ್ತೀನಿ. ನಾವೆಲ್ಲ ಬೋಳುಗುಡ್ಡದ ಕೆಳಗೆ ಮೊದಲು ಸಂಧಿಸೋಣ. ಒಟ್ಟಿಗೆ ಮಳೆಹುಚ್ಚನ್ನು ನೋಡೋಣ. ಇಳಿಹೊತ್ತಿಗೆ ಹೊರಡಿ, ತಡಮಾಡಬೇಡಿ.

(ಚದುರುವರು, ಒಬ್ಬ, ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಪ್ರವೇಶ)

ಒಬ್ಬ : ಆ ಮಳೆಹುಚ್ಚ ಹಾಳಾಗಿ ಹೋದ್ರೂ ನಿತ್ಯ ಅವನ ಹಾಡಿನ ಸದ್ದು ಅಡಗಲಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನೊಬ್ಬ : ಅದು ಅಡಗಲ್ಲಾಂತ ಅನ್ನುತ್ತೆ. ಯಾಕೆಂದೆ ಈ ಮಕ್ಕಳ ಒಳಗೆ ಅವನ ಭೂತ ಸೇರಿಕೊಂಡಿದೆ.

ಒಬ್ಬ : ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗಲಿ ಬಿಡು. ದೊಡ್ಡೋರೆ ಅವನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಕೇಳೋಕೆ, ಕುಣಿಯೋಕೆ ಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದರೂ ಅಂದರೆ ಈ ಮಕ್ಕಳದು ಯಾವ ಲೆಕ್ಕ.

ಇನ್ನೊಬ್ಬ : ಅಲ್ಲಾ ಈ ಹೈಕಳು ಏನೂ ಪಿತೂರಿ ಮಾಡ್ತಾ ಇದಾರೆ ಅಂತ ಅನ್ನುತ್ತೆ. ಇವರ ಆಟ ಏನೂಂತ ಗೊತ್ತಾಗಬೇಕಾದರೆ ಅವರ ಹಿಂದೆ ಹಿಂದೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಬೇಕು. ನೀನೂ ಬರ್ತೀಯಾ.

ಒಬ್ಬ : ದಿನಾ ಅವರ ಹಾಡುಕುಣಿತ ಇದ್ದದ್ದೇ. ಅದಕ್ಕೆ ಇವತ್ತೇನು ಹೊಸ ಅರ್ಥ. ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲ ನಿನಗೆ ನಡಿ.

(ಕತ್ತಲು)

ದೃಶ್ಯ - ೫

(ಕೊನೆ ಗುಡ್ಡದಡಗೆ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲಾ ಮಾತಾಡುತ್ತಾ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಉತ್ತಾಹ, ಹೊಸ ಭರವಸೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಮಡುಗಟ್ಟಿದೆ. ಕಣ್ಣು ತುಂಬಿವೆ. ಮೂರೂ ಗುಂಪು ಒಂದೆಡೆ ಸೇರಿದಾಗ 'ಹೋ' ಎಂದು ಕೂಗಿ ಏಕವಾಗುವರು.)

ಕುಮಿ : ನೋಡಿ ಈ ಬೋಳು ಗುಡ್ಡದಲ್ಲಿ ಈ ಬಿಕ್ಕಿ ಗಿಡ ಬಿಟ್ಟರೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಒಂದು ಓತಿಕ್ಕಾತನೂ ಇಲ್ಲದ, ಹಸಿರು ಸುಟ್ಟುಹೋದ ಈ ಗುಡ್ಡದಲ್ಲಿ ಮಳೆಹುಚ್ಚು ಇದಾನೆ ಅಂತ ನಮಗಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತಾಗಿರೋದಿಂದ ಈ ಗುಡ್ಡ ನಮಗಲ್ಲಾ ಹಾಲುಕೊಟ್ಟು ನಕ್ಕಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸ್ತಾ ಇದೆ.

(ಮಳೆಹುಚ್ಚಾ, ಮಳೆಹುಚ್ಚಾ ಎಂದು ಕೂಗು ಹಾಕುವರು, ಗುಡ್ಡ ಮಾದರನಿಸುತ್ತದೆ.)

ಕುಮಿ : ಇದೇ ಬೋಳುಗುಡ್ಡದ ಕೊನೆ. ಇದನ್ನು ಕೊನೆಗುಡ್ಡ ಅಂತಾರೆ. ಇಲ್ಲೇ ಇರಬೇಕಾಗಿತ್ತಲ್ಲ.

ಭೂಮಿ : ಹೌದು, ನಾವು ಇಲ್ಲೇ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದ್ದು.

ಪಿಳ್ಳ : ಇದೇ ಬಂಡೇ ಮೇಲೆ. ನಾವು ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಡುವಾಗ ಋಷಿಯ ಹಾಗೆ ಕುಂತಿದ್ದ.

ಪಿಟಕಿ : ನಾವು ಬರೋದು ಸ್ವಲ್ಪ ತಡ ಆಯ್ತು ಅಂತ ಅವನು ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಿರಬಹುದು.

ಚಟಾಕಿ : ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲಾ, ನಮ್ಮನ್ನು ಬರಹೇಳಿ ಅವನು ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೋಗಿ ಬಿಡೋಕೆ ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ಖಂಡಿತ ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೋ ಇರಬೇಕು.

(ಮಕ್ಕಳು ಗುಂಪಿನೊಳಗಿಂದಲೇ ಮಳೆಹುಚ್ಚ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವನು 'ಮಳೆಹುಚ್ಚಾ' 'ಮಳೆಹುಚ್ಚಾ' ಎನ್ನುತ್ತಾ ಕೂಗಿ ಕುಪ್ಪಳಿಸುವರು. ಮುಟ್ಟಿ ಮುದ್ದಿಡುವರು, ಉದ್ದನೆಯ ಗಡ್ಡ ನೇವರಿಸುವರು.)

ಸಣ್ಣ : ಮಳೆಹುಚ್ಚ, ಮಳೆಹುಚ್ಚ ನಿನ್ನ ಗಡ್ಡ ಇಷ್ಟು ಉದ್ದ ಹೇಗಾಯ್ತು?

ಮಳೆಹುಚ್ಚ : ನಾನು ಈ ಗಡ್ಡವನ್ನ ದಿನಾಲೂ ಕೆಳಗಿಡಿದು ಎಳತಾ ಇರ್ತೀನಿ. ಅದಕ್ಕೆ ಅದು ಇಷ್ಟು ಉದ್ದ ಆಗಿರೋದು.

ಸಣ್ಣ : ಹೌದಾ?

ಪಿಟಕಿ : } ಮಳೆ ಹುಚ್ಚಾ, ಇಷ್ಟು ದಿನಾ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗಿದ್ದೆ?
ಸಣ್ಣ :

ಸಣ್ಣ : ಮಳೆ ಹುಚ್ಚ, ಒಂದು ಕತೆ ಹೇಳು.

ಪಿಟಕಿ : ಮಳೆಹುಚ್ಚ ಒಂದು ಹಾಡು ಹೇಳು.

ಮಳೆಹುಚ್ಚ : ಹೇಳ್ತೀನಿ ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳ್ತೀನಿ. ಒಟ್ಟೊಟ್ಟಿಗೇ ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳ್ತೀನಿ. ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ ಆವೂತ್ತು ಬಿಟ್ಟು ಹೋದನಲ್ಲಾ ಯಾಕೆ ಗೊತ್ತಾ? ಮಳೆಬೀಜ ತರೋಕೆ.

ಸಣ್ಣ : ಎಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ಮಳೆಬೀಜ?

ಪಿಟಕಿ : ತೋರಿಸು, ನಾವು ಮೊದಲು ಮಳೆಬೀಜ ನೋಡಬೇಕು.

ಮಳೆಹುಚ್ಚ : ನೋಡಿ ಇವೇ ಮಳೆಬೀಜ.

(ಹೋ ಎಂದು ಮಳೆಹುಚ್ಚನ ಜೋಳಗೆಯೊಳಗೆ ತಲೆ ಮತ್ತೆ ಕೈ ಹಾಕಿ ನೋಡುವರು.)

ಪಿಳ್ಳ : ಎಷ್ಟು ತಣ್ಣಗಿದಾವೆ ಬೀಜ

ಪಿಟಿಕೆ : ಇವನ್ನು ತಿನ್ನಬಹುದಾ?

ಸಣ್ಣ : ರುಚಿಯಾಗಿರುತ್ತಾ?

ಮಳೆಹುಚ್ಚ : ಇಲ್ಲ, ಇಲ್ಲ, ಇವನ್ನು ತಿನ್ನಬಾರದು. ಇಗೋ ತಗೋಳ್ಳಿ, ಈ ಬಿಕ್ಕೆ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಗುಡ್ಡದ ತುಂಬಾ ತಿರುಗಾಡಿ ಕೊಯ್ದು ಇಟ್ಟಿದ್ದೀನಿ (ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕೊಡುವನು)

ಭೂಮಿ : ಮಳೆಹುಚ್ಚಾ ತಗೋ ಈ ರೊಟ್ಟಿ ಚಟ್ಟಿ, ಉಪ್ಪಿನ ಕಾಯಿ. ನಿನಗೇನು ತಂದಿದ್ದೀವಿ. (ರೊಟ್ಟಿ ಕೊಡುವಳು)

ಮಳೆಹುಚ್ಚ : ರೊಟ್ಟಿ ಭೂಮಿಯಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದಾಗಿದೆ. ಎಂಥಾ ರುಚಿಯಾಗಿದೆ. ತಗೋಳ್ಳಿ ನೀವು ಸ್ವಲ್ಪ.

(ಬಲಗೈ ಒಂದರಲ್ಲಿ ರೊಟ್ಟಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿರುವನು)

ಭೂಮಿ : ಮಳೆಹುಚ್ಚ, ಯಾಕೆ ಒಂದೇ ಕೈಲಿ ರೊಟ್ಟಿ ತಿನ್ನಾ ಇದ್ದೀಯಾ? ಆ ಎಡಗೈಲಿರೋ ಕೋಲು ಎಸೆದು, ಎರಡೂ ಕೈಲಿ ಆ ಉಪ್ಪಿನಕಾಯಿ ನೆಂಚಿಕೊಂಡು ರೊಟ್ಟಿ ತಿನ್ನಾ, ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತೆ ನೋಡು.

ಪಿಟಿಕೆ : ಆ ಕೋಲು ಕೊಡು ನಾನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೀನಿ.

ಪಿಳ್ಳ : ಇಷ್ಟು ಹಸಿಯಾಗಿದೆ, ತಣ್ಣಗಿದೆಯಲ್ಲಾ. ಅರೆ ನೀರು ಜನುಗುತಾ ಇದೆ.

ಸಣ್ಣ : ಎಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ, ಎಲ್ಲಿ, ನೀರು ಹೇಗೆ ಹನುಕುತ್ತೆ ಈ ಕಡ್ಡೀಲಿ?

ಚಟಾಕೆ : ಅರೇ ಮೋಡದಿಂದ ಮಳೆ ಬರುತ್ತೇ ಅಂದ್ರೆ ಆ ಕೋಲಿನಿಂದ ಮಳೆ ಬರ್ತಾ ಇದೆಯಲ್ಲಾ.

ಕುಮಿ : ಮಳೆಹುಚ್ಚ, ಏನಾಶ್ಚರ್ಯ! ಇದೆಂಥಾ ಕೋಲು, ಎಲ್ಲಿಂದ ತಂದೆ?

ಮಳೆಹುಚ್ಚ : ಇದೇ ಕತೆ, ಇದೇ ಹಾಡು, ಇದೇ ಕನಸು, ಇದೇ ನಿಜ. ಹೇಳ್ತೀನಿ, ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ತಂದಿದ್ದೀನಿ. ಈ ಕೋಲೇ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಜೀವಾಳ. ಈ ಹಸಿ ಲೆಕ್ಕ ಕೋಲು ನಾನು ಪಡೆದು ತಂದಿರೋ ಎರಡನೇ ವರ. ನಿಮಗೆ ಈಗಾಗಲೇ ತೋರಿಸಿದನಲ್ಲಾ ಈ ಜೋಳಿಗೇಲಿರೋ ಮಳೆಬೀಜಗಳು ಅವು ಮೊದಲನೇ ವರ.

ಚಟಾಕೆ : ನಿನ್ನ ಅಂಗೈನಿಂದ ಆ ಕಡ್ಡಿ ನನ್ನ ಅಂಗೈಗೆ ಬರೋ ಹಾಗೆ ಮಾಡು ಮಳೆಹುಚ್ಚ.

ಮಳೆಹುಚ್ಚ : ತಗೋ ಕಿತ್ಯೂ.

(ಎಲ್ಲರೂ ಬೇಡಾ ಎನ್ನುವರು)

ಚಟಾಕಿ : (ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವನು, ಏನೆಲ್ಲಾ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ) ಅರೇ ಇದು ಅಂಗೈಗೇ ಬೇರುಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದೆ. ಕೀಳೋಕಾಗಲ್ಲ.

(ಎಲ್ಲರೂ ಅಚ್ಚರಿಯಿಂದ ಕೂಗಾಡಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸುವರು)

ಚಟಾಕಿ : ಮಳೆಹುಚ್ಚ, ಇದು ನಿನ್ನ ಅಂಗೈಲೇ ಮರ ಆಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾ?

ಪಿಳ್ಳ : ಕೈಗೇ ಬೇರುಬಿಟ್ಟು ಬೆಳೆಯೋ ಗಿಡ ನಾವೆಲ್ಲೂ ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೇಳರಲೂ ಇಲ್ಲ!

ಭೂಮಿ : ನನಗಂತೂ ನಂಬೋಕೇ ಆಗ್ರಾ ಇಲ್ಲ, ನಂಬದೇ ಇರೋಕೂ ಆಗ್ರಾ ಇಲ್ಲ.

ಕುಮಿ : ಮಳೆಹುಚ್ಚಾ, ನೀನು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಇವನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಂದಿದ್ದೀಯಾ?

ಮಳೆಹುಚ್ಚಾ : ಅದರಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಪಾಲೂ ಇದೆ. ಇರಲಿ, ಈ ಹಸಿಕಡ್ಡಿ ಕತೆ ಕೇಳಿ. ಇದರಿಂದ ಈಗಾಗಲೇ ಆಗಿರೋ ಕೆಲಸ ನೋಡಿದರೆ ನಿಮಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತೆ. ಅದನ್ನು ನಿಮಗೆ ಆಮೇಲೆ ತೋರಿಸ್ತೇನಿ. ಅದನ್ನು ನೋಡೋದಷ್ಟೆ ಅಲ್ಲ. ನೀವು ಮಾಡೋ ಕೆಲಸ ಬಹಳ ಇದೆ.

ಚಟಾಕಿ : ಕೆಲಸ ಆಮೇಲೆ, ಮೊದಲು ಆಶ್ಚರ್ಯ ತೋರಿಸು.

ಮಳೆಹುಚ್ಚ : ಸರಿ, ನೋಡಿ ಆ ಕಡೆ ನೋಡಿ. ಬೋಳುಗುಡ್ಡದ ತುದಿಯ ಮೇಲೆ. ಹೌದು ಅಲ್ಲೇ, ಆ...ಅಲ್ಲೇ.

(ಎಲ್ಲರೂ ಮೋಡಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಕುಣಿದಾಡುವರು. ಮೋಡ ಮೋಡ, ಮಳೆಹುಚ್ಚ ನೋಡು ಮೋಡ! ಮಳೆಹುಚ್ಚ ನೋಡು ನೋಡು ಎನ್ನುತ್ತಾ ಹಾರಿಹೋಗುವಂತಾಡುವರು)

ಚಟಾಕಿ : (ಆ ಮಳೆಹುಚ್ಚನ ಅಂಗೈ ಹಸಿಕಡ್ಡಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಿ) ಇದು ಕೋಲಲ್ಲ, ಮಂತ್ರದಂಡ

ಎಲ್ಲರೂ : ಹೌದು ಮಂತ್ರದಂಡ, ಇದು ಮಂತ್ರದಂಡ.

ಮಳೆಹುಚ್ಚ : ಹೌದು ಒಂದು ರೀತೀಲಿ ಇದು ಮಂತ್ರದಂಡವೇ. ಇದರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಹೀಗೆ ಹೀಗೆ ಒಂದೊಂದೇ ಚೂರು ಮೋಡಗಳನ್ನ (ಆ ಮಂತ್ರದಂಡದಿಂದ ಮೋಡಗಳನ್ನು ಗುಡ್ಡಹಾಕುವಂತೆ ಕೈಯಾಡಿಸುವನು) ಗುಡ್ಡೇಹಾಕಿದೆ.

ಕುಮಿ : ಅಗೋ ನೋಡಿ ಮೋಡಗಳು ಹೇಗೆ ಕಪ್ಪಾಗ್ತಾ ಇವೆ.

ಭೂಮಿ : ಇನ್ನೇನು ಮಳೆ ಬಂದು ಬಿಡಬಹುದು.

ಪಿಟಕಿ : ಹೌದು, ಬಂದೇ ಬರುತ್ತೆ. ನಾವೆಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲೇ ಆಟ ಆಡೋಣ.

ಚಟಾಕಿ : ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಂದು ನೀರಿನ ಜೊತೆಲಿ ನಾವೂ ಕೆಳಗೆ ಇಳಿಯೋಣ.

ಭೂಮಿ : ದೊಡ್ಡೋರಿಗೆಲ್ಲಾ ಈ ಮಳೆಹುಚ್ಚನ ಶಕ್ತಿ ಎಷ್ಟೊಂತ ಈಗಲಾದರೂ ಗೊತ್ತಾಗಬಹುದು.

ಮಳೆಹುಚ್ಚ : ಆಯ್ತು, ಆಯ್ತು, ನಾವೀಗ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಮುಖ್ಯವಾದ ಕೆಲಸ ಬಾಕಿ ಇದೆ. ಅದು ಆಗೋವರೆಗೂ ಮಳೆ ನೆಲಕ್ಕೆ ಇಳಿಯಲ್ಲಾ.

ಪಿಳ್ಳೆ : ಮೋಡ ಆದಮೇಲೆ ಮಳೆ ಬರಲೇಬೇಕು, ಯಾಕೆ ನೆಲಕ್ಕೆ ಇಳಿಯಲ್ಲ?

ಮಳೆಹುಚ್ಚ : ಆ ಮೋಡಗಳು ನಮ್ಮನ್ನ ನಂಬಬೇಕು, ಈ ಬೋಳು ಗುಡ್ಡದ ಮೇಲೆ ಅವಕ್ಕೆ ನಂಬಿಕೆ ಬರಬೇಕು, ನೀವೆಲ್ಲಾ ನನ್ನನ್ನ ನಂಬಿದ ಹಾಗೆ.

ಭೂಮಿ : ಅದಕ್ಕೆ ನಾವೇನು ಮಾಡಬೇಕು ಹೇಳು. ಬೇಗ ಬೇಗ ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿಬಿಡ್ತೀವಿ.

ಪಿಟಕಿ : ಮಳೆ ಬರುತ್ತೇ ಅನ್ನೋದಾದ್ರೆ ನಾವು ರಾತ್ರಿ ಇಲ್ಲೇ ಇರೋಕೂ ತಯಾರು.

ಮಳೆಹುಚ್ಚ : ಬೇಡ. ಮಳೆ ಕರಕೊಂಡು ಊರಿಗೆ ಹೋಗೋಣ. ಜನ ನಿಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಓಡಾಡಬಾರದು.

ಚಟಾಕಿ : ಊರಿಗೆ ಹೋಗೋದು, ಬಿಡೋದು, ಆಮೇಲಿನ ಮಾತು. ಮೋಡಗಳು ನಮ್ಮನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮತ್ತೆ ಎಲ್ಲಾದರೂ ದೂರ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಾವು. ಬೇಗ ಹೇಳು. ಅವು ಇಲ್ಲೇ ಮಳೆ ಸುರಿಸಬೇಕಾದ್ರೆ ನಾವೇನು ಮಾಡಬೇಕು?

ಮಳೆಹುಚ್ಚ : ಸರಿ ಹಾಗಾದ್ರೆ. (ಮಳೆಹುಚ್ಚ ಒಂದು ಜೋಳಿಗೆಗೆ ಕೈಹಾಕಿ ಕಲಸುವನು, ಕಲಸಲು ಆ ಮಂತ್ರದಂಥ ಬಳಸುವನು) ಈಗ, ಈಗ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಈ ಜೋಳಿಗೆಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿ (ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಜೋಳಿಗೆಗೆ ಕೈಹಾಕಿ, ಎರಡು ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ಮಳೆಬೀಜಗಳನ್ನು ಓಡಿದು ಕುಣಿಯುತ್ತಾ ಕೂಗುವರು)

ಪಿಟಕಿ : ಜೋಳಿಗೆಲಿ ಕತ್ತುಹಾಕಿ ನೋಡಿದಾಗ ನಮಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಇವೇನಾ ಮಳೆ ಬೀಜ. ಇವು ಬೇವಿನ ಬೀಜ.

ಪಿಳ್ಳೆ : ಇವು ಹೊಂಗೆ ಬೀಜ. ಇವು ಇವು...

ಭೂಮಿ : ಇವು ಹಿಪ್ಪೆ ಬೀಜ....

ಚಟಾಕಿ : ನನಗೆ ಮಾವಿನ ಓಟಿ ಸಿಗ್ತು, ಇದೂ ಮಳೆ ಬೀಜಾನಾ?

ಕುಮಿ : ಹಲಸಿನ ಬೀಜ, ಹುಣಸೇ ಬೀಜಾ, ಸೀತಾಫಲ, ನೂರಾರು ತರಾ ಇವೆ.

ಸಣ್ಣ : ನನಗೆ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಬೀಜಗಳು ಸಿಕ್ಕಿದವು. ಹುಲ್ಲಿನ ಬೀಜ ಅಲ್ಲವಾ ಇವು.

ಮಳೆಹುಚ್ಚ : ಯಾರೂ ಈ ಜೋಳಿಗೆ ನೋಡಲೇ ಇಲ್ಲ. (ಎಲ್ಲರೂ ಮುಗಿಬಿದ್ದು ನೋಡುವರು, ಕಪ್ಪೆ ಓತಿಣ್ಣಾತ, ಮೊಲ, ಅಳಲು, ಗುಬ್ಬಿಚ್ಚ, ಹಾವುರಾಣಿ ಇತ್ಯಾದಿ ಪ್ರಾಣಿ ಪಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಜೋಳಿಗೆಯಿಂದ ಬಿಡುವನು) ಇವೂ ಮಳೆ ಬೀಜಗಳೇ (ಮಕ್ಕಳು ಅವುಗಳ ಓಂದ ಹೋಗಿ ಓಡಾಡುವರು)

ಪಿಳ್ಳ : ಮತ್ತೆಗಿದ್ದಾವೆ ಮಳೆ ಬೀಜ.

ಪಿಟಕಿ : ಕೆಲವು ಆಗಲೇ ಮೊಳಕೆಯೊಡೆದಿವೆ.

ಚಟಾಕಿ : ಇದು ಈ ಮಂತ್ರದಿಂದ ಶಕ್ತಿಯೇ ಇರಬೇಕು.

ಭೂಮಿ : ಎಲ್ಲಾ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ.

ಕುಮಿ : ಒಂಥರಾ ಕನಸಿನ ಹಾಗೇ ಅಂತ ಅನ್ನಿಸುತ್ತಿದೆ. ಮಳೆಹುಚ್ಚ ಈ ಬೀಜಗಳನ್ನು ನಾವು ಏನು ಮಾಡಬೇಕು? ಗುಂಡಿ ತೋಡಿ ನೆಲಕ್ಕೆ ಊರಬೇಕಾ.

ಮಳೆಹುಚ್ಚ : ಬೇಡಾ, ಅದರ ಅಗತ್ಯ ಇಲ್ಲ. ಈ ಬೋಳುಗುಡ್ಡದ ತುಂಬ ನಿನ್ನ ಓಡಾಡಿಕೊಂಡು ಆ ಮೋಡದ ಕಡೆಗೆ ಮಳೆಬೀಜಗಳನ್ನು ಎರಚಿ. ಈ ಗುಡ್ಡದ ತುಂಬಾ ಬೀಜಗಳು ಇಟ್ಟಾಡಲಿ. ಅವು ತಂತಾನೆ ನೆಲಕ್ಕೆ ಇಳಿತಾವೆ. ಬೇರುಬಿಟ್ಟು ಬೆಳಿತಾವೆ. ಮಳೆ ಸೆಳಿತಾವೆ. ಹೊಂ ಹೊರಡಿ.

(ಎಲ್ಲರೂ ಚೆಲ್ಲಾಪಿಲ್ಲಿಯಾಗುತ್ತ ಮೇಲೆ ಮೇಲೆ ಮಳೆಬೀಜ ಎರಚುವರು. ಕೈಯಲ್ಲಿನ ಬೀಜ ಖಾಲಿಯಾದಂತೆ ಮಳೆಹುಚ್ಚನ ಜೋಳಿಗೆಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿ ಹಿಡಿದು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿರುವರು. ಓಹೋ ಎನ್ನುವ ಕೂಗಿನೊಂದಿಗೇ, ಗುಡುಗಿನ ಸದ್ದು ಅರಂಭವಾಗುವುದು. ಎಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿ ಹಾಡುವರು. ಮಳೆ ಶುರುವಾಗುವುದು.)

ಮಳೆ ಬಂತು ಮಳೆ ಬಂತು
ಮಾಯಾದ ಮಳೆ ಬಂತು
ಬೋಳು ಗುಡ್ಡದ ಮಳೆ
ಮಾಯಾದ ಮಳೆ ಬಂತು
ಮಳೆಹುಚ್ಚನ ಪ್ರಾಣ
ಮಳೆರಾಯ ಬಂದಾನೆ
ಬೋಳು ಗುಡ್ಡವನ್ನೆಲ್ಲ
ಶಾಡು ಮಾಡಿದನಲ್ಲ

ಮಳೆಹುಚ್ಚ : ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ಮಗೀಲಿಲ್ಲ. ಈ ಮಳೆ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆ ಸುರಿಯಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಮಳೆ ಬೀಜ ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಈ ಗುಡ್ಡದಲ್ಲಿ ಸಿಗುವೆ. ಆದರೆ ನೀವೆಲ್ಲಾ ದೊಡ್ಡೋರ ಜೊತೆ ಸೇರಿ ಈ ಗುಡ್ಡದ ಜೀವವನ್ನು ಕಾಪಾಡಬೇಕು. ಇನ್ನು ತಡ ಮಾಡೋದು ಬೇಡಾ, ಕತ್ತಲಾಗ್ತಾ ಇದೆ.

(ಮಕ್ಕಳು ಆಗಲಿ, ಆಗಲಿ, ನೀನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೇ ಆಗಲಿ ಎನ್ನುತ್ತಾ, ಕುಣಿಯುತ್ತಾ ಊರ ದಾರಿ ಹಿಡಿಯುವರು)

ಹನ್ನೆರಡು ಮಕ್ಕಳ ನಾಟಕಗಳು - ಸಂಪುಟ ೩

(ಹಾಡು)

ಗುಡು ಗುಡು ಗುಡು ಗುಡು ಗುಡ್ಡ
ಮಳೆಹುಚ್ಚನ ಉದ್ದನೆ ಗಡ್ಡ
ಗುಡ್ಡವನ್ನು ಕಾಯುತ್ತೀವಿ
ಕಾಡುಗುಡ್ಡ ಮಾಡುತ್ತೀವಿ
ಕಾಡೊಳಗೆ ಕಾಡು ಪ್ರಾಣಿ
ಊರೊಳಗೆ ನರ ಮನುಷ್ಯರು
ಇರಬೇಕು ಇರಲೇಬೇಕು
ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತೀವಿ.
ದೊಡ್ಡವರ ಕೂಗಿ ಕರೆದು
ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳುತ್ತೀವಿ
ಲೋಕಕ್ಕೆಲ್ಲ ಮಳೆಬೀಜವ
ನಾವೇ ಹಂಚುತ್ತೀವಿ.

(ಹಾಡುತ್ತಾ ಊರ ಕಡೆಗೆ ಹೆಜ್ಜೆಹಾಕುವರು. ಹರಿಯುವ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಆಡುತ್ತಾ ಅದರಲ್ಲಿ ತಲ್ಲೀನರಾಗಿ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಮಾತಾಡುತ್ತಾ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವರು. ಮಳೆಹುಚ್ಚ ಹಿಂದೆ ಹಿಂದೆ ಉಳಿದುಕೊಂಡು ಕೊನೆಗೆ ಗುಂಪಿನಿಂದ ಕಾಣೆಯಾಗುವನು. ಚಟಾಕಿ, ಪಿಟಕಿ ಇಬ್ಬರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಮಳೆಹುಚ್ಚ ಕಾಣೆಯಾಗಿರುವುದು ಗಮನಿಸಿ ಮಳೆಹುಚ್ಚಾ ಮಳೆಹುಚ್ಚಾ ಎಂದು ಕೂಗಾಡುವರು. ಎಲ್ಲರೂ ಅದಕ್ಕೆ ದನಿಯಾಗುವರು. ದೊಡ್ಡವರ ಗುಂಪು ಎದುರಾಗುವುದು.)

(ತೆರೆ ಬೀಳುವುದು)

ಬಾಲ್ಯವೆಂಬುದು ಮಗುವಿನ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಪವಿತ್ರವಾದ
 ಹಾಗೂ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಅನುಭವ ವಿಶೇಷ.
 ಮನೋವಿಜ್ಞಾನಿಗಳ ಪ್ರಕಾರ ಮಕ್ಕಳ ಲೋಕಗ್ರಹಿಕೆ ಸುಮಾರು
 ನಾಲ್ಕೈದು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಮೊದಲೊಂದು ಹದಿನಾಲ್ಕು
 ಹದಿನೈದು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ತೀಕ್ಷ್ಣ ಹಾಗೂ
 ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಪರಿಸರ ಭಾಷೆ ಅರ್ಥಾತ್ ಮಾತೃಭಾಷೆ
 ಈ ಗ್ರಹಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಧಾನ ಪಾತ್ರವಹಿಸುತ್ತದೆ. ಕನ್ನಡ ಮಕ್ಕಳ
 ಮನಸ್ಸನ್ನು ಬೆಳೆಸುವ ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ನಾಡಿನ ಹಲವು ಜನ
 ಪೂರ್ವಸೂರಿಗಳು ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ಗುಣಾತ್ಮಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ರಚನೆ
 ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಸರಳ ಸುಂದರ ಸುಲಲಿತವಾದ ಆ ರಚನೆಗಳು
 ಬಾಲ್ಯದ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಮುದನೀಡುವುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ
 ಮಾನವೀಯ ಜೀವನ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಕುಸುಮಗಂಧದ
 ಪರಿಯಲ್ಲಿ ಅರಿವಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸುತ್ತವೆ. ಪೂರ್ವಸೂರಿಗಳ ಈ
 ಹಾದಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದಂತೆ ಹಲವು ಕನ್ನಡ ಮನಸ್ಸುಗಳು
 ತಮ್ಮ ಭಾವನೆ, ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಮಗುಸಹಜ
 ಭಾವಗತಿಯಲ್ಲಿ ಹರಿಯ ಬಿಟ್ಟಿವೆ. ಕನ್ನಡ ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸನ್ನು
 ಆರೋಗ್ಯಕರ ಭಾವದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಸುವ ಇಂಥ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು
 ಸಂಕಲಿಸಿ, ಕರ್ನಾಟಕದ ಎಲ್ಲ ಭಾಗದ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ
 ಸುಲಭವಾಗಿ ತಲುಪುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದು ಕನ್ನಡ
 ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಾಧಿಕಾರದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೆಲಸ.
 ಅದರ ಫಲ ಈ ಮಕ್ಕಳ ಪುಸ್ತಕ ಮಾಲೆ.

ಪ್ರೊ|| ಎಸ್. ಜಿ. ಸಿದ್ದರಾಮಯ್ಯ
 ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.

ಕರ್ನಾಟಕ ಸರ್ಕಾರ

ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ

ಕನ್ನಡ ಭವನ, ಜಿ.ಸಿ.ರಸ್ತೆ, ಬೆಂಗಳೂರು ೫೬೦೦೨